I. MOCANU

Moartea sorei Agatha

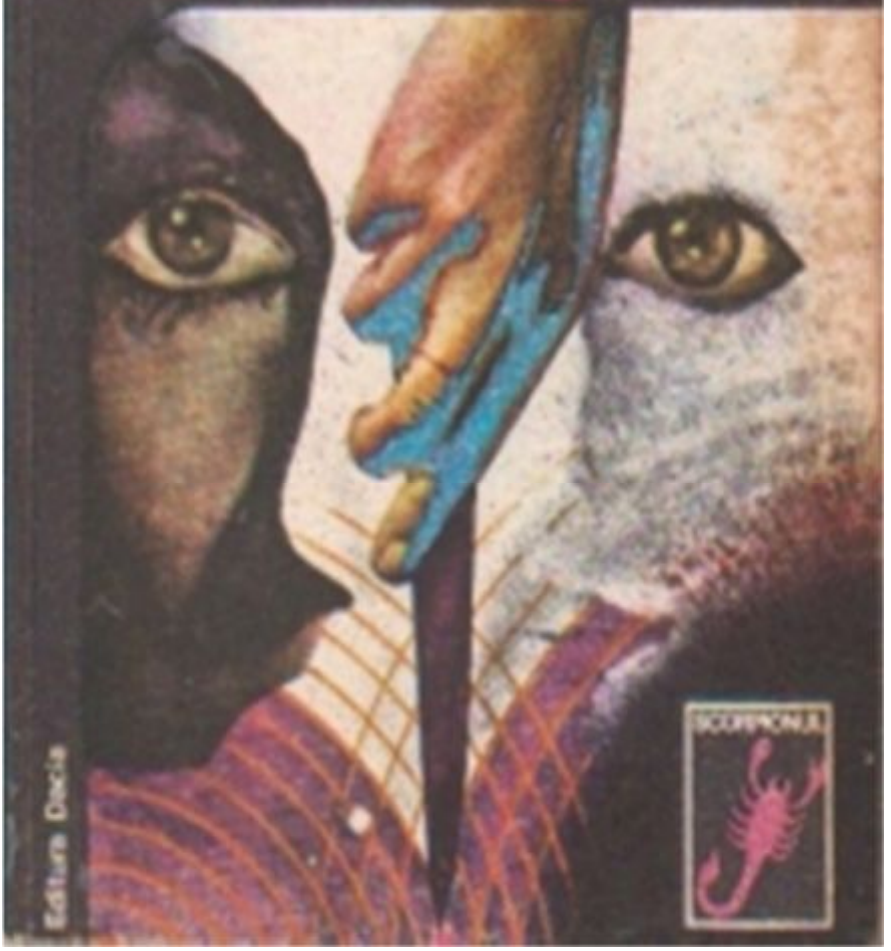

SCORPION

Editura Dacia

I.MOCANU

MOARTEA SOREI AGATHA

POVESTIRI

EDITURA DACIA CLUJ-NAPOCA, 1976

Coperta de CORNEL POPOVICI

CUPRINSUL

Tabloul
Acţiunea „Iscoada“
Paşaportul....
Ultimul mesaj...
Flagrant delict...
Aventură în port..
Moartea sorei Agatha Lupu
Invenţia 02168/73..
De veghe cu,. AZOR“

TABLOUL

Deunăzi, aflat în vizită la prietenul meu Pictorul, m-am lăsat antrenat de către acesta într-o discuţie despre impresionism. Mi-am dat repede seama că pătrunsesem în mod imprudent într-un domeniu în care, pentru a folosi o expresie familiară jucătorilor de cărţi, interlocutorul meu dispunea de toate atuurile, iar mie nu-mi rămânea nici măcar şansa unei levate. Am schiţat în consecinţă câteva tentative de a mă retrage cât mai onorabil din dispută. Prea târziu... Pictorul, al cărui atelier se află pe o străduţă din centrul oraşului, mă luase deja la remorcă spre Muzeul de artă unde avea de gând să-şi sprijine punctul de vedere cu argumentele oferite de operele expuse acolo. Am oftat resemnat şi l-am urmat. La urma urmei, Pictorul îmbină în mod fericit în persoana sa harul cu erudiţia iar opiniile sale despre artă, nu întotdeauna conforme cu cele ale criticilor de specialitate, sunt cum nu se poate mai interesante. Aşa am ajuns să calc, după multă vreme, pragul prestigiosului lăcaş al Frumosului şi să mă reîntâlnesc emoţionat cu Tabloul...

*

* *

Tabloul acesta, a cărui valoare nu mai poate fi exprimată de multă vreme în graiul rece al cifrelor, se găseşte astăzi la Muzeul de artă ca rezultat al primei misiuni pe care am îndeplinit-o în securitate. El îmi aminteşte, ori de câte ori îl revăd, de anii tineri, iar faptul că îl ştiu mereu acolo, unde poate fi privit şi admirat în voie de mii şi mii de vizitatori, îmi umple sufletul de o mare mulţumire.

Întâmplarea s-a petrecut cu peste 25 de ani în urmă, la scurtă vreme după ce fusesem repartizat Departamentului Securităţii Statului, direct din activul unui comitet judeţean al organizaţiei de tineret. Sarcinile fiind multe şi complexe iar oamenii fiind puţini la număr şi cam la fel de lipsiţi de experienţă, nimeni nu şi-a pierdut timpul cu pregătirea mea prealabilă. Meseria se învăţa pe atunci văzând şi făcând. Mi s-a încredinţat deci încă din primele zile misiunea de a supraveghea un reprezentant al unui stat străin.

Despre omul acesta – pe care îl voi numi Walther – se ştia doar că îşi crease un cerc larg de relaţii, atât printre elementele aparţinând marii burghezii înlăturată recent din poziţiile conducătoare ce le deţinuse în economie, cât şi printre afacerişti veroşi care profitau pe timpul acela de

lipsa din comerţ a unor articole de mare necesitate pentru a jefui cât mai temeinic lumea nevoiaşă.

Identificarea câtorva indivizi din această ultimă categorie, verificarea lor la cazierul judiciar precum şi câteva cercetări discrete întreprinse cu concursul miliţiei, m-au lămurit destul de repede asupra naturii legăturilor lui Walther cu persoanele din mediul respectiv. Apărea că, în loc să se rezume la îndeplinirea însărcinărilor ce le primea de la guvernul său, individul desfăşura pe cont propriu o activitate susţinută de contrabandă, urmărind, mai presus de orice, prosperitatea propriei sale persoane. El făcea să-i parvină prin valiza diplomatică, la un loc cu corespondenţa şi obiectele de folosinţă personală ce-i erau expediate de familia şi cunoscuţii săi din străinătate, mărfuri de dimensiuni şi greutate cât mai redusă dar de valoare extrem de ridicată pe „piaţa" speculanţilor bucureşteni. Între aceste mărfuri locul cel mai important îl ocupau medicamentele şi în primul rând antibioticele, nefabricate încă la noi, pe care cei în suferinţă erau gata să le plătească la preţuri ce depăşeau greutatea lor în aur cu ambalaj cu tot. Nu erau însă dispreţuite nici ceasurile de mână, lamele de ras şi chiar peniţele de toc rezervor cu vârf de iridium, din care miliţia confiscase, chiar cu prilejul cercetărilor iniţiate de mine, o cantitate apreciabilă. Deşi limitasem aceste cercetări la ceea ce se cheamă „mâna a treia" a grupului de traficanţi, evitând pentru moment implicarea câtorva „caizi" aflaţi în legătură nemijlocită cu Walther, adunasem – după părerea

mea — suficiente declaraţii şi corpuri delicte care probau activitatea ilicită a acestuia. Tare pe această convingere, am întocmit un raport asupra cazului, la care am anexat copii ale declaraţiilor celor mai edificatoare, precum şi fotografii ale mărfurilor de contrabandă confiscate. Furat de retorică, am propus la sfârşit reţinerea şi trimiterea în justiţie a contrabandiştilor români şi semnalarea cazului la Ministerul Afacerilor Externe în vederea declarării lui Walther „persona non grata" şi a întocmirii unui protest ferm către guvernul reprezentat de el. Raportul, în care pledam cu toată ardoarea celor 21 de ani pentru „curmarea activităţii criminale a acestui individ fără scrupule şi a complicilor săi care se îmbogăţesc de pe urma suferinţelor celor bolnavi", a poposit pe biroul şefului meu din acea vreme, căpitanul Nanu Gheorghe.

*

* *

Căpitanul, care împlinise chiar în luna aceea 30 de ani, avea asupra noastră nu numai ascendentul vârstei şi al gradului său dar şi pe acela al unei activităţi „îndelungate" în securitate. Lucrase aici vreme de peste trei ani şi avusese nu o dată prilejul să-şi măsoare forţele cu agenţi experimentaţi ai unor servicii de informaţii, agenţi a căror demascare stârnise vâlvă în ţară cât şi peste hotare. Ori de câte ori sarcinile îi permiteau, Nanu umbla

în uniformă; îi venea foarte bine şi suplinea întru-câtva absenţa totală a oricărei urme de marţialitate la acest intelectual, mai degrabă mărunt de statură şi purtător al unor ochelari cu lentile destul de groase pentru anii săi. El absolvise, în condiţii materiale extrem de grele, facultatea de litere şi filosofie şi în puţinele momente de răgaz pe care le avea deschidea mereu ba o carte, ba o revistă, aflate întotdeauna la îndemână. Avea în permanenţă un aer distrat, datorat mai ales faptului că se străduia să lucreze fără ochelarii care îi dădeau o înfăţişare severă, de profesor de matematici, cu totul nepotrivită firii sale. Noi, cei tineri, îl iubeam şi îl respectam pentru cordialitatea simplă cu care ne trata, pentru cultura sa vastă şi mai ales pentru exemplul viu de dăruire în muncă pe care ni-l oferea în modul cel mai natural şi cel mai puţin ostentativ cu putinţă. De aceea, nu numai că nu m-am intimidat din cale-afară, dar mi-a făcut chiar plăcere faptul că am fost chemat în biroul său. L-am găsit citind materialul întocmit de mine, operaţie din care l-am întrerupt prezentându-mă scurt.

— la loc, Matei – m-a îndemnat Nanu. Tocmai terminam de citit povestea asta a ta. Un adevărat rechizitoriu.

— Cred că faptele sunt concludente, iar rechizitoriul e întemeiat, tovarăşe căpitan – am răspuns eu cu multă siguranţă şi cu o anumită lipsă de modestie.

— Concludente şi nu prea. Vezi tu, faptul că domnul Walther este un ticălos l-am intuit noi destul de bine. De

aceea, ai şi primit ordinul de a te ocupa de el. Ai început bine – adăugă el încurajator, văzând că mă dezumflu după prima remarcă. Dar de la a începe până la a termina mai este cale lungă. Desigur, nimic nu ne împiedică să lichidăm banda de traficanţi care se învârte în jurul lui Walther. Avem toate temeiurile şi dovezile necesare pentru a o face în orice moment. Mă tem că aceste dovezi nu vor determina pe superiorii lui Walther să-i recunoască vinovăţia. El poate susţine că n-a văzut niciodată ceva care să semene cu mărfurile de contrabandă şi nici cu infractorii reţinuţi şi că totul este o înscenare destinată să-l compromită nu numai pe el, dar şi ţara pe care o reprezintă. Guvernul său va prefera desigur să-l susţină, chiar dacă va fi convins că autorităţile române au dreptate. Oricât de corect s-ar strădui să rămână acest guvern în relaţiile cu România, trebuie să ne aşteptăm ca un eventual protest întocmit doar pe baza materialelor de care dispunem în prezent să fie respins, iar relaţiile ţării noastre cu ţara lui Walther să se resimtă în mod nefavorabil de pe urma unei asemenea acţiuni pripite. O asemenea situaţie trebuie evitată. Va trebui deci să continui urmărirea individului şi a complicilor săi, luând totodată măsuri de zădărnicire a acţiunilor de contrabandă alimentate de Walther. Aceasta în mod discret, aşa cum ai început, cu concursul miliţiei, prin reţinerea plasatorilor periferici ai mărfurilor introduse în ţară. Am şi vorbit în acest sens cu maiorul Andreescu, de la serviciul economic al miliţiei capitalei, la care te rog să

te prezinţi încă astăzi. În timp ce miliţia îşi face datoria sa, noi ne-o facem pe a noastră. Să căutăm să stabilim cât mai repede cu putinţă fapte, dovezi, momente care îl implică direct pe Walther, singurele de natură să-l demaşte în ochii şefilor săi. Aştepţi desigur de la mine ceva sugestii sau idei... Mărturisesc cinstit că pentru moment nu am. Aş încerca totuşi să aflu ce face Walther cu atâţia bani româneşti. După cum ştii şi tu moneda noastră nu este liber convertibilă. Cam asta e tot, încheie Nanu întinzându-mi mâna peste birou. Sper că m-ai înţeles, Matei.

— Da, tovarăşe căpitan – am răspuns ridicându-mă. Pot pleca?

— Desigur – încuviinţă şeful meu. Te rog să revii să discutăm ori de câte ori vei crede că este necesar. Sunt convins, după felul cum te-ai apucat de treabă, că vei rezolva acest caz repede şi bine.

Tonul prietenos al discuţiei şi mai ales ultima afirmaţie a căpitanului mi-au ridicat serios moralul. Desigur, această discuţie nu prea semăna cu cele din romanele poliţiste în care şefii înţelepţi dezbat cu subalternii lor tot felul de ipoteze şi soluţii. Fusese mai degrabă un monolog, prin care căpitanul Nanu îmi comunicase concluziile şi ordinele sale în modul cel mai concis cu putinţă. I-am acordat însă pe loc şefului meu circumstanţe atenuante; era un om foarte ocupat şi aflase deja din raportul meu ce ştiu şi ce gândesc despre acţiunea respectivă. M-am apucat deci serios de treabă şi am avut prilejul să mă

conving că, deşi scurte, indicaţiile lui Nanu se dovedeau salutare pentru finalizarea rapidă a cazului. Am reuşit să stabilesc mai întâi cum folosea Walther banii câştigaţi de pe urma contrabandei. El îi „convertea”, nu direct în valută forte, ci în lucruri de valoare pe care le cumpăra direct de la cunoştinţele sale din rândul fostelor clase avute. Pe timpul acela, domnii în cauză, aflaţi în aşteptarea unui miracol care să pună capăt „coşmarului” – regimului comunist – îşi prelungeau traiul de huzur vânzând, la preţuri derizorii în raport cu valoarea reală, obiectele de artă care le împodobiseră conacele, vilele şi soţiile.

Odată scoase peste graniţă, aceste obiecte ar fi recuperat înzecit şi însutit investiţiile şi eforturile de imaginaţie depuse de Walther în activitatea sa de „afaceri”. Exista însă un anumit obstacol în calea realizării unei asemenea operaţii: comorile adunate erau prea voluminoase pentru a fi strecurate în coletele şi corespondenţa personală trimise prin valiza diplomatică de către contrabandistul cu imunitate. De aceea, ele fuseseră îngrămădite pentru moment sub cheie, într-o cameră din apartamentul omului meu, în aşteptarea unei ocazii favorabile pentru a fi transportate. Găsirea unei asemenea posibilităţi devenise, se vede, preocuparea de căpetenie a lui Walther. Dar pe undeva, prin preajmă, pândeam şi eu, hotărât să împiedic o asemenea manevră şi să îndeplinesc cel de-al doilea ordin al căpitanului Nanu: acela de a stabili fapte, dovezi, momente care să-l împiedice nemijlocit pe Walther,

demascându-l în faţa şefilor săi. Înţelesesem bine şi eram convins că de aceasta depindea în fond terminarea cu succes a primei mele acţiuni.

*

* *

Într-o zi, am aflat că Walther făcuse Ministerului Afacerilor Externe român o propunere care prezenta interes pentru ţara noastră. El se oferise să facă demersurile necesare pentru a aduce la Bucureşti arhiva unei foste ambasade române dintr-un stat cu care relaţiile noastre fuseseră întrerupte ca urmare a războiului. Pe baza unei înţelegeri tripartite, guvernul lui Walther preluase atât reprezentarea intereselor României în ţara respectivă cât şi reprezentarea intereselor acesteia la Bucureşti. Oamenii de cultură români ceruseră de mai multe ori Ministerului de Externe să intervină pentru recuperarea arhivei în cauză, care conţinea documente de o reală valoare istorică. Un anumit interes pentru acest schimb de documente exista şi de cealaltă parte. În consecinţă, acordul părţilor a fost obţinut foarte repede, iar Walther s-a apucat cu râvnă de ambalarea în lăzi şi sigilarea arhivei ce urma să fie transportată de pe teritoriul nostru în străinătate. Nu este de prisos să precizez că această arhivă se păstra la sediul reprezentanţei condusă de Walther, unde se găsea şi

apartamentul său personal. Se vede că operaţia împachetării materialelor îi dădea mult de lucru omului meu, căci angajase, timp de o săptămână, pe doi dintre concetăţenii săi care locuiseră mai mulţi ani în România şi care primiseră tocmai viza de plecare spre ţara lor de origine. Atunci nu mi s-a părut deloc ciudat că, pe tot timpul cât a durat operaţia ambalării, cei doi au locuit acasă la Walther. Oamenii îşi lichidaseră doar, în vederea plecării, apartamentele în care domiciliâseră. Nu m-a frapat nici faptul că, imediat după terminarea împachetării, cei doi au fost conduşi la aeroport chiar de către Walther, care a rămas cu ei până la plecarea avionului. Nefamiliarizat prea bine cu atribuţiile diplomaţilor, am considerat normal ca oamenii să se bucure, la plecare, de atenţia reprezentantului ţării lor.

Ce mai la deal la vale, considerând întreaga poveste cu schimbul de arhive drept o acţiune oficială, nu am dat mai deloc atenţie acestei iniţiative a lui Walther şi nici măcar nu m-am deranjat să văd şi eu lăzile ce conţineau arhiva, atunci când acestea au fost transportate la antrepozitele vămii din Calea Rahovei. Ştiam doar că, înainte de a ajunge la destinaţie, coletele respective urmau să tranziteze prin capitala ţării lui Walther, unde ar fi trebuit să fie desfăcute, confruntate cu inventarele aflate în posesia proprietarilor şi apoi preluate şi reambalate de către aceştia. L-am pus totuşi la curent pe căpitanul Nanu, cu acest eveniment, mai mult aşa... ca să nu spună că nu-l

informez despre noutăţile survenite. Şeful meu a rămas câteva momente pe gânduri, apoi mi-a spus:

— Ştii ce? Dă încă astăzi o raită pe la vamă şi vezi mai îndeaproape coletele astea. Nu trebuie să excludem cu totul posibilitatea ca omul tău să fi reuşit să-şi facă la el în ţară unele aranjamente ca să-i permită să deschidă lăzile înaintea inventarierii oficiale şi să recupereze astfel obiectele ce ar putea fi ascunse acolo.

*

* *

A fost suficient să văd coletele respective pentru a-mi da seama câtă dreptate avusese Nanu şi ce greşeală săvârşisem neinteresându-mă din timp şi mai îndeaproape de acest transport. Mă aflam în prezenţa a nouă lăzi din categoria celor denumite în jargonul specialiştilor în transporturi „liftva-nuri“. Fiecare din ele avea un volum de circa şase metri cubi, astfel încât, chiar în ipoteza că ambasada respectivă ar fi funcţionat în ţara noastră câteva secole, membrii ei n-ar fi putut produce cantitatea de documente suficiente pentru a le umple pe toate. M-am întors cu sufletul la gură la serviciu, am dat buzna peste căpitanul Nanu, i-am raportat cele văzute precum şi convingerea că lăzile conţin, pe lângă arhivă, toate lucrurile achiziţionate de Walther şi am propus să cerem Ministerului de Externe să intervină, pe căile

diplomatice care îi stăteau la dispoziţie, pentru deschiderea oficială a lăzilor înainte ca acestea să părăsească teritoriul român. Pentru prima oară de când lucram cu el, Nanu a zâmbit obosit şi descurajat:

— De data aceasta am întârziat, Matei! Ministerul de Externe nu va putea face un asemenea demers dacă nu-i vom oferi dovezi neîndoielnice privind conţinutul ilicit al lăzilor, iar noi nu mai putem furniza asemenea dovezi. Pentru noi este o înfrângere, Matei. O mare înfrângere!...

Am ieşit din biroul şefului cum nu se poate mai amărât. Nanu avea dreptate iar eu eram cel din urmă dintre ageamii; nu reuşisem să împiedic un infractor, fie el şi diplomat, să-şi facă mendrele. Există o vârstă când te simţi responsabil pentru toţi şi pentru toate, iar eu eram tocmai la acea vârstă. Dar se vede că atunci când eşti tânăr nicio întâmplare, nicio înfrângere, niciun necaz nu sunt atât de catastrofale încât să-ţi taie pofta de mâncare, iar golul pe care îl simţeam în stomac nu se datora numai amărăciunii. Cum timpul în care puteam să-mi iau gustarea de dimineaţă se apropia de sfârşit, m-am grăbit să cobor la subsol, la cantina ministerului, pentru ceaiul cotidian...

La masă, mă întâlneam aproape regulat cu un locotenent major medic, tânăr, cu faţa bălaie, grozav de deştept şi simpatic. Ne împrietenisem. Suntem buni prieteni şi astăzi, când doctorul a fost părăsit de bogatul său păr blond care a făcut loc unei chelii impresionante, iar locotenentul major de odinioară poartă pe umeri impunătorul grad de colonel. Singurul lucru care mă

deranja niţel în relaţiile noastre era acela că doctorul îmi împuia capul, ori de câte ori mă găsea la masă, cu tot felul de detalii privind meseria sa de radiolog, şi mai ales cu calităţile şi performanţele aparaturii noi pe care o mânuia. Nu că ce spunea el nu m-ar fi interesat, dar mie nu-mi rămânea nicio posibilitate să mă revanşez vorbindu-i de preocupările mele, care cădeau sub restricţiile secretului militar. În dimineaţa aceea l-am găsit din nou la cantină şi a trebuit să-l ascult din nou, afectând mult interes, dar în realitate aproape complet absent şi preocupat de necazurile mele. Doctorul Antoniu se apucase să-mi descrie cu mult entuziasm o instalaţie portativă de raze Röntgen pe care tocmai o luase în primire. Cuvintele „portativ" şi „raze" pe care Antoniu le-a repetat de mai multe ori m-au determinat brusc să mă opresc din mâncat şi să-l privesc atent, ca şi cum îl vedeam pentru prima oară. Îmi venise o idee:

— Cât de portativă zici că e staţia asta a ta?

— Cum nu se poate mai portativă! Îţi spun doar de un sfert de oră că este montată pe un autocamion.

— Şi trebuie să te sui în camion pentru a putea fi radiografiat?

— Nu neapărat. Există, şi posibilitatea folosirii ei în cazuri grave, în care este prudent să examinezi de pildă un accidentat înainte de a-l mişca din loc. De aceea, atât proiectorul cât şi ecranul pot fi deplasate. Generatorul este însă fixat pe platforma acoperită. Dar de ce te interesează

amănuntul acesta? Ai de gând să-ţi frângi gâtul în vreo viroagă?

— Poate că da, poate că nu – i-am răspuns în doi peri. Dar, spune-mi, prin ce grosime străbat razele emise de aparatul tău? Probabil doar printr-una aproximativ egală cu corpul omenesc!

— Nu e chiar aşa. Ştii, chestia asta depinde de structura, de compoziţia corpului radiografiat. În cazul metalului sau a unor substanţe anorganice, razele nu străbat deloc obiectele, ci le pun doar în evidenţă conturul. Dacă avem de-a face cu compuşi organici cum sunt: ţesutul muscular, hârtia, lemnul şi altele, sau cu spaţii goale, razele străbat distanţe mari fără a putea fi oprite. Pe baza acestor însuşiri, razele Röntgen şi-au găsit în ultima vreme aplicaţii numeroase nemedicale. De pildă, cu ajutorul lor sunt cercetate înainte de deschidere sarcofagele. Se poate face astfel un inventar destul de exact al conţinutului acestora şi se evită deschiderea în aer liber a unora care conţin obiecte ce s-ar descompune instantaneu în atmosferă. Dar tot nu mi-ai spus care este rostul examenului la care mă supui de câteva minute.

În loc să-i răspund la întrebare, am respirat adânc. În minte începuse să mi se contureze un plan care putea oferi o soluţie pentru scoaterea cazului meu din impasul în care ajunsese. Problema care mă frământa era dacă trebuia sau nu să-i împărtăşesc acest plan lui Nanu şi să-i cer sprijinul. Am decis destul de repede să nu fac acest lucru. Mă temeam că şeful meu nu va aproba această nouă iniţiativă.

Mi se păruse că pentru el totul se sfârşise, că nu mai era dispus să insiste, să lupte. Era o părere greşită căci, de fapt, nu-l cunoşteam încă suficient pe căpitanul Nanu. Oricum, am decis să acţionez singur, iar faptul că Nanu nu mi-a reproşat acest lucru şi nu mi-a purtat niciodată pică, n-a făcut decât să accentueze regretul pe care îl resimt şi astăzi pentru purtarea mea. Dar, în dimineaţa aceea m-am gândit mai puţin la toate acestea. Atunci era timpul faptelor. Mi-am luat deci pe loc libertatea de a-l pune la curent pe doctorul Antoniu cu problema pe care o urmăream şi l-am convins să mă însoţească în noaptea aceea, cu instalaţia sa, la antrepozite. L-am prevenit cinstit că era o iniţiativă neaprobată de nimeni şi că sunt multe şanse ca lucrurile să se sfârşească prost pentru noi, iar el a reflectat îndelung. Am avut impresia că îl frământa mai puţin natura consecinţelor care ne ameninţau direct şi mai mult posibilitatea deteriorării aparatului său nou şi minunat. La urmă mi-a spus simplu:

— Sunt cu tine. Avem însă nevoie şi de un şofer.

L-am „corupt" deci şi pe sergentul major Ştefan, şoferul colectivului nostru. A mai trebuit convins şi directorul vămii, să ne lase înăuntru în timpul nopţii. S-a lăsat greu şi numai cu condiţia să fie şi el de faţă. Ne-am chinuit apoi cu toţii, plini de înfrigurare, toată noaptea. Aşa cum mă temusem, lăzile erau prea mari pentru a fi radiografiate pe toată lărgimea lor. A trebuit să ne mulţumim deci cu examinarea colţurilor, pe care le-am introdus în faţa plăcii fotosensibile sub un unghi de 45 de grade. Până la urmă

am avut noroc. Dimineaţa aveam, alături de un maldăr de clişee stricate, patru poze pe care se puteau vedea cu claritate contururile unor tacâmuri, ferecătura în metal a unei icoane bizantine şi un morman de bijuterii, compus, după toate aparenţele, din inele, brăţări, coliere şi cercei. Am constatat ulterior că aceste bijuterii erau de fapt aranjate într-o cutie chinezească din lemn de piper lăcuit.

În zori, după ce am readus la bază camionul cu instalaţia, m-am instalat, cu filmele în mână, pe un scaun din biroul căpitanului Nanu. O oră mai târziu, acesta mă scutura cu energie de umăr. Adormisem. Am sărit în picioare şi i-am raportat totul, în poziţia şi în termenii cei mai regulamentari cu putinţă, predându-i cele patru radiografii. Nanu m-a privit lung, apoi a examinat cu multă atenţie pozele. Mi-a ordonat să plec imediat să mă culc, iar el a pus într-o mapă materialele şi a plecat la şeful unităţii. De acolo nu ştiu unde s-a dus, dar în aceeaşi seară, directorul vămii „Antrepozite" a primit dispoziţie să reţină de la expediere coletele depuse de Walther. A doua zi, ambasadorul român acreditat în ţara lui Walther a cerut deschiderea oficială a acestor colete. Au urmat zile de aşteptare înfrigurată, în care diplomatul contrabandist, pierzându-şi cu totul liniştea, intervenea cu energie, cu impertinenţă chiar, la Ministerul de Externe şi la Direcţia vămilor pentru cât mai grabnica expediere a lăzilor. Omul sesizase sau fusese avizat de către centrala sa că se întâmplase ceva rău. După aproape două săptămâni, guvernul lui Walther şi-a dat acordul pentru deschiderea

coletelor, cu condiţia ca operaţia să aibă loc în prezenţa unui reprezentant al său. Trei zile mai târziu, acest reprezentant, care se numea Paul şi vorbea destul de bine româneşte deoarece servise mai mulţi ani la noi în ţară, rupea după o atentă verificare sigiliile diplomatice aplicate de Walther pe lăzi. Acesta nu era de faţă. În ajun, după o convorbire îndelungată cu Paul, plecase definitiv cu avionul în ţara sa. Pentru isprava comisă, a fost dat imediat afară din corpul diplomatic.

Tot cu concursul binevoitor al directorului vămii, dar de data aceasta şi cu aprobarea lui Nanu, mă amestecasem şi eu printre cei câţiva muncitori care despachetau lăzile şi prezentau comisiei obiectele găsite în interior. La vederea acestora, Paul lăsa să-i scape din când în când câte o exclamaţie de indignare în limba lui. Ba chiar de câteva ori l-am auzit proferând o înjurătură neaoş românească. Din cei peste 50 de metri cubi cât totaliza volumul lăzilor, abia vreo doi erau efectiv necesari arhivei propriu-zise. Restul spaţiului, neaşteptat de mare, servise mai ales împachetării unor garnituri şi piese de mobilă stil, a căror autenticitate şi valoare erau certificate de semnătura unor maeştri ebenişti celebri. În rest, în colete au fost găsite mai multe seturi de tacâmuri, vase de aur şi argint, bijuterii, icoane vechi ferecate în metale şi pietre preţioase, blănuri scumpe, statuete şi chiar obiecte departe de a reprezenta o valoare artistică, aşa cum era o maşină de cusut „Singer“ nouă-nouţă. Totul era evaluat cu minuţiozitate de experţii „Consignaţiei“ aduşi special acolo şi apoi trecut în

procesul-verbal pe care Paul a trebuit să-l semneze la sfârşit, atestând că lucrurile fuseseră găsite în coletele diplomatice ale ambasadei lor. Abia în a noua ladă a fost găsit un sul de carton din care a fost scos Tabloul. Puritatea clasică a liniilor sale şi lumina optimistă pe care o iradia au făcut să pălească parcă dintr-o dată strălucirea bijuteriilor şi celorlalte comori orânduite pe mesele din faţa comisiei.

Specialistul chemat să-l evalueze l-a privit îndelung în lumina aurie a toamnei, ce mai pătrundea încă prin ferestrele încăperii. Apoi l-a examinat minuţios cu lupa. Într-un târziu a declarat:

—Este o piesă autentică, de mare valoare, considerată pierdută de mai multă vreme. Tabloul face parte din patrimoniul cultural al României şi, în consecinţă, nu poate fi evaluat în bani. Rog ca acest tablou să fie transportat încă de astăzi la Muzeul de artă.

*

* *

M-am întors în birou către seară, după ce totul se terminase şi după ce obiectele confiscate fuseseră predate în custodia şefului vămii. Domnul Paul plecase şi el la ambasada lui, ducând în portbagajul maşinii arhiva pe care urma să o reambaleze. Pe drum, m-a bătut un vânt rece ce prevestea zăpada şi de care haina mea subţire nu prea reuşea să mă protejeze. Căpitanul Nanu studia la el

în cameră dosarul unui nou caz. În penumbra pe care o lăsa în încăpere lampa de birou, mai mult mi-a ghicit decât mi-a văzut faţa.

— S-a terminat, Matei? Aprinde lumina mare şi ia loc câteva minute. Aştept să-mi povesteşti.

Toate ca toate, dar ordinul de a aprinde lumina nu prea mi-a convenit. Din dimineaţa în care îi predasem clişeele făcute fără ştirea sa, nu prea mă mai încumetam să-mi privesc şeful în ochi. Nanu zâmbea însă prietenos şi-mi vorbea ca de obicei pe tonul liniştit şi blajin care i se potrivea atât de bine. Am început să-i povestesc grăbit, amestecând amănuntele: cum se deschiseseră lăzile, ce se găsise în ele, ce figură a făcut Paul când a semnat procesul-verbal... Apoi i-am vorbit timp îndelungat, cu încântare despre Tablou. Nanu şi-a trecut mâna prin părul des şi negru şi mi-a spus simplu:

— Te felicit din inimă, Matei. O voi face şi mâine la adunarea ofiţerilor în mod oficial şi în numele conducerii unităţii. Dealtfel, va trebui să-ţi înmânez şi premiul ce ţi s-a acordat şi care... aici Nanu făcu o pauză privind buzele mele vinete de frig – se va dovedi, sper, destul de important pentru a-ţi putea cumpăra un palton bun.

*

* *

La puţină vreme după aceea, într-o duminică de dimineaţă cu soare anemic ce se ostenea zadarnic să topească bruma groasă de pe acoperişurile caselor, urcam împreună cu căpitanul Nanu treptele Muzeului de artă. Mergeam să vedem împreună Tabloul ce-şi ocupase locul cuvenit. Cu toată buna dispoziţie ce ne anima pe amândoi în dimineaţa aceea eu mă simţeam un pic stânjenit. Nu puteam scăpa de sentimentul că statura ceva mai înaltă şi mai ales noul şi elegantul palton gri pe care îl îmbrăcasem pentru prima oară scoteau în evidenţă mai mult decât trebuia persoana mea în dauna celei a căpitanului Nanu Gheorghe, care a fost, la urma urmei, şeful cel mai cumsecade pe care l-am avut...

ACŢIUNEA „ISCOADA”

Totul a început într-o seară de septembrie, într-o „trattoria“ de pe malul golfului Neapole, unde oamenii cu bani puţini veneau să asculte la sursă nemuritoarele cançonete şi unde Vasile Negru intrase să golească o sticlă de „Lacrima Christi“ în cinstea reîntoarcerii sale acasă. După opt ani de pribegie ce începuseră odată cu trimiterea sa la muncă în Germania, în anul 1943, Legaţia română din Roma îi înmânase certificatul de repatriere.

Vasile Negru găsise cu greutate un loc pe terasa localului, la o masă ocupată de un individ solid, între două vârste, deja ameţit de băutură, care aplauda frenetic fiecare producţie a tenorului napolitan ce anima asistenţa. Iar când tenorul extenuat a trebuit să se oprească o vreme, omul a intrat în vorbă cu vecinul său aşa cum se întâmplă adesea, seara târziu, în faţa unui pahar cu vin:

— A! Eşti român şi te întorci acasă? Bravo! Bine faci! Cunosc România. Am făcut războiul pe o vedetă rapidă cu baza la Constanţa. *Che bel paese! Che uomini meravigliosi!* În 1943, când Italia a rupt-o cu nemţii, un docher român m-a scăpat de lagăr. M-a ţinut ascuns aproape un an la el acasă, în cartierul Tăbăcăriei. Toată lumea ştia, dar nu m-a

denunţat nimeni. Acum sunt comandat pe un vapor al flotei Mauro. Venim des în Marea Neagră şi vom ancora curând şi la Constanţa. Sunt sigur că vom veni şi la voi. Alte vapoare din flota Mauro vin deja de mult timp. Ştii?... de la o vreme au început să se învârtească printre noi, cei care navigăm pe Marea Neagră, tipii de la serviciul de informaţii navale şi nişte americani. S-au agăţat şi de mine. Mi-au promis bani mulţi dacă le aduc informaţii de la Constanţa, Odesa, şi Varna. Am refuzat. Românii s-au purtat frumos cu mine. Nu pot să mă reîntorc printre ei ca un hoţ. Nici alţii n-au acceptat... Până la urmă au îmbarcat câţiva de-ai lor. Eu n-am primit. Dar pe „Graziella Mauro“ au strecurat unul...

În clipa aceea tenorul a început să cânte din nou, iar voiosul italian a început să-l acompanieze în surdină şi să-l aplaude zgomotos. Două ore mai târziu, bravul comandant era beat cui, iar câţiva ospătari îndatoritori îl instalau cu grijă într-un taxi. Se vede că omul era client vechi şi bun platnic. La scurtă vreme a părăsit localul şi Vasile Negru, care văzuse şi păţise multe în anii lungi de peregrinări prin lagărele de persoane deplasate împrăştiate în mai toată Europa occidentală. De aceea, a doua zi după sosirea la Bucureşti, el se prezentă la biroul de informaţii al Ministerului Afacerilor Interne unde povesti de-a fir a păr tot ce auzise de la un comandant de vas italian, într-o seară de septembrie, pe terasa unei „trattoria“ de pe ţărmul golfului napolitan...

Stenograma relatării lui Vasile Negru a ajuns împrestriţată de sublinieri, adnotări şi rezoluţii pe biroul locotenentului Irimia Matei. Acesta a citit-o de câteva ori, şi-a făcut câteva însemnări în caietul său, de sarcini zilnice şi apoi a trimis o telegramă Direcţiei regionale de securitate Dobrogea. A doua zi pe seară, pe aceeaşi cale, sosi răspunsul din care rezulta că vase aparţinând flotei armatorului italian Giuseppe Mauro ancorau frecvent la Constanţa. Între acestea figura şi petrolierul „Graziella Mauro“ care venea de două-trei ori pe an pentru a încărca petrol destinat Italiei. Ultima sa escală la Constanţa fusese efectuată în luna iunie 1951, dar vasul era aşteptat să sosească din nou în port către sfârşitul anului. Din consultarea listelor aflate la punctul de frontieră se constatase că în rândurile echipajelor îmbarcate pe vasele flotei Mauro aveau loc adesea schimbări ce afectau uneori chiar 5—6 posturi.

Direcţia regională nu reuşise să identifice pe docherul care ascunsese în perioada 1943—1944 pe marinarul italian urmărit de germani. Din cele ce se cunoşteau în port rezulta că în perioada respectivă avuseseră loc mai multe cazuri similare.

Locotenentul Irimia adună într-un dosar nou stenograma declaraţiei lui Vasile Negru, copia ordinului trimis la Constanţa şi telegrama de răspuns. El scrisese cu tuş negru pe copertă, atât de frumos cât era în stare: *„Acţiunea Iscoada”.* Apoi orândui noul dosar în dulapul său de fier alături de multe altele şi se reîntoarse la

numeroasele-i treburi zilnice care mai de care mai încâlcite. Se părea că toată lumea îl uita pentru totdeauna pe Vasile Negru şi conversaţia avută de acesta cu un italian beat într-o seară de septembrie. Dar, într-o dimineaţă pe la începutul iernii, telefonul de pe colţul biroului locotenentului Irimia sună scurt. De la capătul celălalt al firului locotenentul Stelian Blănaru din Direcţia regională de securitate Dobrogea îşi anunţa colegul bucureştean că petrolierul „Graziella Mauro" este aşteptat să intre în port în următoarele 24 de ore

A doua zi pe seară locotenentul Irimia se găsea la Constanţa în biroul locotenentului Blănaru. Cei doi ofiţeri studiau lista echipajului de pe „Graziella Mauro" adusă chiar atunci de la punctul de grăniceri. Ei comparau această listă cu cea din luna iunie, când petrolierul fusese ultima dată la Constanţa.

— Numărul oamenilor de pe vas este acelaşi ca în vară, douăzeci şi trei – spune Irimia. Din aceştia doar patru nume sunt noi. Dacă am înţeles bine, povestea spusă de comandantul italian lui Vasile Negru, omul nostru ar trebui căutat printre aceşti patru marinari noi. Comandantul italian spunea că spionul a fost *îmbarcat* pe vas şi nu *recrutat* dintre cei îmbarcaţi deja; totodată, din relatare se desprinde concluzia că operaţia avusese loc cu puţin timp înainte, poate în august, poate chiar la începutul lunii septembrie.

— Ai dreptate – răspunse Blănaru. Eu cred chiar că numărul suspecţilor poate fi restrâns doar la doi din cei

patru: la şeful mecanic Giovanni Marsegalia şi ofiţerul II. Enrico Locarelli. Ceilalţi doi sunt simpli mateloţi, oameni de manevră, cu palmele bătătorite de parâme. Mateloţii nu au prea multă libertate de mişcare nici la bord, unde dorm mai mulţi într-o cabină, nici pe uscat unde coboară de obicei în grup. În cazul în care unul din ei ar fi altceva decât ceea ce încearcă să pară, el ar fi „mirosit" foarte repede de către cei din jurul său şi mai ales de către şeful de echipaj. Întrucât timpul de care dispunem este destul de scurt, mă gândesc să organizăm supravegherea celor doi încă din seara asta, de la ieşirea în oraş a echipajului de pe „Graziella Mauro". Supravegherea celor doi ne-ar putea furniza încă în cursul acestei nopţi indicii care să ducă la identificarea omului nostru.

— De acord. Câţi oameni îmi dai pentru a organiza supravegherea?

— Păi... Vreo doi.

— Şi cu mine trei. Asta-i ca povestea cu cele trei paie împărţite la doi măgari. Cum naiba vrei să supraveghem cu succes pe ambii suspecţi? După care din ei vom pleca în doi şi după care lăsăm doar unul? Hai, nu te mai zgârci atât şi mai adaugă-l celor doi băieţi şi pe Ganea, ajutorul tău. Ganea cu unul din ei îl va urmări pe şeful mecanic iar eu cu celălalt ne vom ţine după ofiţerul II. Mâine vom mai vedea...

— Mai întâi ţin să precizez că fabula citată se referă la împărţirea a *două paie la trei măgari* şi nu invers. Pe urmă vreau să ştii că eşti cel mai mare pisălog pe care-l cunosc.

Cu logica ta de negustor levantin eşti gata să-mi scoţi sufletul până va trebui să-ţi dau un om. Nu-ţi dai seama că mă laşi fără jumătate din efectiv? Uiţi, se vede, că eu răspund de securitatea întregului port...

— Securitatea portului nu va avea decât de câştigat din faptul că în această noapte tu vei rămâne aici, lângă telefon, pentru a primi rapoartele noastre şi a ne coordona mişcările – i-o tăie Matei. Unde sunt oamenii?

O oră mai târziu Irimia şi cei trei colegi din Constanţa se adăposteau cum puteau mai bine în preajma porţii numărul 1 a portului. Se întunecase de-a binelea iar vântul năprasnic de nord, nord-est care răscolea marea până departe le tăia răsuflarea ca un cuţit. Valuri mari izbeau bezmetic pietrele falezei şi blocurile de beton ale digului de larg. Prin împrejurimi, nici ţipenie de om. Din când în când câte un marinar ieşea din port, trecând pe la cabina de control. Era sâmbătă seara şi mateloţii se grăbeau să apuce un loc la mesele îmbietoare ale restaurantelor şi barurilor. Unul din băieţi, nou încadrat, cu o figură tipic tătărească, venise cu o căciulă militară pe cap. Irimia îl mustră în şoaptă şi îi ceru să ascundă căciula în sân.

— Lăsaţi-l, tovarăşe locotenent – interveni pentru tovarăşul său sublocotenentul Ganea. Pe o vreme ca asta va atrage mai repede atenţia asupra sa dacă va umbla fără căciulă. Pe urmă, aici, în port, cel puţin jumătate din docheri umblă iarna cu căciuli de croială militară.

Înainte de a apuca să răspundă, Irimia îl văzu ieşind pe uşa cabinei de control pe Giovanni Marsegalia, şeful

mecanic de pe „Graziella Mauro“. Ganea şi tătarul cu căciula militară porniră zoriţi după el. După câteva minute uşa punctului de control se deschise din nou pentru a-l lăsa să treacă pe celălalt individ.

Spre deosebire de şeful mecanic, care pornise decis spre oraş, Enrico Locarelli întârzie o vreme la vorbă cu grănicerul, apoi porni agale, nehotărât parcă, pe faleză, în direcţia clădirii Cazinoului. Irimia înjură printre dinţi. În pustietatea aceea nici vorbă nu putea fi de o supraveghere obişnuită.

Pe când locotenentul se frământa să găsească o soluţie, lucrătorul din Constanţa îi propuse:

— Eu am să ies din port şi am să-l urmăresc de departe până ce va urca spre oraş sau până ce va intra în clădirea Cazinoului, la Clubul marinarilor străini. Ne reîntâlnim fie pe bulevard colţ cu strada Karl Marx, fie la Cazino, în faţa garderobei.

— În regulă, răspunse Irimia, care deşi locuise mulţi ani în Constanţa, se cam încurca în denumirile noi ale străzilor. Ghici totuşi că strada Karl Marx era aceea care ducea spre piaţa Ovidiu, trecând prin spatele catedralei.

Un sfert de oră mai târziu, cei doi ofiţeri de securitate se regăsiră la garderoba Clubului marinarilor străini.

— Omul nostru chibiţează trei greci care joacă domino în aşteptarea începerii filmului. A vrut să intre în club cu pufoaica pe el, dar portarul nu l-a lăsat. A trebuit să şi-o lase în cuierul din hol.

— Până aici toate sunt bune, zise Irimia. Fiindcă veni vorba de pufoaică, hai să aruncăm şi noi o privire asupra ei! Poate găsim prin buzunare ceva indicii!

„Pufoaica“ se dovedi a fi un pardesiu din material plastic matlasat, de genul celor numite de englezi „duffle-coat“. În buzunarul interior Irimia găsi permisul de ieşire în oraş, eliberat de punctul de grăniceri, iar în buzunarele exterioare o pereche de mănuşi căptuşite. Dar, pipăind minuţios fiecare bucăţică a pardesiului, Irimia descoperi, cusut în vata umărului drept, un obiect rigid de mărimea unei brichete. Primul impuls al locotenentului fu să desfacă uşor cusătura şi să examineze mai îndeaproape obiectul ascuns acolo. Se stăpâni însă. Cusătura ar fi trebuit refăcută şi o asemenea operaţie cerea o anumită îndemânare şi un timp destul de îndelungat. Unde mai pui că nu era exclusă nici existenţa unor semne de siguranţă care n-ar fi putut fi depistate aşa, la iuţeală. În consecinţă, Irimia oftă resemnat, măsură pe coperta agendei sale de buzunar dimensiunile obiectului şi apoi aranjă pardesiul la loc, pe umeraşul lui. Din biroul directorului clubului, ofiţerul telefonă locotenentului Blănaru:

— Alo! Noroc, bătrâne! Sunt la Clubul marinarilor străini. M-aş bucura dacă ai veni şi tu pe aici şi dacă ai putea să-l aduci cu tine şi pe Ganea. Se pare că filmul pe care am dorit atât de mult să-l vedem rulează aici.

— Norocosule! Tocmai mă sunase şi Ganea, care se plângea că-şi pierde timpul degeaba. Prietenul lui a

acostat la „Tomis“, unde îşi toacă banii cu o fată veselă. Lumea de acolo îl cunoaşte bine. A mai fost pe la noi şi în anii trecuţi cu un vapor panamez. Trec chiar acum şi îi iau de acolo pe Ganea şi pe Abdul Septar.

Douăzeci de minute după convorbire, Blănaru, Ganea şi Septar se strecurau pe rând în clădire. Irimia îi puse la curent cu descoperirea făcută.

— Straşnic! exclamă satisfăcut Blănaru. Vânt de pupă şi mult noroc lupului de mare de la Napoli! Se vede că n-a minţit. E bine că am reuşit încă din primele ore ale acţiunii să identificăm iscoada. Una e să urmăreşti o fiinţă fără chip şi fără nume şi alta e să te ocupi cu persoana concretă a lui signor Enrico Locarelli, ofiţer II pe „Graziella Mauro”. Dar unde este Dima? întrebă el observând lipsa celui ce acţioriăse împreună cu Irimia.

— A intrat în sala de spectacol cu Locarelli. Deşi improbabilă, n-am exclus cu totul eventualitatea ca omul să contacteze pe cineva la adăpostul întunericului din sală. Dar filmul trebuie să se termine dintr-un moment în altul. Eu zic să ne aranjăm şi noi în locuri potrivite pentru a-l ţine sub ochi pe clientul nostru până ce va părăsi clădirea. Pe dumneata de pildă, prietene – se adresă Irimia tânărului tătar cu căciulă militară – te vom închide într-una din cele trei cabine ale toaletei, pe uşa căreia vom plasa un anunţ cu menţiunea „Defect“. Cea mai potrivită mi se pare cabina din mijloc din care vei putea supraveghea atât vestibulul cât şi cele două cabine. Ganea se va strecura în sală şi-l va contacta la ieşire pe Dima, cu

care va efectua în continuare supravegherea lui Locarelli până ce acesta se va reîntoarce pe bord. Eu voi rămâne aici, de unde pot supraveghea întregul hol, iar tu, Stelică, suie-te pe scară până la primul palier. De acolo, din umbră, vei putea să vezi tot ce se întâmplă şi vei interveni în cazul în care vei considera necesar.

Măsura introducerii lui Septar în cabina de toaletă s-a dovedit inspirată. La ieşirea de la spectacol, imediat ce şi-a recuperat pardesiul, Locarelli a intrat la toaletă unde a rămas aproape zece minute. Apoi a ieşit grăbit, a traversat holul deja pustiu şi a plecat pe uşa principală. După ce se asigurară că individul nu avea de gând să se mai întoarcă, Irimia şi Blănaru îl scoaseră din cabină pe Septar. Acesta îi privi cu un aer vinovat:

— Tipul a intrat în cabina din dreapta mea cu pardesiul pe el. Nu ştiu ce a moşmondit pe acolo atâta timp, dar din cât mi-am dat seama, nu s-a servit de instalaţia sanitară. La un moment dat, am auzit un pârâit, ca şi cum ar fi rupt o bucată de stofă. Apoi a tras apa. Pe urmă a ieşit, tot cu pardesiul pe el, şi a plecat glonţ, fără să se spele pe mâini. N-am reuşit să aflu mare lucru.

— Ba ai aflat lucruri importante. Ia să intrăm şi noi în cabina în care a fost Locarelli, s-o examinăm puţin. Poate aflăm cu ce-şi poate pierde un om zece minute într-o cabină de toaletă, fără a se folosi în mod normal de ea, spuse Irimia.

Percheziţia a fost scurtă. Ridicându-se pe capacul closetului, Irimia găsi, lipit cu bandă adezivă de peretele

interior al bazinului cu apă, izolat într-o pungă de material plastic, un aparat foto miniaturizat, de tipul cel mai modern. După ce-l compară cu semnele făcute pe coperta agendei, Irimia conchise:

— Acesta este obiectul pe care Locarelli l-a avut ascuns în umărul paltonului. Întrebarea care se pune este: de ce l-a lăsat aici? Nu cumva pentru a fi ridicat de altcineva?

— Nu cred, opinie Blănaru. Mai degrabă individul şi-a ascuns aici aparatul pentru a evita de a-l trece din nou prin filtrul vamal la o ieşire în oraş. Oricum, trebuie să-l lăsăm aici supraveghem permanent locul. Din păcate n-avem mijloace pentru a deschide ambalajul de plastic şi a examina mai îndeaproape această bijuterie. N-am putea lipi la loc gura săculeţului. Să sperăm că Locarelli va fi suficient de amabil pentru a ne deschide el punga şi a ne preda aparatul.

— Dă doamne! Deocamdată cred că e bine să luăm încă de mâine de la deschidere măsura pe care o propui. Am putea să încredinţăm această treabă tot lui Septar care cunoaşte bine locurile şi problema. Pentru a nu-l condamna să stea închis în cabina de toaletă, vom instala un semnal de alarmă care să-i dea de veste dacă cineva s-a urcat pe capăcul closetului din cabina ce ne interesează.

În acel moment, Ganea şi Dima se întoarseră zgribuliţi de frig. Ei raportară că Locarelli se urcase pe vas şi că dintr-o frântură de conversaţie cu marinarul de la scara vaporului, Ganea înţelesese că a doua zi de dimineaţă cel

urmărit va fi de cart, deci nu va putea să iasă în oraş înainte de amiază.

— Important ar fi să hotărâm de pe acum ce vom face mai departe. Petrolierul este programat să ridice ancora marţi către prânz. Asta nu ne lasă prea mult timp. Lucrul cel mai simplu ar fi să organizăm aici, la Cazino, o capcană, şi să-l prindem pe Locarelli cu mâna în bazinul cu apă.

— O fi simplu, Stelică, dar nu ne oferă posibilitatea să dovedim că Locarelli este spion. Cel mult va fi amendat pentru faptul de a nu fi declarat aparatul la punctul vamal. Să nu uităm că omul a adus cu el acest aparat pentru a-l folosi. În ce mă priveşte, cred că ar trebui să acţionăm altfel, şi aş avea o idee. Ar mai putea apare şi altele, dar pentru a le concretiza, avem nevoie de sfatul şi mai ales de sprijinul tovarăşului maior Baciu. Crezi că l-am mai putea găsi la sediu?

— Păi e abia unsprezece. Unde crezi că ar putea să fie şeful la ora asta?! Pentru tine, treacă-meargă, eşti musafir, dar eu n-aş îndrăzni să intru mâine în unitate dacă nu m-aş prezenta chiar acum la el să-i raportez ce am întreprins şi ce am stabilit.

În noaptea aceea de sâmbătă spre duminică, maiorul Baciu n-ai mai plecat deloc acasă. N-au plecat nici Blănaru, nici Ganea, nici Irimia. Ba s-a mai întâmplat ca unii să fie treziţi din somn şi aduşi în pripă cu maşina la sediul Direcţiei regionale. Pe la ora trei, maiorul Baciu a cerut centralei telefonice legătura cu Bucureştiul şi a avut

o scurtă convorbire cu colonelul Savu, şeful lui Irimia. Ofiţerul de serviciu a rămas toată noaptea în camera de lângă biroul comandantului aşteptând ordine şi executând ordine. Iar pe la şase dimineaţa, când toţi au plecat la treburile ce le fuseseră hărăzite, a deschis larg geamurile camerei şi s-a apucat să-şi meşterească o ţigară şi să-şi fiarbă o cafea pe un reşou vechi. Înviorat de aerul rece ce năvălea pe fereastră şi de aroma ce se ridica din ibric, omul îşi frecă pleoapele înroşite de nesomn şi murmură, aşa, pentru el:

—Doamne, ce noapte!...

*

* *

Spre deosebire de adversarii săi, Enrico Locarelli dormise tun până dimineaţa la ora şase când intrase de cart. Omul era mulţumit de el şi de primul contact cu ţărmul. Scurta ieşire din port şi verificarea făcută cu această ocazie îl încredinţară că nu era urmărit. În plus, lucru foarte important, reuşise să scoată din port şi să ascundă dincolo de punctul de frontieră aparatul de fotografiat. În ce priveşte readucerea la bord a aparatului, omul nu-şi făcea griji prea mari. Ştia că vameşii nu-i controlau prea riguros pe marinari la intrarea în port. Urgentă era acum identificarea unor obiective care să merite riscul de a fi fotografiate. Căci recompensa urma să fie cu atât mai mare cu cât raportul era mai interesant şi

fotografiile mai numeroase. Locarelli nu vorbea româneşte şi nici nu avea timp să-şi facă relaţii la Constanţa, unde ar fi găsit desigur, ca în toate porturile, cunoscători ai limbilor italiană sau franceză. Neavând posibilitatea de a scoate indicii din convorbirile cu localnicii, el trebuia să se bazeze exclusiv pe spiritul său de observaţie.

În ajun, pe când se apropia de port, Locarelli explorase atent ţărmul prin binoclu. Identificase cu uşurinţă cele câteva baterii de coastă al căror amplasament îi era cunoscut încă din materialele studiate la plecare. Se părea că aceste baterii ce punctau din loc în loc ţărmul înalt al oraşului erau lăsate acolo din timpul războiului anume pentru a fi văzute de pe mare. Ca şi cele câteva nave militare vechi, ancorate la intrarea în port. Ca şi cele trei-patru cazemate părăsite, încastrate în faleza Cazinoului. Desigur, în faţa riscului de a se reîntoarce din misiune cu mâna goală, Locarelli era hotărât să fotografieze chiar şi aceste lucruri arhicunoscute. El şi-ar fi putut prezenta iniţiativa drept o măsură de verificare, de actualizare a unor informaţii mai vechi. Oricum, se hotărâse să facă acest lucru de pe bordul vasului, după ridicarea ancorei, înlăturase astfel pericolul găsirii negativelor în timpul escalei şi evitase scoaterea aparatului foto din săculeţul său impermeabil.

Scrâşnetul frânelor unui autovehicul îl smulse brusc pe Locarelli din gândurile şi calculele pe care le făcea plimbându-se de unul singur pe punte. Pe chei, chiar între „Graziella Mauro” şi birourile staţiei de petrol, stopase o

autocisternă din cabina căreia coborâse grăbit un tânăr ofiţer. Pe cascheta noului venit, deasupra steluţei roşii cu tricolorul românesc, îşi întindea aripile uri vultur de metal – insigna specifică a aviaţiei. Între ofiţer şi funcţionarul de serviciu pe staţie care-i ieşise în întâmpinare se încinse o discuţie aprinsă ce deveni curând o adevărată ceartă. Ofiţerul, care avea aerul că pretinde ceva, se scotocise cu înfrigurare prin buzunarele tunicii şi scosese de acolo nişte hârtii pe care le tot arăta interlocutorului său. Acesta dădea calm din umeri şi-i explica la rândul său ceva, argumentându-şi pledoaria cu gesturi largi de neputinţă. Cearta dură aproximativ un sfert de oră, după care ofiţerul se urcă furios lângă şofer şi trânti cu putere portiera. Autocisterna demară în trombă.

Câteva minute mai târziu, funcţionarul de la staţie urcă pe puntea petrolierului şi se adresă într-o franceză destul de curgătoare lui Locarelli:

— Bună ziua, domnule. După program, la ora şapte trebuia să începem operaţiile de încărcare a vasului dumneavoastră. Vă rog să-mi scuzaţi întârzierea. M-a reţinut la birou o vizită nu tocmai plăcută.

— Am băgat de seamă – răspunse zâmbind italianul. Nu vă necăjiţi prea mult. Militarii sunt la fel, pretutindeni. Veniseră desigur după combustibil?! Judecând după uniformă, nu erau marinari.

— Nici vorbă, domnule! Marinarii sunt oameni înţelegători. Aceştia sunt nişte aviatori, cărora avem dispoziţie să le livrăm o anumită cotă de petrol. Numai că

ei vin mai totdeauna neanunţaţi şi se întâmplă că nu avem disponibil petrol cu specificaţia cerută. Aşa s-a întâmplat şi acum.

— Poate ar fi fost mai bine să le spuneţi că aşteptaţi încă astăzi un transport, invitându-i să revină mai târziu. Ar fi fost un pretext pentru tânărul ofiţer să întârzie prin oraş. În loc să-i oferiţi această şansă, l-aţi expediat înapoi la unitate, cine ştie în ce colţ al stepei.

— Da' de unde domnule. Ofiţerul nu are niciun interes să rămână agăţat de cisterna sa şi de o promisiune iluzorie toată ziua de duminică. El doreşte să scape cât mai repede de maşină şi să revină în oraş liber şi lipsit de griji.

— Probabil că unitatea aceasta de aviaţie nu este chiar atât de departe pe cât mi-am închipuit eu...

— Deloc. Cale de vreo treizeci de minute cu trenul care circulă aproape din oră în oră între localităţile de pe litoral.

— Aha! Probabil pe undeva în apropierea frontierei cu Bulgaria?

— Mult mai aproape. La Tuzla, nu departe de Eforie – lăsă să-i scape aproape involuntar funcţionarul.

— Tuzla? Să fie oare Tuzla aceea care este însemnată pe harta noastră de navigaţie în Marea Neagră?

— Chiar aceea. Este un sat de lângă farul cu acelaşi nume, pe care îl puteţi observa seara în sudul portului. Dar, vă rog încă o dată să mă iertaţi. Dumneavoastră aşteptaţi desigur să începem încărcarea, iar eu mă ţin de poveşti. Vă rog să-l chemaţi pe şeful dumneavoastră de

echipaj, să-i ajute pe oamenii mei să racordeze tuburile de alimentare la tancurile petrolierului.

— Da, bineînţeles! Cu plăcere! răspunse absent spionul, preocupat să memoreze cât mai corect denumirile Eforie şi Tuzla.

Revenit în biroul său, funcţionarul reflectă o vreme la convorbirea avută cu italianul şi ajunse la concluzia că se lăsase tras de limbă ca cel din urmă dintre ageamii, dezvăluind locul în care se afla aeroportul. Până la urmă, el se hotărî să-l cheme la telefon pe ofiţerul de serviciu al Direcţiei regionale de securitate, căruia îi relată în amănunt cele petrecute. Militarul îi mulţumi pentru semnalarea făcută, iar funcţionarul închise telefonul, oftă uşurat şi îşi văzu liniştit de treburile sale...

*

* *

Locarelli îşi termină serviciul de cart la ora zece şi plecă în grabă spre oraş. Făcu un prim popas la Clubul marinarilor străini, de unde scoase din ascunzătoare aparatul de fotografiat. Abdul Septar înregistră prompt faptul şi îl raportă imediat prin telefon. El primi dispoziţie să mai rămână o vreme la pândă...

Ajuns în centru, Locarelli se hotărî să intre pentru o gustare la primul restaurant mai prezentabil. Optă pentru restaurantul „Dobrogea“, unde fu servit de un ospătar mai în vârstă, care se descurca acceptabil în limba

franceză. De la acest ospătar Locarelli află unde este gara şi cam cât face trenul până la Eforie. La ora 12,30, instalat într-un automotor, Locarelli părăsea gara avântându-se în necunoscut. Senzaţia acestui necunoscut îi dădea spionului o strângere de inimă pe care nici măcar absenţa totală a oricărui indiciu de supraveghere nu reuşea s-o îndepărteze. Oricum, patruzeci de minute mai târziu spionul cobora împreună cu mai mulţi călători pe peronul gării din Eforie. O bătrână îi indică drumul către Tuzla care – spunea ea – nu e mai lung de trei kilometri. Pe o distanţă aproximativ egală se întindea de-a lungul şoselei localitatea Tuzla unde, în acel prim ceas al după-amiezii de duminică, vântul ce sufla în rafale dinspre mare ţinea oamenii prin case. Niciunul din rarii trecători nu părea să dea atenţie străinului care străbătea grăbit satul cu mâinile înfundate în buzunare. Vremea rea nu-l deranja pe Locarelli. Lipsa aproape completă a trecătorilor şi a automobilelor îi permisese să constate din nou că nu-l urmărea nimeni. Curajul, care îl cam părăsise la plecarea din Constanţa, îi revenise treptat, iar privirea lui cutreiera iscoditoare împrejurimile.

Unele indicii începură să apară la scurtă vreme după ce lăsă în urmă ultimele case ale Tuzlei. Mai întâi, Locarelli observă pe partea dreaptă a drumului un panou pe care era desenată silueta unui avion şi indicaţia: 500 metri. El scoase febril din săculeţul impermeabil aparatul de fotografiat şi trase în poză atât piatra kilometrică cea mai apropiată cât şi panoul indicator al aeroportului. După ce

parcurse cei 500 de metri menţionaţi pe panou, Locarelli se găsi în faţa unei bifurcaţii din care începea un drum pietruit ce se pierdea într-o lizieră deasă de salcâmi. Capătul acestui drum era străjuit de un indicator ce interzicea în modul cel mai explicit cu putinţă accesul dincolo de el al tuturor vehiculelor şi pietonilor. Spionul fotografie bifurcaţia şi indicatorul, apoi bagă aparatul în buzunar. Sosise timpul să-şi facă un plan de acţiune. Pentru a putea observa şi fotografia baza aeriană el trebuia să străbată măcar în parte liziera de salcâmi. Altfel, deplasarea sa până aici n-ar fi avut nicio valoare. Dar înainte de a se avânta în această întreprindere Locarelli trebuia să stabilească ce va spune dacă va fi surprins în zona interzisă de către militarii din corpul de pază. Până la urmă se hotărî pentru explicaţia că plecase să viziteze ruinele unei cetăţi antice despre care ştia că se găseşte undeva, la sud de vechiul Tomis. Din lămuririle primite în gara Constanţa de la un domn ce nu vorbea prea bine franţuzeşte, înţelesese că ruinele care-l interesau s-ar afla dincolo de Eforie. Cum a mers pe jos mai bine de o oră şi n-a dat de nicio ruină, s-a hotărât să apuce pe acest drum în căutarea unei aşezări, a unor oameni care să-i dea indicaţii suplimentare. Fiind străin, n-a cunoscut semnificaţia indicatorului. Bineînţeles, condiţia esenţială pentru ca povestea sa să reziste era aceea de a nu fi surprins cu aparatul de fotografiat în mână. Va fotografia deci numai în condiţii de siguranţă absolută, iar în caz de

pericol se va debarasa de aparat, aruncându-l pe neobservate în frunzişul uscat.

După ce îşi repetă încă o dată toate detaliile poveştii pe care se pregătea-să o debiteze, Locarelli se avântă pe drumul pietruit spre liziera care se dovedi destul de îngustă şi cu totul lipsită de orice urme de viaţă. Ici şi colo, răsăreau printre copaci câteva căpiţe prizărite de fân pe care cei ce le adunaseră, surprinşi probabil de înrăutăţirea timpului le lăsaseră acolo. Curând, printre salcâmi, începură să se contureze formele a două hangare, silueta unei clădiri vopsite în carouri albe şi roşii precum şi un catarg în vârful căruia se agita sacul fără fund ce indica direcţia şi tăria vântului. Într-un colţ al platoului stătea părăsită autocisterna pe care Locarelli avusese deja ocazia să o vadă în port. Unul dintre hangare era deschis şi lăsa să se vadă silueta unui avion cu cele două motoare acoperite de huse. Înainte de a se sfârşi în faţa celor două hangare drumul de acces era întrerupt de o barieră străjuită de o gheretă prin ferestruica căreia se profila silueta unei sentinele. Era singurul element vizibil de pază în tot cuprinsul aerodromului a cărui pistă nu se zărea însă din locul unde se oprise Locarelli. Sentinela nu vădea niciun interes pentru cele ce se petreceau dincolo de pereţii subţiri ai gheretei. Inima lui Locarelli zvâcni cu putere. Poate de emoţie, poate de bucurie, nu ştia nici el prea bine de ce. Influenţate de vremea rea, împrejurările se vădeau a fi mai favorabile decât îndrăznise el sa spere. Făcu trei paşi mari în lături pentru a părăsi mijlocul

drumului şi a se ascunde după un salcâm gros, lângă una din cele câteva căpiţe de fân putrezit. Uitând de orice prudenţă, scoase grăbit din buzunar aparatul de fotografiat. O fotografie de ansamblu... Una pentru primul hangar... Una pentru al doilea... Furat de preocupările sale sau poate înşelat de vântul ce şuiera amarnic printre crengile uscate ale salcâmilor, Locarelli nu auzi foşnetul căpiţei din spatele său, care se risipi brusc, lăsându-l să apară de sub ea pe sublocotenentul de securitate Ganea, în uniformă, cu revolverul în mână. Comanda: Sus mâinile! îl izbi în urechi şi, înainte să se întoarcă spre cel care îl somase, avu timp să vadă cum din hangarul deschis şi din ghereta de la barieră alţi câţiva militari veneau în fugă spre el. Totul era pierdut. Locarelli întinse unuia din oamenii care îl înconjuraseră aparatul de fotografiat, implorând cu vocea stinsă:

— *Clemenza signori!*

PAŞAPORTUL

Conferinţa începută la prima oră în biroul şefului de filială se apropia de sfârşit. Participanţii discutaseră cu aprindere, se contraziseseră înverşunat şi se acuzaseră reciproc, aşa cum se întâmpla mai totdeauna când lucrurile mergeau prost. Acum ascultau atenţi concluziile reprezentantului Centrului, George Kellermann sosit în zori cu un avion special:

— Să recapitulăm! începuse Kellermann privind absent undeva peste capetele celor prezenţi. Aseară s-a întors din misiune călăuza trimisă pentru a-l pilota până la Viena pe „F.A.-43“, plecat în România să transmită instrucţiuni şi să preia materiale de la „Konrad“. Din raportul călăuzei rezultă că „F.A.-43“ jiu s-a prezentat la întâlnirea fixată. Pe de altă parte, „Konrad“ ne-a comunicat acum trei zile că întâlnirea sa cu „F.A.-43“ a avut loc în condiţii bune. Dealtfel, telegrama lui era cifrată chiar cu noul cod ce i-a fost transmis de „F.A.-43“. Evident, după întâlnirea cu „Konrad“, lui „F.A.-43“ i s-a întâmplat ceva care l-a împiedicat să ajungă la frontieră. Acest *ceva* ar putea să fie un accident banal de circulaţie, un atac de cord sau o altă

întâmplare nenorocită. Dar, ca oameni de meserie, trebuie să avem în vedere, înainte de toate, ipoteza, căderii lui în mâinile securităţii române. Or, dacă Securitatea l-a arestat pe „F.A.-43” cu materialele preluate de la „Konrad“ asupra sa, există pericolul ca omul nostru din Bucureşti şi odată cu el întreaga reţea pe care o conduce să ajungă şi ei la închisoare. Desigur „F.A.-43“ nu cunoaşte adresa lui „Konrad“ şi nici numele lui, iar măsurile de precauţiune pe care le-a luat acesta din urmă când a pregătit materialul, vor îngreuna întrucâtva sarcina investigatorilor de la Securitate. Dar, identificarea lui „Konrad“ nu este pentru români decât o problemă de timp. Să sperăm că acest timp va fi suficient pentru a ne permite să-l scoatem pe „Konrad“ din ţară. Punându-l la adăpost, vom răpi Securităţii posibilitatea de a-l aresta şi de a ne distruge reţeaua. Mai târziu, peste un an-doi, agenţii vor putea fi reactivaţi de un nou şef de reţea. Scoaterea lui „Konrad“ din România ar fi deci singura cale de a limita efectele căderii lui „F.A.-43“ şi poate de a transforma acest început de înfrângere într-un succes ulterior. Ce spuneţi?

— Bineînţeles că n-ar fi rău, mormăi şeful filialei, Fred Erler. Aş completa cele spuse de tine cu părerea că scoaterea lui „Konrad“ din România este nu numai o problemă de timp ci şi o problemă de mijloace. Sub acest aspect ar fi util să ascultăm ce ne poate spune Peter Wundt.

Cel vizat, care conducea „secţia de depanare”, îşi ridică privirea de pe filele agendei în care tocmai terminase de notat ceva:

— Cred că mijloacele pe care le vom folosi vor trebui să contribuie la rezolvarea a două probleme. Prima: contactarea şi instruirea lui „Konrad”. A doua: operaţiunea propriu-zisă de scoatere a omului din România.

Din cele spuse aici, rezultă că putem transmite lui „Konrad“ mesaje cifrate prin legătura unilaterală radio. Va trebui să folosim chiar astăzi această cale pentru a-i semnala situaţia de pericol în care se găseşte şi pentru a-l chema la o întâlnire în cadrul căreia să-l pregătim şi să-l înzestrăm cu cele necesare pentru trecerea frontierei. În situaţia creată, nu vom putea trimite un alt curier la Bucureşti. Nu dispunem de un om pregătit pentru o asemenea misiune. Chiar dacă l-am avea, tot n-am putea folosi singura noastră rută de acces spre România, devenită nesigură odată cu dispariţia lui „F.A.-43”. Întâlnirea cu „Konrad“ va trebui deci realizată de colegul nostru din Bucureşti, cu toate riscurile pe care le implică aceasta.

În ceea ce priveşte trecerea peste graniţă a lui „Konrad“, personal înclin către folosirea căii legale. Omul va trebui dotat cu un paşaport în regulă, suficient de bun pentru a-i permite să treacă fără riscuri prin controlul grănicerilor români. În timp ce voi aţi analizat aici diferitele ipoteze privind dispariţia lui „F.A.-43“, eu am schiţat în agendă

liniile generale ale acţiunii de scoatere. Secţia noastră a procurat chiar săptămâna trecută un paşaport în alb aparţinând unei ţări scandinave. Pe acest paşaport, completat cu semnalmentele şi fotografia lui „Konrad“ şi cu un nume de rezonanţă nordică, vom putea colecta fără riscuri de la un consulat român o viză de tranzit fără oprire. Reprezentanţele române acordă asemenea vize fără a cere acordul prealabil al Bucureştiului. Unul din oamenii noştri cu o înfăţişare cât mai apropiată de cea a lui „Konrad“ se va deplasa în Suedia, la Stockholm, unde va colecta pe rând vize de tranzit prin Germania răsăriteană, Cehoslovacia, Ungaria, România şi Bulgaria. Tot aici, omul nostru va cumpăra un bilet de tren şi suplimentele de cabină necesare pe distanţa Stockholm-Istanbul, având grijă să reţină prin biroul de voiaj suedez, locurile necesare pe distanţele Bucureşti-Sofia şi Sofia-Istanbul.

În posesia vizelor de tranzit şi a biletelor de călătorie, omul se va întoarce cu avionul la Centru. Aici unul din specialiştii noştri va aplica pe paşaport, la locurile cuvenite, ştampilele de ieşire-intrare ale tuturor punctelor de frontieră de pe ruta Balt-Orient-Expresului, inclusiv cea a punctului românesc de la Episcopia Bihorului. Paşaportul astfel completat şi biletele de tren vor fi trimise apoi cu avionul la Bucureşti. Întrucât Balt-Orient-Expresul face de la Stockholm la Bucureşti aproape 60 de ore, iar călătorul ce doreşte să-şi continue drumul spre Sofia mai are de aşteptat în Bucureşti încă vreo 10 ore, folosirea avionului ne va da răgazul necesar contactării şi instruirii

lui „Konrad“, iar acesta va avea timp să-şi ridice biletul rezervat de la biroul de voiaj. Dacă totul va merge bine, într-o oră de la plecarea trenului, „Konrad“ se va afla în afara graniţelor României, în Bulgaria, iar peste alte 24 de ore va debarca în deplină siguranţă la Istanbul.

— Da... schema pare realizabilă – reflectă cu voce tare Kellermann. Numai că, probabil, „Konrad“ nu cunoaşte limba ţării al cărei paşaport îl va folosi. În afară de română, el nu vorbeşte decât dialectul germanilor din România. Acest amănunt ar putea să-i fie fatal.

— Este adevărat – răspunse calm Wundt. Am contat însă pe faptul că nici românii nu dispun la, punctele lor de frontieră de persoane capabile să verifice în ce măsură îşi cunoaşte „Konrad“ limba maternă.

— Bine. Înainte de a ne pronunţa definitiv asupra planului, ar mai trebui estimat timpul care ne, rămâne la dispoziţie pentru a acţiona în condiţii de relativă siguranţă. Mai exact, în ipoteza că românii l-au capturat viu pe „F.A.-43“, cât timp le-ar trebui pentru a-l identifica pe „Konrad“?

— Aşa cum aţi spus şi dumneavoastră – interveni rapid şeful secţiei informaţii – „F.A.-43“ poate să indice cu certitudine doar locurile în care s-a întâlnit cu „Konrad“, faptul că vorbeşte limba germană, precum şi un portret robot al acestuia. Teoretic, aceste date n-ar fi suficiente pentru a permite românilor să-l identifice prea curând pe agentul nostru din Bucureşti. Dar, oamenii sunt oameni. „Konrad“ s-a întâlnit de mai multe ori cu „F.A.-43“ şi, în

discuţiile avute, ar fi putut să-i dezvăluie involuntar amănunte de natură să faciliteze sarcina investigatorilor români. Oricum, cred că putem conta pe o săptămână. Acesta este dealtfel şi timpul minim necesar pregătirilor.

*

* *

Speranţa unui răgaz de de şeful secţiei informaţii, o săptămână, exprimată păcătuia prin exces de optimism. Arestat pe când se pregătea să treacă graniţa româno-maghiară şi confruntat cu materialele de spionaj găsite asupra sa la percheziţie, „F.A.-43“ adoptase cu rapiditate atitudinea tipică a mercenarului aflat la strâmtoare, preocupat exclusiv de modul în care ar putea, dacă nu să-şi salveze pielea, măcar să-şi uşureze situaţia. El ajunsese încă din primele ore de detenţie la concluzia că sinceritatea în cursul cercetărilor era singurul lucru care putea să-i folosească şi, în consecinţă, declarase amănunţit tot ce ştia despre agentul cu care se întâlnise la Bucureşti. În afara portretului robot, „F.A.-43“ fusese în măsură să dezvăluie anchetatorilor săi şi alte două elemente pe care le aflase în cursul discuţiilor purtate cu „Konrad“. Aceste elemente erau profesia sa, precum şi faptul că împărţea cu alţi doi colocatari o casă veche din imediata vecinătate a unuia din teatrele capitalei.

În prezenţa acestor indicii, „Konrad“ fusese identificat cu multă operativitate, astfel încât la primirea mesajului

cifrat care îl prevenea de pericol şi îi cerea să se prezinte peste o săptămână la întâlnirea cu un reprezentant al Centrului, el se afla deja sub o supraveghere pe cât de discretă, pe atât de riguroasă.

Definind scopul acestei supravegheri într-o şedinţă cu subalternii săi angrenaţi în rezolvarea cazului, maiorul Vaida arătase că ea trebuia să-l surprindă pe „Konrad“, ca şi pe cei ce-l manipulau, într-o acţiune flagrantă de spionaj care să faciliteze cercetarea ulterioară a spionului şi identificarea pe această cale a întregii reţele condusă de el. Ofiţer de Contrainformaţii experimentat, Vaida socotea pe bună dreptate că dispariţia lui „F.A.-43“ îi pusese deja în stare de alarmă pe cei ce-l aşteptau dincolo de graniţă şi că aceştia nu întârziaseră să-l prevină pe „Konrad“, ordonându-i să-şi întrerupă contactele informative. Maiorul intuia, de asemenea, că pentru centrul de spionaj devenise extrem de importantă şi urgentă sarcina de a-l pune pe „Konrad“, la adăpost de o eventuală arestare. El spera să-şi surprindă adversarii tocmai într-unul din momentele acestei acţiuni.

Toate erau bune, numai că în primele zile în comportarea lui „Konrad“ nu se remarcase nimic suspect. Omul se ducea în fiecare dimineaţă pe jos la sediul cooperativei pentru reparat aparate electrocasnice, al cărei salariat era, şi se întorcea acasă la sfârşitul orelor de lucru pe drumul cel mai scurt. Seara, „Konrad“ rămânea de regulă în camera pe care o ocupa singur în casa veche pe care o indicase „F.A.-43“. La fereastră sa lumina rămânea

aprinsă până târziu. Spionul, prevenit deja de ai săi, ascunsese la loc sigur materialele compromiţătoare şi aştepta cu cât mai mult calm întâlnirea cu reprezentantul Centrului.

În cea de-a opta zi, la închiderea cooperativei, „Konrad“ se îndreptase ca de obicei spre casă. Dar în loc să pătrundă pe strada pe care locuia, el schimbă brusc direcţia, ieşi pe artera principală a cartierului şi sări într-un tramvai care părăsea staţia, plin până la refuz. Această accelerare neaşteptată a ritmului îi derută pe ofiţeri, astfel încât niciunul nu reuşi să-l urmeze pe „Konrad“. Situaţia fu salvată de plutonierul Stoian, şoferul lui Vaida, care, în aşteptarea şefului său, parcase maşina în apropierea staţiei. Cu o prezenţă de spirit ce i-a adus ulterior citarea prin ordin de zi pe unitate, plutonierul demară imediat în urmărirea tramvaiului, semnalând permanent celor rămaşi în urmă locul în care se găsea. Astfel, maşina cu o parte din ofiţeri a ajuns la timp în staţia în care coborâse „Konrad“, reuşind să-l ia din nou în supraveghere, în timp ce maşina lui Stoian depăşea tramvaiul şi se pierdea în aglomeraţia din centru.

Următoarele patru ore au fost pentru echipa de supraveghere un adevărat examen de virtuozitate profesională. Cunoştinţele căpătate în şcoala de spionaj hitleristă, precum şi experienţa multor ani de activitate clandestină făceau din „Konrad“ un adversar cu atât mai redutabil cu cât acesta ştia că descoperirea întâlnirii sale cu reprezentantul Centrului ar fi însemnat sfârşitul.

Aplicând fără îndoială un plan prealabil, spionul schimba diverse mijloace de transport, trecea rapid din mediul aglomerat al străzilor centrale în zona liniştită a oraşului, intra pentru verificare în blocuri şi localuri publice, încerca sa se piardă în mulţimea de oameni ce umpleau trotuarele marilor bulevarde.

Maiorul Vaida, care preluase conducerea urmăririi, ştia la rândul său că în cazul în care „Konrad“ şi-ar fi dat seama că este urmărit, ar fi renunţat să se prezinte la întâlnire, zădărnicind astfel pentru multă vreme demascarea sa. De aceea, el încerca să anticipeze intenţiile celui urmărit, plasându-şi oamenii în punctele optime de observaţie şi folosind toate mijloacele de camuflaj pe care le avea la îndemână. Astfel, cu toate măsurile sale de verificare, „Konrad“ nu a reuşit să observe nici măcar o singură dată că era supravegheat. Nu văzuse decât doi îndrăgostiţi care se plimbau ţinându-se de mână pe aleea liniştită a unui parc pe care el îl străbătuse aproape în fugă; sau, mai departe, pe strada slab luminată a unui cartier vechi, un individ, aflat aparent sub influenţa alcoolului, apăruse în uşa unui restaurant. Epuizaţi de efort, ofiţerii continuau îndârjit acţiunea, cu convingerea că peste puţină vreme se vor petrece lucruri importante.

În sfârşit, către orele nouă şi jumătate convins că nu fusese urmărit, „Konrad“ se strecură în grădina din spatele tribunalului. Aici, desprinsă din umbra zidurilor, îi ieşi înainte o siluetă cenuşie, între cei doi se desfăşură timp de o jumătate de oră o discuţie şoptită, dar, se părea

foarte agitată, din care Vaida ar fi dat mult să poată auzi măcar câteva cuvinte.

Rămas la distanţă, în afara grădinii, maiorul supraveghea încordat cele două siluete. La un moment dat, el reuşi să observe că interlocutorul lui „Konrad“ îi înmânase acestuia ceva care aducea cu o hârtie împăturită sau cu un plic. Obiectul dispăru cu repeziciune într-unul din buzunarele urmăritului. Acest episod îi dădu lui Vaida ideea de a trece imediat la lichidarea acţiunii prin reţinerea şi percheziţionarea celor doi. După o scurtă reflecţie, se hotărî totuşi să continue urmărirea. Lăsarea pentru un timp în libertate a lui „Konrad“ şi a complicelui său putea să conducă la descoperiri noi. În consecinţă, după despărţirea de „Konrad“, individul nou apărut ieşi nesupărat de nimeni în Calea Rahovei, unde se urcă într-o maşină parcată discret într-un loc puţin luminat, şi se duse direct acasă, undeva pe strada Sfântul Elefterie.

După plecarea complicelui său, „Konrad“ se îndreptase şi el spre Piaţa Unirii, unde se urcase în tramvaiul ce trecea prin apropierea casei sale. La scurtă vreme după ce intrase în cameră, spionul stinsese lumina. Vaida lăsă de pază pe timpul nopţii câţiva oameni şi plecă la rândul său să se odihnească. Omul nu mai era la prima tinereţe, iar cele optsprezece ore de muncă intensă sfârşiseră prin a-l istovi.

La ora cinci dimineaţa, telefonul instalat pe noptiera lui Vaida sună strident. Unul din ofiţerii rămaşi să-l supravegheze pe „Konrad“ raporta grăbit de la un telefon

public din Gara de Nord că urmăritul se afla la depozitul pentru bagaje de mână de unde ridicase o valiză.

— Unul din voi să rămână pe loc şi să obţină recipisa. Ceilalţi să continue urmărirea, indicând în permanenţă sediului central locul unde se află. Eu plec chiar acum într-acolo – răspunse scurt maiorul.

La sediu, Vaida era deja aşteptat de ofiţerul care recuperase recipisa.

— S-V-E-N L-U-N-D-Q-V-I-S-T – descifră cu greutate Vaida. Acesta pare a fi numele celui care a depus valiza. Spune-mi, se întoarse el către ofiţer, funcţionarul de serviciu nu l-a legitimat pe „Konrad“ înainte de a-i preda geamantanul?

— Ba da. Urmăritul a prezentat un paşaport completat chiar pe numele pronunţat de dumneavoastră, răspunse cel întrebat.

— Măi să fie! Se vede că, asemeni regilor Franţei, domnul „Konrad“ a murit, iar nouă nu ne rămâne decât să strigăm: „trăiască domnul Lundqvist“! Ia să vedem pe unde mai umblă noul născut!

Cei de pe teren raportară că „noul născut” se metamorfozase din nou. El se prezentase cu valiza în mână la hotelul „Muntenia”, unde se legitimase cu acte în regulă din care reieşea că este inginerul Gheorghe Maier de la întreprinderea clujană „Tehnofrig“, sosit chiar în dimineaţa aceea în capitală în interes de serviciu. De câteva minute „Konrad”-Lundqvist-Maier“ se odihnea în camera pe care o închiriase la hotel.

Către ora unsprezece, spionul coborî din cameră şi plecă în sus pe Calea Victoriei, intrând la Agenţia de voiaj C.F.R. El ridică de la ghişeul „Călătorii internaţionale” un supliment clasa I pentru vagonul de dormit al trenului ce pleca în seara zilei respective la Sofia. Suplimentul fusese reţinut de la Stockholm pe numele Sven Lundqvist şi fu achitat, de „Konrad” în dolari. Unul din ofiţeri, care se strecurase în agenţie înaintea spionului şi stătea la rând la ghişeul alăturat, unde se vindeau bilete pentru Constanţa, reuşise să afle toate aceste detalii şi să constate că urmăritul se legitimase din nou cu paşaportul folosit pentru a ridica valiza de la gară.

Un alt element demn de reţinut îl constituia faptul că, întorcându-se la hotel, spionul se abătuse pe la Palatul telefoanelor unde chemase de la o cabină cooperativa la care lucra. Ofiţerul care ocupase cabina alăturată îl auzi comunicând şefului său că avea un deces în familie şi că roagă să fie învoit de la serviciu pentru două zile. Se vede că interlocutorul său îi acordase această învoire, deoarece „Konrad“ mulţumise şi părăsise clădirea cu un aer satisfăcut, pentru a reveni la hotelul „Muntenia”.

După ce ascultase cu atenţie rapoartele celor întorşi de pe teren, Vaida rămase o vreme tăcut în faţa ceştii din care îşi băuse cafeaua. Apoi se ridică şi spuse:

— Socotesc că nu mai aveţi nevoie de mine. Dumneata, Ionescu, mergi cu mine la sediu, iar de acolo, după ce vom stabili sarcinile ce-ţi revin în seara aceasta, vei pleca cu maşina la Giurgiu. Te vei prezenta la comandantul

punctului de frontieră care va primi între timp ordinele necesare. Dumneata Gregorian, împreună cu ceilalţi, continui să-l supraveghez! pe amicul „Konrad“. Dacă se va întâmpla să-l scapi de sub control, nu te nelinişti prea tare. Îl vei regăsi negreşit diseară pe peronul nr. 1 al Gării de Nord, de unde se va urca în vagonul de Sofia. Vă veţi urca şi voi în tren, iar după plecarea acestuia, maşina folosită de voi să se deplaseze de asemenea la Giurgiu şi să rămână la dispoziţia lui Ionescu, la punctul de frontieră. Până diseară veţi păstra legătura cu locţiitorul meu. În ce mă priveşte, mă voi ocupa de organizarea finalului acestui spectacol, în care îmi voi rezerva un rol pe cât de modest, pe atât de util.

*

* *

La prânz, „Konrad“ coborâse pentru o gustare la bodega „Continental, apoi se întoarse în camera de la hotel unde aştepta sosirea orei pentru îmbarcarea în ultima aventură.

Spion vechi, care trecuse prin multe, „Konrad“ nu avea presentimente şi nu credea decât în lucrurile pe care le afla sau le, controla personal. Iar toate măsurile pe care le luase de la primirea semnalului de alarmă şi mai ales verificarea întreprinsă înaintea întâlnirii din ajun îl convinseseră că nu era urmărit. Probabil „F.A.-43“ nu făcuse încă declaraţii sau poate nici măcar nu fusese

capturat viu. Sau poate cei de la Securitate nu erau chiar atât de operativi pe cât le mersese faima. Oricum, „Konrad“ socotea că partea periculoasă a organizării trecerii frontierei fusese depăşită. Se întâlnise cu reprezentantul Centrului şi intrase în posesia tuturor materialelor şi documentelor necesare trecerii frontierei. Nu-i mai rămânea decât să se urce în tren şi *să tacă* timp de o oră, până la trecerea frontierei. Pentru că de vorbit „Konrad“ nu putea vorbi decât în româneşte sau în dialectul saşilor transilvăneni. Iar rostirea unor cuvinte româneşti sau săseşti de către unul care voia să treacă drept urmaş al wikingilor ar fi însemnat pieirea.

Preocupat de aceste gânduri „Konrad“ nici nu băgă de seamă când trecuse timpul. La ora cinci şi jumătate se sculă din pat şi trecu în baie purtând în mână actele inginerului Gheorghe Maier. Aceste acte fură rupte metodic, în bucăţi cât mai mici, şi apoi aruncate în bazinul closetului. Cum hârtia uşoară refuza să se scufunde dincolo de sifon, „Konrad“ insistă, trăgând de mai multe ori apa. În sfârşit, ultimul petic dispăru în adâncuri şi cu aceasta se sfârşi şi existenţa efemeră a lui Gheorghe Maier. Apoi „Konrad“ se bărbieri, făcu un duş şi se îmbrăcă din cap până în picioare cu lucrurile străine din valiză. Hainele şi lenjeria veche fură împachetate cu grijă şi disimulate într-un sertar al dulapului, sub păturile de rezervă nefolosite în acest anotimp.

După ce termină toate aceste pregătiri şi făcu un ultim examen al camerei în care îşi petrecuse ziua, „Konrad“

coborî în holul hotelului cu valiza în mână. Funcţionarul de la recepţie, intrat în schimb cu puţin înainte, nu avu cum să-şi dea seama de schimbarea radicală a ţinutei pasagerului, care achită nota rapid şi îi strecură generos în mână o bancnotă de douăzeci şi cinci de lei.

Un taxi închiriat din Piaţa Universităţii îl depuse pe spionul devenit călător străin în trecere prin Bucureşti la intrarea principală a Gării de Nord. Peste câteva minute „Konrad“ înainta cu paşi mari de-a lungul expresului Bucureşti-Giurgiu-Ruse-Sofia către vagonul în care avea să călătorească. Ajuns la acest vagon, el constată că, deşi până la plecarea trenului mai rămăseseră doar douăzeci de minute, însoţitorul nu deschisese încă uşa. În faţa treptelor se mai aflau câţiva călători care îşi manifestau în graiuri diferite nemulţumirea faţă de indolenţa însoţitorului. Între toţi, făcea o notă aparte un bărbat înalt, cărunt la tâmple, cu o figură inteligentă, îmbrăcat cu o eleganţă discretă. Un diplomat, fără îndoială – reflectă „Konrad“ care se ataşase grupului de călători. Ocupat cu studierea celor ce urmau să-i fie tovarăşi de drum, falsul Lundqvist se trezi deodată bătut cu energie pe umăr:

— Willy, ce faci dragă? Mi-a spus Popescu că ai un deces în familie. Îmi pare rău. Toţi din cooperativă au fost necăjiţi pentru tine. Pleci undeva?

Spionul înăbuşi cu greu înjurătura care stătea să-i năvălească pe buze. În faţa lui apăruse, numai zâmbet şi bună dispoziţie, casiera contabilă a cooperativei. Încercarea de a trece drept Lundqvist şi de a refuza

dialogul cu această colegă de serviciu ar fi trezit bănuielile femeii care îl cunoştea prea bine pentru a accepta o asemenea poveste. Răspunse de aceea cu glasul cel mai trist pe care şi-l putu compune:

—Mi-a murit un unchi la Giurgiu. Mâine va fi înmormântarea, iar mătuşa mi-a trimis vorbă să fac tot posibilul să vin. N-am putut refuza. Răposatul mă iubea foarte mult. Voi reveni la serviciu poimâine. Dar tu, cu ce treburi pe la gară?

— Am condus o fostă colegă de şcoală căsătorită la Giurgiu, care a venit să mă vadă... Acum mă duc. La revedere!

— Pe poimâine!

După ce se convinse că femeia s-a pierdut în mulţime, „Konrad“ se urcă, răsuflând uşurat, în vagonul a cărui uşă fusese deschisă între timp. Ajuns la locul ce îi era rezervat, constată ca împărţea cabina cu călătorul a cărui înfăţişare distinsă îi atrăsese atenţia pe peron. Acesta îşi pusese servieta pe patul de sus şi ieşise pe culoar pentru a fuma o ţigară. Dând cu ochii de acest călător, ofiţerii ce-l urmăreau pe „Konrad“ avură surpriza să recunoască în el pe maiorul Vaida.

Trenul se puse în mişcare, iar până la Giurgiu timpul se scurse repede, fără noi incidente pentru „Konrad“. Acesta îşi revenise din emoţia cauzată de întâlnirea cu colega de serviciu. Stând pe marginea patului, spionul îşi recăpătase încrederea în sine şi convingerea optimistă că totul se va sfârşi cu bine.

În apropiere de Giurgiu, un sublocotenent de grăniceri, zvelt şi cuviincios ca o fată, trecu de la o cabină la alta, rugând călătorii să-i predea paşapoartele pentru control. În timp ce îşi întindea paşaportul, „Konrad“ băgă de seamă că tovarăşul său de cabină înmânase ofiţerului un paşaport de serviciu românesc.

După ce fu detaşat de garnitura ce rămânea la Giurgiu, vagonul de dormit fu tras în faţa gării internaţionale. Doi vameşi urcară în vagon şi rugară pe rând călătorii să deschidă bagajele. Apoi începu aşteptarea lungă şi plicticoasă, aceeaşi la toate punctele de frontieră ale lumii.

După o vreme sublocotenentul cel tânăr se reîntoarse, având în mână paşaportul scandinav al călătorului Lundqvist. El se adresă acestuia într-o franceză ezitantă, dar perfect inteligibilă:

— Vă rog să fiţi amabil să mă însoţiţi până la biroul nostru, domnule. Episcopia Bihorului nu ne-a confirmat încă intrarea dumneavoastră. Pentru a suplini această confirmare este necesară o mică formalitate, o declaraţie prin care să indicaţi când şi pe unde aţi intrat în România.

„Konrad“ nu avea nevoie să simuleze că nu a înţeles, pentru că nu vorbea franţuzeşte. Tot ceea ce pricepuse era faptul că urma să se petreacă ceva grav, neprevăzut în planurile şefilor săi.

— *Ich verstehe Sie nicht,* bâigui spionul.

Ofiţerul înălţă din umeri a neputinţă. Apoi se adresă călătorului elegant care urmărea impasibil de pe culoar întreaga scenă:

— Tovarăşe, cunoaşteţi poate vreo limbă apropiată de cele scandinave, germana sau engleza. Vă rog să mă ajutaţi să mă înţeleg cu acest domn.

Cel solicitat zâmbi:

— Cunosc engleza, dar nu aveţi nevoie de sprijinul meu. Omul acesta vorbeşte româneşte ca mine şi ca dumneavoastră. L-am auzit pe peron la Bucureşti discutând cu o doamnă. Îi spunea că se duce la Giurgiu, la o înmormântare. Pe doamna aceea o cunosc şi eu. Lucrează la o cooperativă unde am dat, nu de mult, un aspirator la reparat.

Ascultând spusele călătorului cărunt, „Konrad“ simţea tot mai rece în jurul gâtului strânsoarea unui cleşte de oţel care îi tăia respiraţia. După câteva secunde de totală încremenire, el se ridică şovăitor, de pe marginea patului, îşi îmbrăcă cu mişcări de automat impermeabilul şi luă din plasa de bagaje valiza elegantă.

— Să coborâm, domnule sublocotenent, se adresă el grănicerului. Pentru mine călătoria s-a terminat.

ULTIMUL MESAJ

Anul acesta o ploaie rece şi abundentă împiedicase desfăşurarea manifestărilor dedicate Zilei Eliberării iar după amiaza vremea continuase să rămână mohorâtă. De aceea, ofiţerii din grupul de permanenţă al Inspectoratului judeţean de securitate nu regretau prea mult că erau obligaţi să rămână la sediu în jurul colonelului Georgescu, „Bătrânul“, cum îl numeau atunci când nu era de faţă.

Deşi ca vârstă colonelul ar fi putut fi într-adevăr tatăl unora din cei care îl înconjurau, denumirea de „bătrân“ ce i-o atribuiseră subalternii era oarecum exagerată. Omul abia dacă împlinise cincizeci de ani şi arăta, mai ales în uniformă, tot atât de drept şi de zvelt ca în tinereţe. Dealtfel, porecla nu avea nimic peiorativ, ci indica mai degrabă respect şi afecţiune.

Exigent până la severitate în problemele de serviciu, colonelul Georgescu se vădea în celelalte împrejurări un tovarăş adevărat, la care găseai întotdeauna sprijin sau măcar un sfat bun; ştia ca nimeni altul să înlăture cu tact, atunci când era cazul, diferenţele de vârstă, grad şi funcţie care îl despărţeau de subalternii săi. De aceea, nimeni nu s-a mirat prea tare atunci când, după o vreme,

locotenentul Vasiliu l-a rugat pe colonel să povestească o amintire din tinereţe, de pildă o întâmplare din război.

Georgescu îl privi cu îngăduinţă pe cel cu propunerea, îşi aprinse fără grabă o ţigară şi apoi începu să povestească molcom, parcă pentru el:

— De felul meu sunt constănţean din cartierul Medeea. Fiind copil de ceferist amărât, am umblat cu casa în spate pe urmele tatii prin alte şapte-opt localităţi înainte ca războiul să ne readucă pe meleagurile natale. Prin 1931 tata a fost mutat în staţia Cluj, la mişcare, şi am rămas aici până în zilele blestemate ale Dictatului de la Viena. Să vă spun drept, dacă n-ar fi fost dorul de mare aş fi îndrăgit oraşul acesta unde am făcut şcoala primară precum şi primele patru clase de liceu şi unde am avut prieteni atât printre băieţii români cât şi printre băieţii unguri, de la care am învăţat destul de bine limba maghiară.

La sfârşitul verii lui 1943 am fost încorporat la Regimentul 34 infanterie din Constanţa, iar la 23 August 1944 eram sergent T.R. şi comandant al unui pluton din acest regiment. Am avut deci privilegiul de a-i izgoni pe nemţi din propriul meu oraş şi pot spune, chiar din propriul meu cartier, dacă avem în vedere că prima misiune a companiei noastre a constat în capturarea, în noaptea de 23 August, a depozitului de muniţii hitlerist aflat în zona Palas-hipodrom, la mai puţin de doi kilometri de casa noastră. Dar n-am avut parte să particip la lupte până la curăţirea întregii Dobroge de trupe germane. Sâmbătă, 26 august, de dimineaţă, comandantul

companiei noastre, un locotenent de rezervă, mi-a transmis ordinul să plec imediat la statul major al diviziei şi să mă prezint maiorului B..., şeful biroului II.

Maiorul, pe care l-am găsit destul de uşor, cu toată efervescenţa ce domnea la comandamentul diviziei, m-a introdus în biroul său unde mi-a pus o grămadă de întrebări asupra anilor petrecuţi la Cluj, asupra cunoştinţelor mele de limbă maghiară şi mai ales asupra foştilor mei colegi de şcoală rămaşi în capitala Transilvaniei, respectiv a posibilităţii de a fi recunoscut de vreunul din ei. Am răspuns că vorbesc maghiara tot atât de bine ca un român ardelean ce a copilărit printre unguri, că am hoinărit prin Cluj suficient pentru a-l cunoaşte la fel de bine cum cunosc Constanţa şi că nu cred că aş mai putea fi recunoscut de foştii mei colegi. În cei patru ani de când părăsisem Clujul, crescusem în înălţime cu aproape treizeci de centimetri şi mă maturizasem suficient pentru a purta cu aerul cel mai natural din lume o falnică mustaţă neagră.

Două săptămâni mai târziu, la 8 septembrie, comandamentul diviziei se afla în Ardeal, la Cetatea de Baltă, iar camarazii mei Cornea Gheorghe din Mireasa, Abdul Hagi Giafar din Ciocârlia, Vasile Stan din Târguşor şi toţi ceilalţi, prea mulţi pentru a-i putea pomeni aici, luptau din greu pentru a stăvili un început de ofensivă germano-horthystă ce se îndârjea spre sud, spre Târnăveni.

Acolo şi atunci, după vreo zece zile de pregătire intensă mi-a dat maiorul B... ultimele instrucţiuni privind misiunea pe care o aveam de îndeplinit.

Din cele spuse de el, am priceput că în câteva zile regiunea aceea va deveni foarte fierbinte. Pe măsura sosirii în zona de operaţii, unităţile armatei noastre, a patra, urmau să se angajeze în luptă pentru a forţa Mureşul şi a trece apoi la ofensivă pe direcţia nord-vest. Pentru a realiza aceste obiective cât mai rapid şi cu cât mai puţine pierderi, Statul Major al Armatei avea nevoie de informaţii cât mai complete despre cele ce se petreceau în spatele frontului duşman. Eu trebuia să obţin asemenea date din Cluj, unde se presupunea că vor avea loc principalele concentrări de forţe inamice ce vor fi aruncate împotriva noastră.

Pentru transmiterea datelor trebuia să ia legătura cu o anume Covaci Maria, proprietara unui mic magazin alimentar de pe strada Unio no. 26. Pe Maria, care era de fapt radistul „Ileana" al Secţiei a II-a a Marelui Stat Major, urma să o vizitez la magazinul ei în preajma orei 18,00 ora de închidere. După ce m-aş fi convins că femeia este singură în prăvălie trebuia să intru şi să-i spun în româneşte. „Aş dori să cumpăr o cutie de bame în bulion". Răspunsul „Ilenei", tot în româneşte, era următorul: „Nu mai avem acest produs de patru ani. Sunt conserve ce se fabrică la Bucureşti". Având în vedere riscurile pe care le înfrunta „Ileana", mi-era interzis să-i dezvălui identitatea mea reală sau cea sub care mă

camuflam şi adresa la care locuiam. Pentru ea eram „Dan”, nume cu care urma să semnez şi mesajele încredinţate spre transmitere.

După ce se convinse că am memorat bine toate amănuntele referitoare la misiunea mea maiorul B... mi-a spus:

— Georgescule, nu am avut nici de unde alege şi nici timpul necesar să pregătim şi alţi oameni pentru a-i trimite în spatele frontului germano-horthyst. Tu eşti, într-un fel, singura noastră şansă. Prea multe n-ai reuşit să cunoşti în câteva zile. Străduieşte-te totuşi să ţii minte puţinul celor învăţate şi mai ales acţionează întotdeauna în spiritul lor. Mesajele tale să fie cât mai scurte şi cât mai exacte. Spune-i şi „Ilenei” să nu rămână în eter mai mult de câteva minute. Nemţii sunt bine dotaţi cu mijloace gonio şi, dacă ne-am hotărât să riscăm un om atât de preţios ca „Ileana”, am făcut-a cu convingerea că în scurt timp vom fi la Cluj, şi mai ales contând pe faptul că în acest interval fasciştii nu vor putea să ne prindă. Îţi spun din inimă, la revedere la Cluj şi îţi urez succes, încheie B... strângându-mi energic mâna.

În aceeaşi seară am trecut împreună cu o grupă de cercetaşi linia frontului inamic, avântându-ne printr-o pădure, departe, dincolo de Mureş. Ajunşi în apropierea unei gări, am predat comandantului grupei pistolul automat şi uniforma militară, îmbrăcând costumul civil, pe care îl purtasem în raniţă. Drept singur însoţitor şi

sprijin am păstrat un pistol Walther cu trei încărcătoare, pe care mi-l dăruise B...

În atmosfera de confuzie ce domnea în regiune, mi-a fost relativ uşor să răzbesc spre Cluj. Ori de câte ori s-a putut am folosit trenul, iar atunci când circulaţia era întreruptă îmi continuam drumul pe jos de-a lungul căii ferate. Ajuns în oraş, m-am dus în cartierul Mănăştur, unde românească mea „de dincolo" mi-a deschis repede uşa unei familii de oameni nevoiaşi care aşteptau cu sufletul la gură venirea alor noştri. Oamenii aceştia mi-au închiriat pe mai nimic o odaie în casa lor şi au împărţit cu mine hrana lor puţină.

La 11 septembrie am vizitat pe „Ileana", care – prevenită de apropiata mea venire – mă aştepta. Am rămas timp de o jumătate de oră după închidere în cămăruţa din spatele prăvăliei pentru a pune la punct felul în care aveam să lucrăm în viitor. Întrucât informaţiile trebuiau să ajungă cât mai repede dincolo, la ai noştri, am convenit să ne vedem în fiecare seară. Am procedat astfel timp de vreo zece zile, transmiţând prin „Ileana" informaţii deosebit de utile comandamentului nostru. Legătura radio funcţiona cu o asemenea operativitate încât concentrările de trupe sau blindate precum şi coloanele de aprovizionare semnalate de noi erau bombardate la numai câteva ore de la transmiterea informaţiilor. În scurt timp mă specializasem în executarea misiunilor de informare; băgasem de seamă că cele mai importante posturi de observaţie erau barierele

oraşului dinspre Oradea şi Turda, gara şi nodul de comunicaţii de la Apahida. Pândeam zilnic traficul ce se scurgea prin aceste puncte din locuri ce-mi permiteau să rămân neobservat. Cu toată distanţa ce le separa, le vizitam cel puţin de două ori pe zi, străbătând de multe ori cu piciorul zeci de kilometri. Cu toate că seara cădeam mort de oboseală, activitatea de cercetaş începuse să-mi placă iar faptul că toate îmi mergeau din plin mă cam făcuse să uit sfaturile de prudenţă ce mi le dăduse la plecare maiorul B...

Dar, după cum se ştie, binele nu este făcut să dureze... La întâlnirea din 21 septembrie „Ileana" mi-a adus veşti proaste pe care le aflase chiar în ziua aceea de la una din clientele ei statornice, secretara şefului serviciului de contraspionaj maghiar. Venind către prânz să facă unele cumpărături, clienta îi spusese în modul cel mai confidenţial cu putinţă că serviciul de transmisiuni al armatei germane a identificat un post de radio care emitea de câteva zile din interiorul oraşului şi anume chiar de pe strada Unio. Ascultând discuţia dintre şeful ei şi ofiţerul de legătură al Gestapoului, femeia înţelesese că nemţii luaseră toate măsurile pentru ca la prima reapariţie a postului în eter să identifice exact casa de unde se emite. Bineînţeles secretara, convinsă că Maria Kovacs nu putea fi decât o adeptă a horthyştilor, n-a bănuit nicio clipă că avea în faţă chiar pe operatoarea postului de radio. „Ileana" şi-a manifestat iniţial îndoiala că oameni atât de cumsecade cum sunt vecinii ei ar putea să se preteze la

asemenea acţiuni, dar a sfârşit prin a accepta că „în ziua de astăzi nu mai poţi avea încredere în nimeni”.

O observare atentă a străzii, făcută din spatele vitrinei, după plecarea clientei, i-a permis „Ilenei” să identifice repede unul din posturile de goniometrie, camuflat sub un cort al societăţii de telefoane; ea a reuşit, de asemenea, să repereze prezenţa permanentă, în diferite puncte, a cinci-şase bărbaţi care se învârteau în sus şi în jos fără vreo treabă aparentă. La interval de două-trei ore aceşti bărbaţi erau schimbaţi cu alţii care, asemenea celor plecaţi, îşi făceau de lucru pe stradă...

Am hotărât să încetăm emisiunile şi să le reluăm după ce vom fi izbutit să transportăm aparatul în altă parte. „Ileana” urma să-l dinamiteze, plasând capătul fitilului Bikford la îndemână, gata să-i dea foc în cazul unei descinderi prin surprindere. Materialele de cifrare înmuiate în benzină trebuiau aşezate şi ele la capătul terminus al fitilului, pe capsa detonantă. Am stabilit, de asemenea, un contact vizual, fără luare de legătură, pentru duminică 24 septembrie, apoi ne-am despărţit. Acasă am distrus mesajul ce-l pregătisem pentru transmitere. Noaptea m-am răsucit pe toate părţile în patul tare, gândindu-mă la ce ar trebui să fac în continuare.

Până la urmă am hotărât să-mi continui activitatea de observare în punctele de trecere ale convoaielor inamice. Speram că în câteva zile să găsim un loc sigur în care să mutăm emiţătorul şi atunci, ceea ce va prezenta încă utilitate, va putea fi transmis comandamentului nostru.

Aşa a fost posibil ca sâmbătă 23 septembrie, spre prânz, să mă aflu într-o cârciumă din apropierea gării Apahida şi să asist la o concentrare de trupe horthyste şi de blindate germane cum nu văzusem încă. La scurt timp, dinspre Cluj a sosit şi o coloană de tunuri de câmp autotractate care s-a oprit chiar în apropierea cârciumii în care mă adăposteam. Şoferul unuia din transportoare a intrat în fugă în local şi a cerut patronului o palincă. Am cerut şi eu una şi m-am dat în vorbă cu el:

— Unde v-aţi pornit aşa de mulţi vitejilor?

— Spre Mureş – mi-a răspuns şoferul dând pe gât palinca tare. Toate trupele şi maşinile astea pleacă la noapte spre front să oprească ofensiva românilor şi să-i arunce înapoi, dincolo de râu. Dacă reuşim, va fi bine. Dacă nu, vom fi scoşi din Ardeal. Aşa spune locotenentul nostru. Dar, fii fără grijă! N-au românii ce pune contra atâtor tunuri şi tancuri! Îi batem precis.

— Domnul să vă aibă în pază – am îngăimat eu în timp ce şoferul ieşea grăbit pe uşă.

Ştiam şi eu, mai bine decât artileristul maghiar, că blindatele şi artileria Armatei a patra române nu erau nici pe departe la fel de numeroase ca acelea concentrate de inamic în ziua aceea la baza de plecare din Apahida. Mă obseda gândul că a doua zi, în zori, tot acest tăvălug de fier şi foc se va rostogoli asupra tovarăşilor mei din Regimentul 34 infanterie. Am hotărât pe loc, acolo în cârciuma de la Apahida, că trebuia să fac tot ce depindea de mine, indiferent de riscuri, pentru a-mi preveni

comandanţii de contraofensiva pregătită de duşman. Dacă aş fi făcut altfel, ar fi fost ca şi cum mi-aş fi trădat tovarăşii de luptă. Pe Cornea, pe Hagi Giafar, pe Vasile Stan, pe comandantul meu de companie, locotenentul de rezervă. Pe toţi.

Animat de aceste sentimente şi intenţii am ajuns la magazinul „Ilenei“ şi, după ce m-am convins că nu este nimeni înăuntru, am intrat. La auzul zgomotului făcut la uşă, „Ileana” apăru imediat de după draperia ce separa prăvălia de camera din spate. Când m-a văzut s-a clătinat o clipă, iar faţa i-a devenit albă ca hârtia.

— Tu eşti? mă întrebă în mod inutil. Ne-am înţeles doar că nu vei mai călca pe aici! Strada este supravegheată zi şi noapte, iar eu aştept doar prilejul potrivit pentru a dispare înainte ca fasciştii să-şi piardă răbdarea şi să percheziţioneze casă cu casă.

În timp ce-mi vorbea astfel „Ileana“ luă dintr-un raft două conserve de gulaş şi le aşează pe tejghea în faţa mea.

— Acestea, reluă ea cu acelaşi ton şoptit, sunt pentru cazul în care vei fi surprins în magazin. Pentru toată lumea care va intra aici, vei fi un client cusurgiu care pretinde că conservele sunt vechi. Şi acum, spune-mi de ce n-ai aşteptat întâlnirea de mâine? Ştii doar că ne riscăm capetele.

— Ştiu, răspunsei eu. M-am hotărât totuşi să vin pentru că în puţinele zile de când lucrăm împreună m-am convins că eşti o femeie curajoasă, o bună patriotă. Numai un patriotism de neclintit ţi-a putut da tăria să rămâi în

Clujul ocupat, ani de zile, cu un aparat de emisie-recepţie ascuns în casă, fără să ştii pentru cât timp te-ai angajat în această acţiune periculoasă. Şi numai un curaj din cale-afară de mare ţi-a permis să ieşi seară de seară în eter cu riscul de a fi descoperită şi lichidată.

— Sper că n-ai venit să-mi ceri să transmit un mesaj?!

— Ba da, Maria. Am venit tocmai pentru a-ţi cere să transmiţi un mesaj.

— Atunci, nu eşti în toate minţile! Ştii prea bine că cei de afară nu aşteaptă decât mesajul acesta pentru a-şi face ultimele măsurători. Pentru a descoperi postul şi pe noi odată cu el. Iar când ai noştri vor intra în Cluj, vor constata că am murit doar pentru a transmite un singur mesaj, atunci când am fi putut să aşteptăm câteva zile şi să ne reluăm activitatea în condiţii de siguranţă. Te-ai gândit bine la toate acestea, Dan?

Mai în vârstă decât mine cu zece-doisprezece ani, „Ileana" făcea apel la înţelepciune. Dar eu nu voiam să fiu înţelept. Voiam doar să-i previn pe ai mei. M-am uitat deci drept în ochii dilataţi de teamă ai femeii şi i-am spus:

— Maria, am obţinut acum câteva ore informaţii extrem de importante de care depinde situaţia acestui sector al frontului şi viaţa a sute, poate chiar mii de ostaşi români. Nemţii şi horthyştii au concentrat la Apahida zeci de tancuri, numeroase piese de artilerie şi multe trupe proaspete. Această forţă de şoc se va deplasa în cursul nopţii spre frontul de pe Mureş, iar mâine va cădea ca un trăsnet peste liniile noastre. Şi cei ce vor pieri primii sunt

cei din regimentul meu. Îţi dai seama acum dă trebuie să avertizăm comandamentul despre toate acestea? Este adevărat, riscăm să plătim această acţiune cu vieţile noastre. Dar putem accepta să ne păstrăm vieţile cu preţul a sute de alte vieţi?

„Ileana" mă privi tăcută câteva minute şi apoi spuse:

— Bine, Dan, voi transmite mesajul. Noroc că este sâmbătă după amiază şi că nu ne vor deranja clienţii. Cine ştie poate avem noroc. Voi încerca să termin totul în cinci minute: transmit mesajul, cobor, dau foc fitilului şi apoi încerc să părăsesc magazinul. Am prieteni care mă vor ascunde până la eliberare, dacă reuşesc să scap cu bine de aici. Voi lua cu mine doar poşeta şi banii din casă. În ce te priveşte, va trebui să pleci imediat ce vom cifra mesajul. N-are niciun rost să rămâi. Ar fi o prostie...

Eu nici nu mă gândeam să plec şi să o las singură în pericol. Dimpotrivă, mă gândeam cu înfrigurare la o cale de scăpare pentru amândoi şi mi se părea că găsisem o asemenea cale. Am întrebat-o pe „Ileana":

— Ziceai că cinci minute vor fi suficiente pentru transmiterea mesajului.

— Da. Dar de ce? Ce-ţi mai trece prin cap?

— Ar fi timpul să-mi acorzi şi mie puţină încredere. Tu vei urca sus pentru a transmite mesajul, iar eu voi încerca în acest interval să realizez o manevră care să ne salveze.

— Pe amândoi?

— Pe amândoi!

În glasul meu răsuna un asemenea sentiment de siguranţă încât „Ileana” nu m-a mai întrebat nimic şi nici nu mi-a mai propus să plec. Chiar dacă nu punea prea multă bază pe planurile mele, colega mea sfârşise probabil prin a accepta că am dreptul şi datoria să împart pericolul cu ea. Am trecut deci în camera din spate unde am redactat şi codificat un mesaj cât mai scurt cu putinţă. La sfârşit raportam că datorită pericolului iminent de a fi descoperiţi acesta era ultimul nostru mesaj. Pe urmă am distrus ciorna şi codurile într-un lighean smălţuit în care turnasem acid sulfuric concentrat. „Ileana” a golit tot conţinutul casei în poşetă, şi-a îmbrăcat taiorul şi mi-a spus:

— Iată, eu sunt gata...

— În regulă, am răspuns. Spune-mi, banca de alături continuă să lucreze sau a fost evacuată?

— A! Magyar Király Bank? N-a fost evacuată. Chiar astăzi s-au făcut aici plăţile de sfârşit de lună pentru mai multe instituţii. De aceea, în mod excepţional, banca se închide astăzi la ora 16. De obicei sâmbăta închide la prânz...

— Deci, vor închide cam în douăzeci de minute. Perfect! Urcă sus şi dă drumul mesajului. Dar nu uita: nu lucrezi mai mult de cinci minute.

„Ileana” dispăru în spatele uşiţei ce masca o scară de lemn. Mi-am aprins o ţigară şi am aşteptat cu răbdare să înceteze zgomotul paşilor ei. Apoi m-am îndreptat către telefonul public montat la intrare, am introdus o fişă şi am

format numărul secţiei de poliţie a cartierului, indicat cu roşu pe o listă afişată alături de aparat.

*
* *

După câte aveam să aflu mai târziu din propriile sale declaraţii, de identificarea emiţătorului nostru se ocupa căpitanul Müller din corpul de transmisiuni al Wehrmachtului, iar în după-amiaza aceea, când noi ne riscam capetele pentru o emisiune de cinci minute, domnia-sa era cum nu se putea mai satisfăcut. Capcana montată de el la cele două extremităţi ale străzii Unio era fără cusur. Îmbrăcaţi în salopete ale societăţii de telefoane, oamenii săi trebăluiau sub cortul ridicat în marginea trotuarului fără a atrage atenţia trecătorilor. Un al doilea goniometru era camuflat în podul unei case rămasă neterminată la celălalt capăt al străzii. Era suficient ca cele două posturi să capteze câteva minute emisia noastră pentru a putea identifica fără greş casa din care provenea mesajul. Odată această sarcină îndeplinită, unul din oamenii lui Müller trebuia să indice casa echipei operative a Gestapoului, ai cărui oameni se învârteau sub diferite deghizări pe stradă. Nici căpitanul, nici subalternii săi nu erau chemaţi şi nici nu doreau să se amestece în cele ce urmau să se petreacă.

— Herr Hauptmann, postul emite! şopti deodată un glas de sub cort.

— L-aţi prins bine?

— Da! Frecvenţa 18392... control 152 grade...

Müller se strecură grăbit sub cort şi aplică un disc de celuloid pe o hartă a cartierului fixată solid pe o planşetă de lemn.

— Ce spune Hans? întrebă nerăbdător şeful.

— 341 grade! răspunse unul din subalterni ce ţinea, lipit de ureche, receptorul unui telefon de campanie.

— *Gut!* exclamă Müller aplicând un al doilea disc de celuloid pe hartă. Este vorba de băcănia aceea mică de lângă bancă. Schultz, du-te şi comunică asta tipului de la Gestapo din colţul străzii. E rândul lor acum. Noi să ne strângem sârmele şi să plecăm.

*

* *

Ca din întâmplare un zugrav, un fotograf ambulant, un măturător, un vânzător de ziare şi vreo doi trecători se grupară, îndreptându-se cu paşi mari spre băcănie. În acelaşi timp însă, două maşini de poliţişti maghiari în uniformă năvăliră cu zgomot pe stradă. Grupa celor de la Gestapo abia apucase să ajungă în faţa uşilor de fier forjat ale lui Magyar Kiraly Bank când se trezi înconjurată de poliţiştii horthyşti cu revolverele în mână.

— Mâinile sus!... Nu mişcaţi! ordonă şeful poliţiştilor. Va să zică aveţi de gând să jefuiţi banca, tâlharilor? Puneţi-le cătuşele Jeno!

În aceste momente de derută, când nemţii încercau să explice cum puteau mai bine rosturile prezenţei lor acolo, „Ileana“ şi cu mine am părăsit neobservaţi magazinul, braţ la braţ. După ce am dat colţul, ne-am despărţit, luând-o la fugă, fiecare în altă direcţie. Şi poate că nici această inspiraţie de moment de a anunţa poliţia despre apariţia unor necunoscuţi ce intenţionau să prade banca nu ne-ar fi ajutat prea mult dacă, în momentul în care nemţii reuşiseră să-i convingă pe poliţiştii maghiari despre adevărata lor calitate, o explozie violentă n-ar fi izbucnit în interiorul băcăniei, îngropând întregul grup sub un potop de cioburi de sticlă, bucăţi de tencuială şi zid.

În aceeaşi seară, un grup important de bombardiere române a lovit decisiv coloana duşmană ce se îndrepta spre front, iar la 26 septembrie trupele noastre au cucerit definitiv dealurile Sângiorzului, realizând o breşă largă în direcţia Apahidei. Prin această breşă m-am strecurat şi eu înapoi, la ai mei...

*

* *

Colonelul Georgescu tăcu. Afară se întunecase iar unul din ofiţeri se ridică să aprindă lumina.

Într-un târziu, locotenentul Vasiliu rupse tăcerea ce se aşternuse, întrebând:

— Dar „Ileana”, tovarăşe colonel?

— Cu „Ileana” m-am reîntâlnit după zece ani la Prezidiul Marii Adunări Naţionale, unde am fost decoraţi împreună cu alţi participanţi la războiul antihitlerist.

FLAGRANT DELICT

Mercedesul de culoare închisă lăsase în urmă Piteştiul, avântându-se pe primele serpentine ale Dealului Negru. Şoferul aruncă o privire asupra ceasului de bord şi lăsă să-i scape o înjurătură. Era aproape amiază, iar el îşi propusese să ajungă în seara aceleiaşi zile la Viena. Băuse cam mult noaptea trecută, iar faptul îl împiedicase să se scoale la timp; colac peste pupăză, o bură de ploaie căzută în zori îngreunase serios circulaţia, mai ales în comune, unde camioanele şi maşinile agricole ieşite la lucru dimineaţă întinaseră partea carosabilă cu un strat de noroi...

Preocupat de întârziere, străinul continuă să accelereze... Iar atunci când, angajat pe partea stângă pentru a tăia scurt o curbă, se trezi faţă în faţă cu un camion, accidentul fu inevitabil.

Cincisprezece minute mai târziu, o maşină a miliţiei sosi la faţa locului, alarmată de şeful de post. Cercetarea stabili cu certitudine nevinovăţia şoferului de camion care îşi învârtea speriat şapca în mâini şi explica cu fraze întretăiate cum se trezise cu autoturismul în faţă. Într-o încercare disperată de a evita ciocnirea, străinul virase

spre dreapta, rupsese bara de protecţie de pe marginea şoselei şi se rostogolise cu maşina în gol. În timp ce echipa sosită la faţa locului ridica urmele şi întocmea procesul-verbal, medicul comunei şi şeful de post coborâseră pentru a-l scoate pe accidentat din epava Mercedesului şi pentru a-i da primele îngrijiri. Acestea din urmă se dovediseră de prisos: omul murise pe loc, lovind cu capul bordul maşinii. O maşină a salvării transportă cadavrul la Piteşti pentru autopsie, iar patrula miliţiei se întoarse la inspectorat pentru a depune raportul şi obiectele găsite la faţa locului.

Examinarea hârtiilor mortului lămuri că acesta era August Neuhauser, în vârstă de 37 de ani, reprezentant al firmei producătoare de materiale de construcţii „CONCRETTA S. A.“. Geamantanul găsit în port-bagajul maşinii conţinea un costum de haine, o pereche de pantofi, câteva cămăşi şi lenjerie. Mai interesantă se dovedi servieta găsită pe bancheta din faţă: o servietă „diplomat” ce conţinea mai multe dosare cu oferte făcute unor firme de comerţ exterior româneşti. În cădere, servieta se lovise puternic de bordul maşinii, astfel încât peretele ei superior se desfăcuse, lăsând să se vadă în armătură o ascunzătoare de mărimea unui pachet de ţigări în care se afla un pacheţel ambalat în hârtie neagră. Două ore mai târziu, pacheţelul se găsea în laboratorul de criminalistică al Ministerului de Interne unde, deschis cu precauţiunile de rigoare, dădu la iveală un aparat de fotografiat de tip „Minox“ şi cinci role de film

nedevelopat. Informat, colonelul Mătase ordonă ca cele cinci role să fie developate imediat. Aşa s-a aflat că moartea lui Neuhauser zădărnicise scoaterea din ţară a unor planuri şi rapoarte de cercetare privind un nou tip de beton românesc, rezistent la temperaturi deosebit de înalte. Datorită calităţilor sale, acest beton avea aplicaţii importante în siderurgie precum şi utilizări deloc neglijabile pe plan militar.

Investigaţii întreprinse în aceeaşi zi stabiliră că cercetările pentru punerea la punct a tehnologiei producerii noului beton se făceau la etajul III al unui institut din capitală. Institutul, nou înfiinţat şi instalat într-o clădire special construită, era protejat prin măsuri de securitate deosebit de complexe. Persoanele angajate la institut aveau acces numai la etajul şi în sectorul în care îşi desfăşurau activitatea, iar intrarea în laboratoare şi sălile de proiectare în costum de oraş era interzisă. După ce depăşeau punctul de control existent la fiecare etaj, cercetătorii treceau prin cabinele unui vestiar unde îmbrăcau pantaloni şi halate albe şi încălţau pantofi uşori de aceeaşi culoare. Ferestrele clădirii, din sticlă mată, nu se deschideau niciodată, încăperile fiind prevăzute cu aer condiţionat şi lumină fluorescentă. Persoanele străine de institut erau primite numai la parter, unde se găseau birourile administraţiei şi ale conducerii.

Apărea deci extrem de îndoielnic, dacă nu imposibil, faptul ca cineva să încerce să introducă în laboratoare prin acest sistem de securitate un aparat de fotografiat şi apoi

să rişte să iasă la sfârşitul zilei de lucru cu filmele nedevelopate asupra sa.

Era evident că cercetările pentru identificarea complicelui lui Neuhauser vor fi dificile şi vor cere timp. Pornind de la această idee, colonelul Mătase ordonă să fie refotografiate cu aparatul „Minox“, pe alte cinci pelicule, planşele şi rapoartele de cercetare referitoare la noul beton, obţinute cu sprijinul conducerii institutului.

Noile filme făcute conform ordinului lui Mătase aveau însă o particularitate: erau realizate de la o distanţă care făcea complet indescifrabile imaginile ce apăreau după developarea lor. Peliculele şi aparatul „Minox“ fură puse la loc în ascunzătoarea din peretele servietei „diplomat” care, refăcută cu îngrijire de către un specialist marochiner, arăta ca înainte de accident. Această servietă împreună cu urna conţinând rămăşiţele pământeşti ale lui Neuhauser şi cu celelalte obiecte ce-i aparţinuseră fură predate două zile mai târziu reprezentantului legal al familiei defunctului, sosit anume din străinătate.

Mătase considera că patronii lui Neuhauser vor sfârşi prin a accepta că acesta nu fusese suspectat de autorităţile române, care l-ar fi arestat, desigur, dacă ar fi ştiut că avea asupra sa materiale de spionaj. Faptul că accidentul avusese loc în zona de responsabilitate a unui post de miliţie care făcuse şi cercetările de rutină era de natură să explice motivul pentru care aceste cercetări nu fuseseră atât de minuţioase încât să descopere aparatul şi rolele de film. În ce privea calitatea proastă a fotografiilor, aceasta

s-ar fi putut întâmpla oricărui fotograf experimentat obligat să lucreze sub o stare de tensiune nervoasă. Adăugând la cele de mai sus tentaţia de a pune mâna pe invenţia preţioasă ce li se strecurase printre degete, cei din străinătate vor sfârşi desigur prin a trimite la Bucureşti un alt emisar care să încerce să obţină din nou, cu ajutorul complicelui autohton, formulele şi planurile de producţie ale betonului rezistent la temperaturi înalte. Dacă acesta ar fi apărut ca reprezentant al firmei „CONCRETTA S.A." totul ar fi fost simplu: punerea lui sub observaţie ar fi lămurit în scurt timp cine era acela care-i furniza materiale secrete din cadrul institutului. Era însă foarte probabil ca omul aşteptat să vină sub altă acoperire, şi atunci...

— Atunci, conchise Mătase, răgazul care ne rămâne până când cei din străinătate se vor dezmetici şi vor hotărî să acţioneze trebuie folosit pentru investigaţii în jurul celor ce au acces la materialele de cercetare privind betonul cel nou. Trebuie să facem totul pentru ca, la sosirea în ţară a noului emisar, noi să-i cunoaştem deja complicele. Cine ştie, poate realizăm un flagrant de spionaj. În orice caz, va trebui să procedăm cât se poate de discret să evităm cu orice preţ alarmarea celui căutat.

Căpitanii Irimia şi Tenescu, convocaţi la colonel pentru a prelua cazul, dădură aprobator din cap. Se hotărâră să întreprindă investigaţii referitoare la viaţa din afara serviciului a unora din cercetători şi să studieze, în afara orelor de program, interiorul clădirii institutului pentru a încerca să identifice modul în care fusese introdus şi apoi

scos aparatul foto şi pelicula. Institutul lucra în două schimburi, astfel încât „în afara orelor de program“ rămânea doar intervalul 24—8 dimineaţa ceea ce nu-l încânta din cale afară pe Irimia.

O vreme păru că norocul îi surâde lui Tenescu, care descoperise printre cei investigaţi un tânăr inginer constructor, necăsătorit, care cheltuia sume depăşind salariul său, frecventând des unele localuri de noapte, inclusiv pe cele vizitate de străini. Până la urmă se dovedi că banii pe care tânărul inginer îi cheltuia cu atâta dezinvoltură proveneau din vânzarea casei moştenite de la un unchi decedat de curând şi că, făcând abstracţie de obiceiurile proaste apărute în viaţa sa ca urmare a moştenirii şi care constituiau un fenomen trecător, era un băiat de treabă.

Irimia ajunsese să cunoască după trei nopţi interiorul institutului mai bine decât interiorul propriului său apartament din Drumul Taberei. Dar ce folos? Constatările făcute nu-i îngăduiau nici măcar umbra unei ipoteze care să stea cât de cât în picioare. Singura concluzie utilă era aceea că, odată ajunşi în interior, cercetătorii de la etajul III aveau acces fără restricţii la documentele privind betonul. Rezistent la temperaturi înalte care constituia obiectul preocupărilor lor. Un om înarmat cu un „Minox“ ar fi putut deci, la adăpostul planşetei sale şi la lumina puternică a lămpii fluorescente, să facă fotografii după aceste documente. Dar măsurile de securitate luate la intrare şi ieşire erau într-adevăr

suficient de drastice pentru a descuraja în faşă orice idee de a introduce pe etaj un aparat foto, fie el şi „Minox“.

În cea de-a patra noapte, pe jumătate convins de zădărnicia cercetărilor sale, Irimia, aşezat pe un scaun în camera de gardă, îi oferi paznicului de noapte o ţigară. Omul era un fost adjutant de securitate care ieşise la pensie de vreo doi ani şi fusese angajat ulterior ca paznic la institut. Irimia îl cunoştea bine.

— Cum merge treaba pe aici pe la savanţi, nea Gheorghe?

— Bine, tovarăşe căpitan; oameni educaţi, politicoşi... Mai rotunjesc şi eu pensia...

— Dar nu ţi-e greu să stai de pază atâtea, bre?

— Paza-i pază peste tot. Tot pază făceam şi la armată. Mai greu e în schimbul de noapte. Săptămâna asta am avut noroc de dumneavoastră să-mi ţineţi de urât.

— Dar ziua cum este?

— Să vă spun drept, ziua ar fi cum ar fi dacă n-am trăi aici ca într-un incubator. Aici nu pătrunde nimic din afară. Nici zgomotul oraşului, nici aerul poluat, dar nici soarele. Dumnealor, cercetătorii, se dau lucrului şi nu prea iau seama, dar pe mine atmosfera asta mă scoate din sărite. Să mă iertaţi de vorba proastă, dar de la o vreme am băgat de seamă că singura variaţie posibilă devine mersul la toaletă... Dar unde fugiţi aşa? S-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat pe dracu, mormăi mai mult pentru el Irimia avântându-se de-a lungul culoarului.

Furia căpitanului era cu totul de înţeles. În cercetările sale nu se ocupase încă deloc de cabinele de toaletă, considerând că etajul III este prea departe de sol pentru a putea strecura pe aici aparatul de foto. Or, ferestrele cabinelor de toaletă, făcute tot din sticlă mată pusă în rame de fier, prezentau o particularitate faţă de celelalte ferestre ale clădirii: ele se puteau deschide. Iar în praful depus pe rama uneia din aceste ferestre erau perfect vizibile câteva urme digitale.

Un telefon dat la birou îl aduse în grabă pe colonelul Mătase, care nu plecase încă acasă şi pe criminalistul de serviciu, care ridică cu grijă amprentele găsite pe pervaz. Apoi, ofiţerii coborâră pentru a examina împrejurimile institutului. Se vădi că ferestrele toaletelor dădeau spre un teren viran din spatele clădirii, folosit ca loc de parcare.

— Schema mi se pare simplă acum, rosti Mătase revenit în biroul său, cu Irimia după el. Se vede că în anumite seri, dinainte stabilite, Neuhauser sosea cu maşina în parkingul din spatele institutului, iar la ora convenită complicele său din interior lăsa să cadă spre el capătul unei sfori de care străinul ataşa aparatul de fotografiat şi filmele. O oră sau două mai târziu, operaţia se repeta în sens invers, iar Neuhauser îşi recăpăta aparatul. De mâine va trebui să pornim serios la identificarea posesorului amprentelor şi să realizăm această identificare repede şi discret.

— Să ne apucăm serios, bombăni Irimia către Tenescu după ce ieşiră din biroul colonelului. Parcă până acum ne-am jucat!

— În loc să fii mulţumit că ai scăpat nesăpunit, mai şi mormăi, îi răspunse Tenescu. Să răscoleşti trei zile o clădire fără să bagi de seamă o chestiune atât de simplă!

— Acum vi se pare simplă la toţi... Noroc cu nea Gheorghe. Altfel mai bâjbâiam noi mult şi bine. Acum hai să ne culcăm, căci vânătoarea de amprente pe care o vom începe mâine nu va fi deloc uşoară.

În laboratorul de criminalistică experţii găsiră cu uşurinţă pe una din probele procurate de colonelul Mătase amprente similare cu cele ridicate de pe fereastră. Posesorul lor, cercetătorul chimist Dumitrescu George, în vârstă de 52 de ani, făcuse studii superioare în timpul războiului la Charlottenburg şi era căsătorit cu fiica unui fost industriaş decedat înainte de naţionalizare. Mai în vârstă decât majoritatea colegilor săi, George Dumitrescu era un om retras, necomunicativ şi deci nu prea bine cunoscut de ceilalţi. Unele cercetări făcute discret în jurul domiciliului său stabiliră că omul ducea o viaţă îndestulată, cumpărase recent un autoturism „Dacia-1300“ şi plătise integral costul apartamentului pe care îl locuia. Toate acestea avură darul să smulgă lui Tenescu câteva înjurături pline de obidă.

— Nu puteam să încep cu ăsta, fir-ar al dracului să fie, a trebuit să pierd trei zile cu copilandrul ăla...

— Lasă, interveni împăciuitor Irimia, oricum trebuia să începi cu cineva. Mai bine hai să facem cunoştinţă mai îndeaproape cu domnul Goguţă Dumitrescu.

Şi elementele începură să se adune. Astfel Irimia stabili că, în urmă cu câtăva vreme, Dumitrescu, aflat în schimbul doi, rămăsese de câteva ori peste program, chipurile pentru a termina o lucrare. Perioada coincidea cu cea în care fusese în ţară Neuhauser. La rândul său, Tenescu, care îşi rezervase drept câmp de activitate domiciliul lui Dumitrescu, află de la nişte vecine bune de gură că „lui madam Dumitrescu nu i-ar ajunge nici depozitul Băncii Naţionale! Tot ce vede prin vitrine şi prin jurnalele de mode, a doua zi le şi cumpără. Dă mii de lei pe tablouri, covoare şi mobilă, de te miri de unde are atâţia bani. Ba se aude că acum vrea să-şi cumpere o vilă la munte. Săracu bărbată-su, probabil că se speteşte muncind".

Iar în timp ce ofiţerii Irimia şi Tenescu adăugau noi piese la dosarul cazului, Dumitrescu fusese pus sub supraveghere de către colonelul Mătase. Măsura apărea cu atât mai oportună cu cit cam în aceeaşi perioadă sosise în Bucureşti un anume Guido Bergmann, director al firmei „CONCRETTA S. A." care vizita cu asiduitate firmele româneşti de specialitate pentru a „relua firul afacerilor, atât de tragic întrerupt de moartea colegului Neuhauser"

Dar Bergman plecă fără să fi luat legătura cu Dumitrescu şi nici cu alte persoane în afara acelora ce aveau oficial calitatea să-l primească. Au urmat apoi zile şi săptămâni lungi de aşteptare până când, într-o seară, plecând de la institut, urmăritul nu se duse acasă, ca de obicei, ci se plimbă preţ de o oră pe străzile goale ale

oraşului, intrând către orele 23,00 în restaurantul „Intim”. Localul fiind plin, Dumitrescu se îndreptă către o masă ocupată de un singur client, căruia îi ceru permisiunea să ocupe scaunul rămas liber. Urmăritul comandă un pahar de „Martini Dry” şi înfiripă cu vecinul său de masă o discuţie animată, dar pe un ton suficient de scăzut pentru a nu putea fi auziţi de la mesele vecine. Era evident că străinul se străduia să explice ceva lui Dumitrescu, deoarece la un moment dat scoase din buzunar un pachet de ţigări pe cartonul căruia scrise ceva cu stiloul. Dumitrescu părea că se miră de spusele interlocutorului său, că nu crede ce i se spune. Discuţia mai continuă o vreme pe un ton liniştit, iar după o oră comeseanul lui

Dumitrescu plăti consumaţia amândurora şi părăsi localul aflat la ora închiderii, lăsându-l singur la masă pe individul urmărit.

În aceeaşi seară se află că individul se numeşte George Adt, că venise în România pentru „a prospecta piaţa“ şi că locuia la hotelul „Lido“. La hotel se ştia că domnul Adt va părăsi Bucureştiul peste două zile cu automobilul propriu, un „Opel Kapitan“ parcat în garajul de peste drum. Dealtfel, sub pretextul că doreşte să-şi ţină maşina în perfectă stare pentru drumurile lungi, individul închiriase încă din ziua sosirii, de la O.N.T., un autoturism fără şofer, cu care îşi făcea cursele prin capitală. Autoturismul închiriat de la O.N.T. era parcat pe o stradă din apropierea hotelului, iar predarea sa către proprietari urma să se facă chiar în ziua plecării. De aceea, călătorul ceruse să fie

trezit în dimineaţa respectivă la ora şase şi jumătate şi să i se prezinte nota de plată nu mai târziu de ora şapte.

Toate aceste noutăţi provocară în biroul colonelului Mătase un sfat mare care se sparse abia în zorii zilei. Atât şeful cât şi cei doi ofiţeri ce se ocupau de la început de caz socoteau că în seara următoare Adt va încerca să-i transmită lui Dumitrescu, în interiorul institutului, aparatul „Minox“ şi peliculele necesare refotografierii documentelor secrete. Exista, de asemenea, convingerea unanimă că operaţia inversă, respectiv preluarea de către Adt a aparatului şi peliculelor va avea loc în aceeaşi noapte în preajma terminării orelor de program ale institutului. În consecinţă, se hotărî ca cei doi să fie prinşi în flagrant în momentul în care, după ce va fi fotografiat documentele, Dumitrescu va încerca să retransmită străinului filmele şi aparatul. Odată hotărârea luată, fiecare participant la operaţie primi ordine precise asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit. Apoi toată lumea se duse la culcare, în afară de Irimia, care se abătu pe la institut, fumă o ţigară cu nea Gheorghe şi meşteri ceva la zăvoarele cabinetului de toaletă.

În ziua care urmă, domnul Adt vizită cu zel toate întreprinderile bucureştene cu care dusese tratative. El lăsă la serviciile de protocol ale acestor întreprinderi o listă cu firmele pe care le reprezenta, oferte pentru diferite maşini şi utilaje precum şi o scrisoare în care înşira avantajele unor operaţii comerciale încheiate prin el. Apoi, către nouă seara, când întunericul se lăsase cu temei peste

Bucureşti, domnul Adt poposi cu maşina închiriată în parkingul din spatele institutului de cercetări şi, după ce se încredinţa că în maşinile aflate deja acolo nu se găseşte nimeni, se îndreptă spre clădirea din înaltul căreia un fir lung şi subţire de aţă pescărească coborâse către pământ. George Adt mai examină o dată cu atenţie împrejurimile, apoi scoase dintr-un buzunar un săculeţ de plastic pe care îl ataşă repede de firul ce-i atingea faţa. Săculeţul luă imediat înălţime către etajul III, iar domnul Adt plecă nesupărat de nimeni, la volanul maşinii, către hotelul „Lido“. Aici el intră în restaurant unde îşi comandă o cină copioasă, stropită cu băuturi de soi. Pe la zece şi jumătate, după ce bău o cafea turcească şi un coniac franţuzesc, omul se ridică, cu un regret evident de la masă şi plecă din nou în oraş cu autoturismul închiriat.

Cam în acelaşi timp, Irimia pătrunse discret pe culoarul etajului III al institutului de cercetări şi se ascunse, cu ajutorul paznicului Gheorghe Roşu, într-o debara de serviciu, plină cu tot felul de rebuturi, prăfuită şi în mare nevoie de aer, fie el şi poluat. Ofiţerul purta sub braţ o servietă din care scoase, imediat ce se instală în debara, un aparat de radio emisie-recepţie identic cu cele folosite de miliţienii de la circulaţie. Prin acest aparat, pe care îl lăsă deschis în permanenţă, Irimia primea îndrumări şi ordine şi raporta la rândul său colonelului Mătase, instalat peste drum de parking, într-un şantier de construcţii. După ce reglă aparatul de radio, căpitanul Irimia scoase din servietă un aparat de fotografiat prevăzut cu flash

electronic, pe care îl potrivi pentru distanţa de un metru şi jumătate şi pe care, şi-l anină de gât, asemenea unui reporter pasionat de vânătoarea de imagini.

Şi apoi lucrurile se precipitară atât de vertiginos încât numai un plan de acţiune bine însuşit a permis ofiţerilor să păstreze iniţiativa. Ajuns iar în parking, Adt ieşi repede din maşină, la unsprezece fix, şi se aşeză la pândă în umbra clădirii. Aproape imediat începu să coboare către el firul subţire de aţă pescărească de care era legat săculeţul de plastic. Dar, înainte ca acest săculeţ să ajungă la îndemâna spionului, un reflector puternic, camuflat pe una din schelele şantierului de peste drum şi reglat să cuprindă tocmai zona în care se găsea Adt, scăldă totul într-o baie orbitoare de lumină. Rămas împietrit, cu mâna dreaptă ridicată în întâmpinarea săculeţului, lui Adt îi trebui aproape un minut pentru a-şi da seama că este filmat din interiorul unei autoutilitare ale cărei uşi din spate săriseră în lături şi că oameni înarmaţi îl înconjuraseră din toate părţile.

În acest timp, sus, la etajul III, Irimia făcea să sară, cu o lovitură de picior, zăvorul slăbit în prealabil al unei cabine de toaletă. Căţărat pe marginea ferestrei, Dumitrescu fu buimăcit la rândul său de fulgerele orbitoare ale flash-ului electronic şi de somaţia „Rămâi nemişcat” pe care i-o adresă căpitanul de securitate. Apoi, individul fu scos din institut fără ca vreunui din ceilalţi salariaţi aflaţi în laboratoare şi în sălile de proiectare să sesizeze că se întâmplase ceva deosebit.

Fusese – aşa cum îi plăcea lui Irimia să spună adesea după aceea – un foarte reuşit flagrant de spionaj.

AVENTURĂ ÎN PORT

Cu riscul de a-mi atrage mânia concetăţenilor mei, trebuie să încep această poveste printr-o mărturisire: în zilele acelea de septembrie ajunsesem să-mi fie lehamite de port, de vapoare şi mai ales de toate restaurantele şi barurile ce aţin ademenitoare calea marinarilor. Am spus mai ales restaurantele şi barurile pentru că de la sosirea mea în oraş le frecventam cu asiduitatea unui alcoolic patentat, seară de seară, în nădejdea descoperirii unei urme cât de slabe legată de problema care mă preocupa. Nu vreau să insinuez prin cele spuse că aş fi unul din aceia care dau înapoi în faţa unui pahar de Murfatlar. Aveam însă din ce în ce mai limpede sentimentul că mă angajasem pe o pistă care nu ducea nicăieri. Să te laşi de meserie, nu alta...

Totul începuse în urmă cu vreo zece zile, într-o după-amiază când şeful, colonelul Mătase, mă chemase la el. M-am dus cu inima uşoară. Rezolvasem tocmai un caz încurcat de spionaj economic în care, ajutat de experienţă dar şi de puţin noroc, adunasem probe neîndoielnice privind vinovăţia celor implicaţi. Mă aşteptam deci la oarecari felicitări şi, cine ştie, poate chiar la aprobarea

celor cincisprezece zile de concediu neluate anul trecut, când cu tentativa de scoatere din ţară a unor tablouri de valoare.

În biroul şefului l-am găsit pe maiorul Cornea coleg de şcoală şi şef al unei secţii a Direcţiei regionale de securitate Constanţa. La intrarea mea, şeful mi-a făcut cinstea să se scoale de pe scaun şi să-mi iasă în întâmpinare, strângându-mi mâna suspect de cordial. Aşa cum mă aşteptam, m-a felicitat, dar nu pentru acţiunea rezolvată, ci pentru aerul de optimism şi sănătate pe care, zicea el, îl răspândeam în jurul meu. După aceste preliminarii m-a poftit să iau loc pe fotoliul din faţa lui Cornea, care asistase la întreaga scenă, mut şi solemn ca un ţap logodit. În sfârşit, colonelul a luat de pe birou raportul prin care solicitam cele cincisprezece zile de concediu şi mi-a spus:

— În timp ce te aşteptam, vorbeam cu Cornea despre dragostea ta pentru mare şi despre zilele frumoase ale tinereţii când vă hotărâserăţi să vă faceţi marinari. Prietenul tău a pus atâtă căldură în aceste evocări încât m-am hotărât să-ţi aprob să petreci cele cincisprezece zile la el, la Constanţa.

Mărinimia şefului era de-a dreptul neobişnuită iar scânteia veselă ce se aprinsese în ochii lui Cornea m-a alarmat de-a binelea.

— De fapt, am răspuns eu pe tonul cel mai nevinovat cu putinţă, mă gândisem să mă duc cu soţia şi copiii la munte, la Poiana Braşov. Septembrie e întotdeauna minunat pe acolo.

— Ba ai să-ţi duci nevasta şi copiii la mare. Socrul tău va fi cu siguranţă bucuros de oaspeţi, iar vremea este încă bună de plajă – insistă colonelul, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Ce să spun... Dacă-i ordin, cu plăcere! Numai că ar fi timpul să-mi explicaţi şi mie de ce trebuie să-mi fac concediul la mare...

— Al dracului eşti tu, măi Matei! râse şeful. Eram gata să pariez că ai priceput din primul foc cam ce fel de concediu te aşteaptă. Acum taci şi ascultă!

N-aş vrea ca schimbul de cuvinte de mai sus să creeze o imagine greşită despre şeful meu şi despre stările de lucruri din unitatea noastră. Colonelul Mătase, militar până în vârful unghiilor îşi tratează subalternii în strictă conformitate cu prevederile regulamentului, iar glumele şi le păstrează în general pentru orele din afara serviciului. Eu făceam figură de excepţie care confirmă regula, căci, fiind vechi în unitate, şeful îşi permitea din când în când să mă mai slăbească din chingile regulamentului. În ce mă priveşte, nu i-am dat niciodată prilejul să regrete aceasta, făcând tot posibilul să execut întocmai ordinele primite şi să fiu un exemplu de disciplină pentru toţi ceilalţi. Înţelegând că gluma s-a terminat, mi-am scos din buzunar carnetul de notiţe şi am rămas în aşteptare:

— Dobrogean fiind, cunoşti desigur movilele presărate mai peste tot în stepă şi ştii că acestea sunt morminte ale căpeteniilor triburilor scite care au trăit o vreme pe aceste meleaguri. Legenda despre bogăţiile îngropate sub aceste

movile a aprins multe imaginaţii în prima jumătate a secolului nostru...

— Îmi permit să remarc faptul că legenda s-a dovedit în multe cazuri o realitate. Săpături efectuate în mormintele scitice din stepele meridionale ale U.R.S.S. au scos la iveală numeroase obiecte de aur, adunate într-o colecţie aflată în subsolul muzeului „Ermitaj". Şi pe la noi ţăranii povesteau despre indivizi care s-au îmbogăţit de la o zi la alta după ce săpaseră la baza unei movile. Multe din aceste movile au fost găsite răvăşite de către plugarii ce veneau în zori la muncă. În gropile săpate s-au găsit uneori vase mari de piatră...

— Bine, bine – mă întrerupse şeful zâmbind – sper că n-ai de gând să-mi serveşti o porţie de poveşti dobrogene. De fapt, voiam să ajung chiar la faptul că, la începutul acestei veri, nişte necunoscuţi au făcut săpături, de genul celor descrise de tine, la baza mormântului scitic cunoscut sub numele de „Movila Neagră".

— O ştiu, sării eu din nou. Tătarii o numeau Kara Oba. Se află pe undeva între Nazarcea şi Nisipari. A fost „prospectată" de mai multe ori, fără succes, de către căutătorii de comori.

— Tot aşa o ştiau şi colegii noştri de la Constanţa care, asemenea ţie, şi-au fermecat copilăria cu basme tătărăşti. Şi ei şi-au spus că probabil afacerea se reducea la o nouă prospectare lipsită de rezultate a unor amatori de îmbogăţire rapidă. Procesul-verbal de constatare a ajuns repede la arhivă, unde l-a umplut praful. Numai că, de

data aceasta, se pare că organizatorii acţiunii au mers la sigur şi au reuşit să găsească ceva.

— Şi ce dovezi există în acest sens?

— Acum trei zile s-a întors din localitatea M... Gheorghiade Virgil, director al uneia din întreprinderile noastre de comerţ exterior. Cum ştie toată lumea, oraşul M. este un centru important al operaţiilor de trafic cu aur şi valută din Orientul Apropiat. Or, în cursul unei mese stropite din belşug cu cabernet de Sâmbureşti, unul din partenerii lui Gheorghiade i-a spus acestuia că la M. este aşteptat să sosească din România un transport cu vreo câteva zeci de kilograme de aur în monezi şi obiecte de podoabă antice. Din felul în care a decurs discuţia, Gheorghiade nu şi-a dat seama dacă avea de-a face cu un naiv sau dacă omul aparţinea unei organizaţii care voia să pună pur şi simplu beţe în roatele concurenţei. Încercând cu tot tactul să mai obţină unele amănunte, Gheorghiade a reuşit să afle că ar fi vorba de un tezaur scitic, recent descoperit şi că la M. coruperea vameşilor din port care urmau să lase să treacă transportul costase o mulţime de bani. Imediat ce s-a întors în ţară, Gheorghiade a semnalat, în conformitate cu regulile, cele aflate şefilor săi. Şi acum stăm cu Cornea şi ne întrebăm cam pe unde ar putea încerca infractorii să scoată comoara din ţară şi ce putem face pentru a-i împiedica.

— Mda! convenii eu. Nişte întrebări pline de bun-simţ. Şi care ar fi rolul meu în toată chestia asta?

— Cornea are oameni puţini şi sarcini multe. Având în vedere importanţa cazului, omul ne cere sprijin. Mai exact, cere să te deplasezi tu acolo şi să preiei cercetările ca unul care cunoşti bine locurile şi oamenii...

Să vă spun drept, misiunea nu mi-a displăcut. Mormintele vechilor sciţi şi legendele legate de ele mă interesaseră întotdeauna. Pe urmă, mi-era dor să dau o raită prin stepa Dobrogei, acum, spre spartul bostanelor. De când fusesem mutat cu serviciul la Bucureşti, găsisem în fiecare an o ocazie, două, să mă reped la Constanţa, pe litoral. Dar prilejurile de a hoinări ca odinioară prin stepă îmi lipsiseră cu desăvârşire.

Înainte de a mă transporta la Constanţa, i-am făcut o vizită la birou tovarăşului Virgil Gheorghiade pe care l-am rugat să completeze cele relatate în raportul său cu câteva amănunte. Gheorghiade era un bărbat tânăr în raport cu funcţia pe care o îndeplinea, brunet, cu trăsături plăcute şi o privire inteligentă. Am aflat repede că era originar din Mangalia, deci dobrogean ca şi mine. Lucra de mai mulţi ani pe pieţele Orientului Apropiat, fiind un bun cunoscător al levantinilor şi al felului lor de a fi. Ne-am simpatizat deci de la prima vedere, iar el mi-a povestit din nou, de-a fir în păr, toată întâmplarea. Am aflat astfel că masa la care i se relatase despre apropiata sosire a aurului românesc fusese organizată chiar de către Gheorghiade la sediul reprezentanţei noastre economice din M. pentru a sărbători încheierea unui contract important de livrare a unor produse româneşti pe piaţa

locală. De ce la Agenţia economică? — am întrebat eu. Ca să coste mai ieftin – mi-a răspuns Gheorghiade. Omul care îi împărtăşise ştirea era chiar proprietarul firmei cu care se încheiase contractul, un bătrânel ce trăise înainte de război la Constanţa, anume Garabet Marderosian. Prin 1938 sau 1939, Marderosian îşi lichidase firma de import-export din România şi emigrase în M., fugind din calea războiului ce se apropia. Rămăsese prieten al ţării noastre şi făcea de multă vreme afaceri cu firmele româneşti, fiind cotat ca un partener serios şi om de cuvânt. În ce priveşte amănuntele referitoare la transportul de aur, Gheorghiade le menţionase pe toate în raportul său.

Am mulţumit amabilului director pentru sprijin şi l-am părăsit în viteză, nu înainte de a-i promite că îl voi căuta negreşit la revenirea mea în Bucureşti, să mai stăm de vorbă aşa „ca între dobrogeni“. Către prânz mi-am îmbarcat familia în autoturismul „Dacia-1100“ ce-mi fusese pus la dispoziţie pe timpul misiunii şi am pornit-o voioşi spre Constanţa. Aici, mi-am depus soţia şi copiii în bătătura socrilor, iar seara, pe răcoare, după ce mă delectasem cu o cantitate apreciabilă de guvizi prăjiţi, m-am urcat din nou la volanul „Daciei“. O oră mai târziu poposeam în ograda mătuşii Ioana, sora mai mare a mamei, din satul Nazarcea. Mătuşa plânse o idee, de bucurie că mă vede, şi apoi găbui de sub hambar doi-trei pui pe care se apucă fără zăbavă să-i transforme în friptură. Profitând de această împrejurare care o ţinea ocupată în bucătărie, am sărit gardul de mărăcini în

ograda lui moş Trandafir, prieten la toartă cu răposatul meu unchi şi martor al multora din poznele făptuite de mine în copilărie. Cu moş Trandafir, căruia îi adusesem de la oraş un pachet de tutun din cel scump şi foiţă de răsucit ţigară, am dat-o repede spre poveştile vechi cu movile şi comori.

— Apoi, măi Matei, zise moşul slobozind tacticos un rotocol de fum, aici, la noi, câte movile atâtea poveşti. Unchiul tău, Grigore, fie-i ţărâna uşoară, râdea întotdeauna de poveştile astea. El zicea că nu poţi găsi nicio comoară pe câmp dacă n-ai arat şi n-ai semănat din vreme pământul. Eu zic că e chiar aşa cum spunea Grigore, dar asta nu înseamnă că nu s-au găsit ici-colo bani de aur vechi sub unele movile, ca pildă odată, demult, la Movila Cenuşie. Era şi o lege care spunea că cine găseşte asemenea bani să-i predea la Constanţa, la muzeu. Oamenii erau însă lacomi de avere pe timpul acela. De aceea, mulţi din cei care au avut norocul să găsească fie bani, fie podoabe de aur, le-au vândut unuia Naoum Ganioglu, negustor, care avea prăvălie la Constanţa, pe strada Griviţei. Era bogat, al dracului, samsarul! Spre sfârşitul războiului, când a văzut cam în ce parte bate vântul, şi-a scos paşaport şi a plecat cu nevasta şi cu fiu-său la Stambul, iar de acolo mai departe, la M. Cu averea strânsă la noi a deschis acolo o zărăfie unde schimba bani şi împrumuta cu camătă. Acum vreo cinci ani se auzise că a murit. Băiatul lui, Hrai Ganioglu, a venit acum un an la Constanţa ca turist. L-a întâlnit şi ginere-

meu, care a făcut câteva clase cu el la liceul „Mircea cel Bătrân“. E cam de seama ta. Dar ţie ce ţi-a venit să răscoleşti istoriile astea vechi? Nu cumva ţi-ai pus în cap să-i prinzi pe cei care au săpat vara asta la Kara Oba? Ne-au stricat o grămadă de grâu, păcătoşii! Au intrat cu maşina prin lan ca pe islaz.

— Am auzit şi eu, nea Trandafire. M-aş bucura să-i prindă şi să-i pună să plătească paguba cu vârf şi îndesat, să se sature de căutat comori. Numai că acolo, la Bucureşti, eu nu prea am legătură cu treburile astea. Unde mai pui că sunt şi în concediu. Mă repezii până aici s-o văd pe tuşa Ioana, şi m-am bucurat să aflu că eşti sănătos. Despre movile, m-am dat şi eu în vorbă aşa, ca să-mi mai aduc aminte de poveştile din copilărie. Acum mă cheamă la masă; îţi doresc sănătate şi noapte bună.

— Să fii sănătos, Matei.

Despre toate câte aflasem de la Gheorghiade şi de la moş Trandafir i-am povestit pe îndelete lui Cornea a doua zi dimineaţă, în faţa unei ceşti de cafea, pe terasa hotelului „Parc“ din Mamaia. La urmă i-am spus:

— Cred că n-ar fi rău dacă ai pune pe unul din băieţii tăi să afle tot ce se poate afla despre Naoum şi Hrai Ganioglu şi despre activitatea lor din timpul când se aflau la Constanţa. Desigur, bătrânul a murit, dar a rămas băiatul, care, după cum se vede, nu ne-a uitat. N-ar strica să ştim ceva mai mult şi despre domnul Garabet Marderosian care ne-a pus povestea asta în braţe. În ce mă priveşte, n-am auzit de negustori levantini atât de naivi

încât să debiteze poveşti din astea doar ca să întreţină conversaţia la masă.

— În regulă – răspunse Cornea, notându-şi cu grijă în carneţel numele şi cele câteva amănunte pe care i le spusesem despre fiecare. Între timp cred că n-ar strica să te vânturi o dimineaţă, două, prin port. Vei avea ocazia să reîntâlneşti cunoscuţi vechi şi să mai schimbi o vorbă cu ei. Serile mai trage-ţe şi tu către localurile frecventate de marinari. Intrând în vorbă cu unii şi alţii, ai putea eventual să dai de o pistă, să sesizezi ceva interesant. În situaţia în care suntem, niciun indiciu, cât de mic, nu este de prisos.

Şi iată că de opt zile, seară de seară, îmi lăsam soţia şi copiii în curtea plină de flori a socrului meu şi mă înfundam până târziu în cârciumi. Degeaba.

Mă introdusesem eu, nu-i vorbă, pe lângă tot felul de indivizi îmbarcaţi pe vapoarele sosite din Levant. Cunoştinţele de franceză şi engleză cu care rămăsesem din şcoală şi înfăţişarea de „bişniţar” pe care mi-o compuneam îmbrăcând lucruri de contrabandă şi fumând ţigări americane îmi facilitau considerabil accesul la încrederea „clienţilor” mei, care mai de care mai dubios. Mi s-au propus tot felul de afaceri de contrabandă, între care o mare cantitate de gumă de mestecat, o duzină de ceasuri „elveţiene” falsificate în Italia şi chiar o jumătate de kilogram de haşiş. Escapadele mele nocturne determinaseră astfel o îmbunătăţire a activităţii organelor de miliţie economică din Constanţa, dar nu-mi ajutaseră

să avansez nici măcar un pas în problema pe care fusesem trimis s-o rezolv.

Şi pentru a pune vârf la toate, în a noua zi, dimineaţa, m-am trezit şi cu un telefon al şefului care, folosind limbajul cel mai convenţional cu putinţă, îmi trase o săpunealăă pe cinste pentru încetineala cu care acţionam şi pentru lipsa de rezultate. În tonul colonelului Mătase străbătea o oarecare neliniţste. Evident, se temea să nu ne scape printre degete aurul şi infractorii pe care-i căutam. Într-un fel, vinovat de starea de spirit în care se afla şeful eram şi eu, care nu mă învrednicisem încă să-i trimit măcar un raport. M-am explicat cum am putut, iar după ce am închis telefonul i-am cerut soţiei să-mi facă o cafea fără zahăr. N-am apucat să termin bine informarea scrisă pe care i-o promisesem colonelului şi telefonul a sunat din nou. Cornea mă chema la întâlnire pe terasa hotelului Parc.

— Veşti bune, bătrâne, mă întâmpină el. Dar de ce eşti aşa de încruntat în dimineaţa asta? Te dor măselele?

— Tocmai schimbasem câteva cuvinte la telefon cu şeful înainte să suni tu. Îţi închipui că nu m-a chemat să mă felicite. Printre altele mi-a amintit că-i suntem datori un raport. Ia-l, întregeşte-l cu ştirile pe care zici că le-ai aflat şi fă-l să ajungă la Bucureşti cel târziu mâine dimineaţă. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu trezit şi mâine de telefonul şefului. Dorm şi aşa destul de prost. Închipuie-ţi numai ce-ar fi dacă s-ar întâmpla ca aurul acela să ajungă laM.

— Stai, că nu suntem încă acolo. Să ştii că toate câte ţi le-a povestit moş Trandafir se confirmă cu vârf şi îndesat. Bătrânul Ganioglu era un traficant de aur şi devize bine cunoscut de fosta chestură a poliţiei, dar n-a fost deranjat niciodată de ea. Se spune că era protejat de însuşi chestorul Nicolaescu, însă nimeni nu ne-a putut spune cam cât plătea pentru protecţia asta. Am mai aflat că alde Ganioglu au încă nişte rude îndepărtate aici, la Constanţa. Este vorba de doi fraţi, bijutieri, care lucrează în prezent ca maiştri ceasornicari la cooperativa „Munca şi Arta“. Amândoi sunt celibatari, iar acum vreo două luni, mai exact la 17 iulie, au depus cereri de emigrare în M. pentru a se reuni cu familia. Fratele mai tânăr, Artur Afenduli, posedă un autoturism „Moskvici“, căruia i-am comparat urmele cauciucurilor cu cele ridicate la Movila Neagră. Nu sunt identice, cu toate că este vorba de cauciucuri de acelaşi tip...

— Nepotrivirea nu e concludentă, l-am întrerupt eu. De atunci cauciucurile au mai rulat timp de peste trei luni.

— Aşa spunea şi expertul. Ar mai fi de menţionat faptul că fratele cel mare, Leon Afenduli, este proprietarul unei bărci cu rame, cu care iese din când în când la pescuit. Are permis în regulă de la organele grănicereşti. Mă întreb dacă n-ar fi cazul să i-l retragem sub un pretext oarecare...

— Nu. Cu barca asta nu va putea să ajungă până la M. Unde o ţine?

— Jos în portul Tomis, într-o baracă pe care o împarte cu alt pescar.

— Va trebui să aranjăm astfel încât să ştim din timp când iese la pescuit şi să-l însoţim întotdeauna. Altceva?...

— Ar mai fi faptul că între Ganioglu şi Marderosian, partenerul de afaceri al lui Gheorghiade, a existat dintotdeauna o mare rivalitate, o duşmănie ireductibilă.

— I-auzi! Pe ce chestie?

— Din câte am putut afla se pare că era o duşmănie de familie. O poveste veche care s-a petrecut între părinţii celor doi, în Turcia, pe la începutul secolului, înainte de venirea lor în România. Se pare că a fost o chestie de bani. În orice caz, pe timpul cât s-au aflat la Constanţa, membrii celor două familii nu-şi vorbeau.

— Bun, mă înviorai eu. Dacă punem cap la cap tot ce cunoaştem până acum, obţinem următorul tablou: Ganioglu tatăl, sau poate fiul, a ajuns să afle cu certitudine, nu se ştie cum, că sub Movila Neagră de pe vatra satului Nisipari există un tezaur scitic. Despre această comoară s-a vorbit mult pe vremuri, dar nimeni n-a reuşit s-o găsească. Probabil că de data aceasta alde Ganioglu au obţinut informaţii precise asupra locului unde trebuiau făcute săpăturile. Hrai Ganioglu a venit în România şi şi-a mobilizat unchii la acţiune pentru obţinerea comorii. După câteva incursiuni discrete pentru recunoaşterea terenului, aceştia s-au deplasat într-o noapte de iunie, în automobilul propriu, la baza movilei şi au scos aurul din ascunzătoarea sa. Nopţile de iunie sunt scurte, aşa că întreaga acţiune trebuia terminată repede. Fraţii Afenduli au avut deci informaţii pe baza cărora au

mers la sigur. Odată treaba făcută, cei doi s-au pregătit să-şi ia zborul spre meleaguri mai calde, depunând în modul cel mai legal cu putinţă cereri de emigrare în M. În acest timp, nepotul Hrai se dădea de ceasul morţii la M. pentru a găsi o cale de scoatere a comorii din România. Din umbră îl pândea însă vechiul duşman al familiei, Marderosian, care, aflând câte ceva din toate acestea, a socotit că sosise momentul să se răzbune pe clanul Ganioglu. Şi uite-aşa i-a vândut pontul lui Gheorghiade, cetăţean cinstit şi funcţionar responsabil al statului român, care i-a acordat desigur atenţia meritată. Ce zici?

— Ce să zic? Zic şi eu ca Eftimiţa către Conu Leonida: „cum le potriveşti mata, bobocule, mai rar!“

— Şi eu care mă aşteptam la ceva original!... Vorba e, ce facem să-i împiedicăm pe indivizi să scoată aurul din ţară? Dacă raţionamentul nostru e just, ar fi suficient să ne ţinem pe aproape de fraţii Afenduli. Dar dacă acest raţionament se dovedeşte greşit? Să nu uităm că el are la bază în principal o poveste spusă într-o seară, pe prispă, de un moş sfătos. Deci, ce ne facem dacă tot eşafodajul nostru de supoziţii se prăbuşeşte? Aud?

— Auzi, n-auzi, eu tot am să-i iau sub lupă pe fraţii Afenduli. În cazul în care vor ieşi la pescuit, va trebui să-i însoţeşti tu cu barca lui Vasile, vărul tău. El e pescar cunoscut în rândurile breslei. Plecând împreună cu el, nu vei stârni suspiciuni.

— Cu cea mai mare plăcere! Ştii doar că mă dau în vânt după partidele de pescuit, răspunsei, dând să mă ridic.

— Mai stai puţin! mă opri Cornea. Mai am o noutate pe care am păstrat-o la urmă, pentru desert. Să ştii că ieri-dimineaţă a poposit în port o pasăre rară pe meleagurile astea. Un iaht de plăcere. Este o copaie de lux, cam la două sute de tone, construită pe bani mulţi în şantierele „Burgmeister & Wein“ din Danemarca. Navighează sub pavilionul principatului de Monaco şi are la bord un echipaj pestriţ în care sunt reprezentate cam toate neamurile din jurul Mediteranei. Iahtul călătoreşte pentru desfătarea proprietarului său, un anume Adolf Hahn, care se recomandă industriaş şi pentru „invitata” lui, o pipiţă de-i zice Jacqueline Borel. Itinerar declarat: vestigiile civilizaţiilor mediteraneene şi câteva locuri vestite de pe ţărmul Mării Negre. A cerut intrarea în port pentru a repara o avarie de motor. Inginerul Bădescu şi o echipă de la şantier au examinat deja motorul Diesel montat pe iaht. Avaria este reală, o bielă ruptă în marş. Treabă de vreo opt zile, cu condiţia ca în acest interval să sosească din Danemarca o bielă originală. Domnul Hahn a refuzat montarea unei biele turnată la noi după modelul celei rupte. A comunicat prin comandant că aşteaptă livrarea piesei originale atâta timp cit va fi nevoie.

— Noutatea ta este intr-adevăr interesantă. Va trebui să ţinem sub ochi vaporaşul ăsta.

— Aşa mi-am zis şi eu. Şi, pentru a nu pierde timpul, am aranjat cu cei de la Comandamentul marinei să-mi împrumute doi scafandri. I-am pus să controleze de ieri carena vasului.

— Şi?

— Am constatat că „Goeland“ – aşa se cheama iahtul – nu este chiar atât de banal precum pare, în babordul său, imediat sub linia de plutire, se află un panou mobil. Un fel de oblon care se închide ermetic. Pun prinsoare pe zece sticle de Murfatlar contra unui pahar de apă de mare că dincolo de panoul acesta se află un sas prin care cei de pe bord pot părăsi vasul neobservaţi de la suprafaţă. Desigur că pe iaht trebuie să existe şi câteva costume de înotători subacvatici. Unde mai pui că „Goelandul" este ancorat, ca din întâmplare, tocmai cu babordul spre larg.

— A dracului treabă! Asta vrea să însemne că cei de pe „Goeland" pot părăsi şi portul fără să se ştie.

— Puteau, mă corectă modest colegul meu. Când am aflat cum stă treaba, am cerut Comandamentului marinei să ia măsuri speciale de protecţie antisubmarină la intrarea în port. Niciun înotător subacvatic nu se va putea strecura din port spre larg, după cum niciun obiect aflat în submersiune nu va putea pătrunde nesesizat în port.

— Dar de ce n-ai luat asemenea măsuri chiar în jurul danei la care este ancorat iahtul?

— Exista pericolul ca cei de pe bord să le observe. Vezi tu, la intrarea în port putem folosi instalaţiile deja existente.

— Am priceput. Şi acum ce facem? Aşteptăm până ce domnul Hahn se va hotărî să se joace de-a scafandrii?

— În ce te priveşte, n-ar strica să te ocupi puţin de echipajul „Goelandului". Hahn a declarat că n-are de

gând să coboare pe uscat. Dar o parte a echipajului s-a pripăşit aseară la „Dobrogea“, în grădină, unde a făcut cunoştinţă mai îndeaproape cu Murfatlarul şi cu mititeii noştri. Se vede că le-a plăcut, deoarece au rămas până la ora închiderii, iar azi-dimineaţă unul din ei a trecut pe la restaurant pentru a reţine o masă de şase persoane. Ţi-am reţinut şi ţie o masă în preajma aceleia rezervată pentru ei. Poate intraţi în vorbă, poate afli câte ceva.

Am intrat chiar în aceeaşi seară în vorbă, nu numai cu marinarii de pe „Goeland”, dar şi cu comandantul lor, care prezida ospăţul. Era un francez care lăsa impresia că trecuse prin multe şi care s-a recomandat Jules Martin; m-a cântărit din ochi toată seara, mai ceva ca la judecata de apoi. Nu ştiu la ce concluzii va fi ajuns, dar mi-a povestit fără reţineri cam tot ce aflasem de la Cornea: despre itinerariul iahtului, despre patron, despre invitata acestuia şi despre toate celelalte. În mod surprinzător, mi-a povestit cu multă mândrie despre sasul construit în cala navei. În legătură cu această instalaţie, mi-a spus că domnul Hahn este un scufundător pasionat, care foloseşte fiecare vacanţă pentru a explora apele arhipelagului grecesc în căutarea unor obiecte antice de artă cu care-şi îmbodobeşte reşedinţa de pe Coasta de Azur. Chiar în drumul acesta – povestea Martin – domnul Hahn izbutise să recupereze din fundul Mării Egee o splendidă sculptură de marmură reprezentând un cap de bărbat.

Am folosit întorsătura pe care o luase discuţia pentru a întreba dacă domnul Hahn n-ar fi eventual amator să

viziteze bogatul muzeu arheologic din Constanţa sau vechea cetate grecească Histria, oferindu-mă să-i pun în contact cu O.N.T.-ul. Jules Martin m-a asigurat că va transmite propunerea mea domnului Hahn, dar că în mod sigur acesta o va refuza. Patronul dorea să se odihnească după marele număr de scufundări făcute în Marea Egee. În planurile sale privitoare la voiajul pe Marea Neagră nu intra vizitarea vestigiilor antice de pe teritoriul României, ci doar un pelerinaj pe urmele argonauţilor spre pământul legendar al Colchidei. Numai avaria motorului îi obligase să intre în portul Constanţa. În schimb, Jules Martin m-a rugat să-l îndrum către un magazin de la care ar putea cumpăra zilnic o cantitate mai mare de peşte proaspăt. El mi-a explicat că domnul Hahn este un adept convins al consumului de peşte, obligând şi echipajul să aibă acest aliment la fiecare masă. M-am întrebat imediat dacă nu cumva această poveste constituia pretextul necesar pentru intrarea celor de pe „Goeland" în legătură cu Leon Afenduli şi m-am decis să accept riscul. A doua zi de dimineaţă m-am întâlnit cu Martin la ieşirea din port şi l-am dus cu „Dacia" mea pe malul lacului Tăbăcăriei, la cârciuma „Polul Nord". Omul a cumpărat cu preţ bun toţi guvizii oferiţi spre vânzare de către pescari, spre marele necaz al celorlalţi amatori. Istoria s-a repetat în fiecare zi, astfel încât timp de aproape o săptămână pescarii de la „Pol" n-au mai vândut nicio coadă de peşte gospodinelor din cartier. Între timp, reparaţia „Goelandului" avansase serios, iar ziua în care iahtul urma să părăsească portul se

apropia văzând cu ochii. Nici eu şi nici Cornea nu mai înregistrasem progrese în cercetările noastre. Începuse să mă muncească gândul că umblam ca nişte caraghioşi după cai morţi, în timp ce potcoavele de aur vor fi ajuns deja la M. Nopţile îmi erau împărţite între ore lungi de insomnie şi perioade scurte de coşmar. Ba îl visam pe Adolf Hahn, pe care dealtfel nici nu-l văzusem încă, în costum de înotător subacvatic venind din adâncuri să mă sugrume, ba o caracatiţă care semăna cu Martin şi care mă strângea cu furie în cele opt braţe. Uneori, în mijlocul nopţii, îmi venea să sar din pat şi să alerg pe malul mării ca să mă conving, nici eu nu ştiam cum, că Afenduli n-a plecat cu barca în larg şi că Hahn nu taie valurile în întâmpinarea sa, în costum de înotător subacvatic. Sub impulsul acestei stări de spirit l-am chemat într-o dimineaţă pe maiorul Cornea la întâlnire pe terasa hotelului Parc. După ce l-am pus la curent cu rezultatele, sau mai bine zis cu lipsa de rezultate pe care le înregistrasem în supravegherea echipajului, l-am întrebat la rândul meu:

— Tu ce-ai mai aflat? Se simte ceva din partea fraţilor Afenduli? Supravegherea radei portului a dat ceva?

— De câteva zile Leon Afenduli s-a apucat să-şi repare barca. A meşterit la ea în fiecare seară. Unul din băieţi l-a auzit pe când spunea vecinului său de garaj că şi-a luat un concediu fără plată de trei zile. Vrea să iasă, începând de duminică, la pescuit de stavrizi. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar au început să bată stavrizii, făcu haz de necaz

Cornea. M-am gândit că bătrânul şi-o fi amenajat vreo ascunzătoare în barcă şi, azi-noapte, am aruncat şi eu o privire prin ea. N-am găsit nimic.

— Păi, nici nu este de găsit. La ieşirea în larg domnul Leon Afenduli va putea să disimuleze uşor câteva zeci de kilograme de aur în căldarea cu momeală, sub scândurile de deasupra chilei, prin buzunare şi prin alte părţi. Aurul este greu al dracului, aproape tot atât de greu ca şi plumbul. Nu este nevoie de o ascunzătoare specială pentru a camufla o cantitate apreciabilă.

— Ai dreptate. Ceea ce mi se pare foarte interesant este faptul că zilele în care Afenduli va ieşi la pescuit coincid cu ultimele zile de şedere în şantier ale „Goelandului". Dar, dinspre partea iahtului, n-am chiar nimic de semnalat. Imediat după miezul nopţii, tot echipajul în frunte cu comandantul se adună la bord şi se culcă de parcă ar fi eleve de pension. Niciunul n-a întârziat, nu s-a îmbătat, nu s-a agăţat de femei, n-a încercat nici măcar o contrabandă cât de mica. Nişte tipi suspect de corecţi. Din port n-a ieşit si n-a intrat nimeni pe sub apă. Atâta doar că timpul, destul de cald pentru luna septembrie, atrage delfinii spre ţărm. Sunt singurele vieţuitoare care s-au aventurat zilele acestea prin sistemul de protecţie antisubmarină a portului. Acum ar fi de hotărât ce facem în continuare, încheie Cornea nehotărât. Îl oprim pe Afenduli la plecarea spre larg şi-l percheziţionăm, aşa, clasa întâia, ca pe borfaşi?

— Nu cred că am face bine, răspunsei eu. S-ar putea ca meşterul Leon să fie mai deştept decât borfaşii de rând şi să facă o ieşire-două în mare, aşa, de probă, fără nimic asupra lui. Şi atunci ce am realizat? L-am pus în gardă. Mai bine să-l lăsăm să plece la pescuit duminică dimineaţă. Eu voi pleca foarte devreme, cu Vasile, astfel încât omul să ne găsească deja în larg. Tot timpul vom lăsa între el şi noi o distanţă suficientă pentru a nu-i da prilejul să observe că este supravegheat. Eu mă voi posta în barca lui Vasile în aşa fel încât să-l pot privi în voie printr-un binoclu puternic, prevăzut cu un parasolar. Te rog să-mi aduci încă în seara aceasta un asemenea binoclu. De fapt, voi căuta să am mereu soarele în spate, în aşa fel încât să nu fiu trădat de strălucirea lentilelor şi nici să nu-i dau individului posibilitatea să mă poată privi prea atent. Voi să intensificaţi în aceste zile supravegherea radei portului. Dacă lucrurile se vor petrece aşa cum bănuim, în această perioadă trebuie ca unul sau doi înotători subacvatici să încerce să părăsească portul. Iar dacă lucrurile nu se vor petrece aşa cum bănuim noi, va trebui să ai aprobările necesare să facem „Goelandului" înainte de plecare o percheziţie cum nu s-a mai văzut. La nevoie îl vom demonta bucată cu bucată.

— Să sperăm că nu va trebui să ajungem până aici, mormăi Cornea. Ştii, când un marinar ascunde un lucru pe vasul său, nici dracul nu-l mai găseşte.

— Ca să nu ajungem aici, va trebui ca întregul nostru sistem de supraveghere să funcţioneze fără greş în zilele

când Afenduli va ieşi în larg. Eu sunt sigur că până la urmă ne vor cădea în plasă. Şi pentru ca totul să fie în ordine, raportează-i planul nostru şi colonelului Mătase. Vezi ce zice mai ales despre propunerea cu percheziţia.

Restul zilei mi l-am petrecut punând la punct uneltele de pescuit împrumutate de la socrul meu şi dăscălindu-l pe vărul Vasile asupra celor ce le avea de făcut a doua zi, duminică. Pe seară, după ce Cornea mi-a adus binoclul cerut precum şi un permis de pescuit în apele de frontieră, m-am abătut cu vărul meu pe la portul „Tomis“, unde îşi ţinea şi el barca. M-a prezentat tuturor pescarilor ce-şi pregăteau uneltele pentru a doua zi, inclusiv lui Afenduli, ca pe o rudă din Bucureşti venită la mare pentru un rest de concediu, amator pasionat de pescuit. Şi nici nu minţea prea mult.

După acest contact cu membrii breslei, nimeni nu s-a mai mirat când m-a văzut plecând a doua, zi cu Vasile pe mare. Aşa cum plănuisem, am ieşit în larg cu vreo jumătate de oră înaintea lui Afenduli. Marea era liniştită şi limpede ca cristalul, iar ziua însorită de septembrie îţi băga în oase o căldură plăcută de-ţi venea să nu te mai întorci pe mal. Ne-am oprit cam la un kilometru şi jumătate de coastă, în dreptul promontoriului pe care străjuia clădirea Cazinoului şi am aruncat sculele la apă. După o vreme a trecut pe lângă noi şi Leon Afenduli, care ne-a dat politicos bineţe şi ne-a întrebat cum muşcă stavrizii.

— Nu prea grozav, a răspuns Vasile. Cred că este încă prea de dimineaţă pentru stavrizi. Noi ne-am hotărât să încercăm o vreme la guvizi.

— Bună idee, acceptă omul nostru. Aşa am să fac şi eu.

Şi s-a îndepărtat de noi vreo opt sute de metri, lateral, către intrarea în port. Nu mi-am făcut griji prea mari în ce privea distanţa ce ne separa de barca vecină. Aveam asupra lui Afenduli avantajul hotărâtor al unui motor auxiliar cu care am fi ajuns lângă el în câteva minute, dacă ar fi devenit necesar.

Ca un făcut, stavrizii nu se prezentară în dimineaţa aceea la întâlnirea pe care le-o fixaseră pescarii. Guvizii băteau însă nemaipomenit, astfel încât bietul Vasile abia prididea să scoată din apă undiţele amândurora, să desprindă peştii lacomi din cârlige şi să pună momeală nouă. Eu mă agitam pe lângă el ca musca la arat, iscodind permanent spre barca individului pe care îl aveam în supraveghere. Ori de câte ori mi se părea că Afenduli se apleca peste bord mai mult decât este necesar sau făcea alte mişcări ieşite din comun, simulam că beau apă dintr-un bidon de metal pe care montasem cu nişte suporţi puternicul binoclu de marină pe care mi-l procurase Cornea. Şi astfel, odată, pe când individul se aplecase tare peste bordul vizibil din partea noastră, am văzut în mod cert prin binoclu, alături de barca sa, în apă, o siluetă întunecată. Am intrat imediat în legătură cu ţărmul prin aparatul de radio emisie-recepţie pe care îl luasem cu mine, comunicând lui Cornea:

— „Pescăruşule”, sunt „Cormoranul”. „Lufarul” are o vizită.

— Nu sunt oaspeţi din cartierul nostru, „Cormoranule“ – răspunse după o scurtă ezitare glasul răguşit al lui Cornea. Prietenii de prin părţile acestea ai „Lufarului” sunt cu toţii acasă la ei. Nimeni n-a trecut pe la staţie.

— Sigur, „Pescăruşule”?

— Sigur, „Cormoranule“!

În timp ce eu conversam astfel prin radio cu maiorul Cornea, Afenduli îşi reluase liniştit activitatea de pescar. Nedumerit am privit din nou prin binoclu, dar silueta întunecată dispăruse de lângă barcă.

— Nu te pripi să alarmezi lumea, Matei, mă sfătui vărul Vasile. Soarele acesta puternic joacă de multe ori feste, iar Fata Morgana nu este numai o apariţie specifică deşertului.

Îmi stătea pe limbă să-i spun o vorbă, două, despre Fata Morgana şi despre sfaturile de genul „nu te pripi”. M-am stăpânit însă, amintindu-mi proverbul conform căruia atunci când doi inşi îţi spun că eşti beat...

Până spre seară, când s-a întors la mal, Afenduli a mai făcut de trei ori manevra aceea curioasă, aplecându-se peste bord până aproape de suprafaţa apei. De fiecare dată, însă, lucrurile s-au petrecut în partea opusă aceleia în care ne găseam noi, nedându-mi posibilitatea să observ amănunte.

La puţină vreme după Leon Afenduli, am tras şi noi la mal, în portul Tomis, unde am constatat că prinsesem

peste cincisprezece kilograme de peşte, guvizi şi stavrizi. De fapt, peştele fusese prins mai ales de Vasile, care mormăi înciudat:

— Încă vreo două-trei isprăvi de acestea şi voi fi luat la ochi pentru braconaj. Ce naiba facem cu tot peştele ăsta?

— Opreşte cât îţi trebuie, iar restul îl vom duce acasă la tata socru, răspunsei eu, sigur de faptul că bătrânul va găsi a doua zi, la „Polul Nord“, un client serios, gata să cumpere întreaga cantitate.

Seara, am stat la discuţie până târziu cu Cornea, în grădina bătrânilor, la un pahar cu vin. I-am relatat amănunţit felul în care se aplecase Afenduli peste marginea bărcii şi i-am descris cât m-am priceput mai bine silueta întunecată ce o văzusem în apă, alături de barcă. Mi-am manifestat convingerea fermă că această siluetă era un înotător subacvatic căruia bătrânul îi preda în rate aurul scos de sub Movila Neagră.

— Exclus! sări Cornea, care mă ascultase în linişte până atunci. Am stat toată ziua la punctul de control de lângă far. Pe lângă măsurile generale de supraveghere, în radă au patrulat nave înzestrate cu mijloace speciale de detectare, iar sub apă s-au aflat în permanenţă două-trei echipe de scufundători. Nicio fiinţă omenească n-a intrat şi n-a ieşit astăzi din port, nici pe apă, nici pe sub apă. Nu mă refer, desigur, la vapoarele intrate şi ieşite în procesul traficului normal.

— Ştiu şi eu ce să mai spun? Poate că înotătorul sau înotătorii care l-au vizitat pe Afenduli nici n-au venit din

port. Poate au venit de pe bordul vreunui vapor care aşteaptă în larg eliberarea unei dane. Sau poate de la bordul vreunui submarin...

— Încet, încet, departe ajungi! mă ironiză prietenul meu. Se vede că de când locuieşti în Capitală te-ai rupt cu totul de realităţile de pe la noi. Dacă apele noastre teritoriale ar fi un loc de promenadă pentru oricine, ar fi vai de noi. Şi, mai ales, ar fi vai de cei însărcinaţi cu paza coastei. Hai să nu ne mai lansăm acum în tot felul de supoziţii. După câte ştim, Leon Afenduli va ieşi din nou în larg mâine. Vom relua deci măsurile de supraveghere cu intensitate sporită, pe toate planurile; Tu să semnalezi prin radio imediat ce observi că individul face din nou plecăciunile acelea curioase peste bord. Din momentul acela voi trimite doi scafandri chiar sub chila „Goelandului". Pe urmă vom mai vedea.

— De acord. Partea proastă este aceea că mâine va trebui să ies la pescuit fără Vasile. Omul trebuie să se ducă la serviciu. Cred că ar fi părut suspect să se învoiască şi el pentru câteva zile, asemenea lui Afenduli.

— Ai vreun indiciu că ceasornicarul bănuieşte ceva?

— Sper că nu. Vasile a povestit tuturor pescarilor de la Tomis că mi-a dat voie să ies în larg singur, cu barca lui, în zilele de lucru. A făcut-o cu rugămintea să mi se acorde asistenţă în cazul în care voi avea vreo încurcătură pe mare. Aceasta va fi dealtfel şi pretextul de a rămâne aproape de barca lui Afenduli. Îţi închipui că mâine

dimineaţă, spre deosebire de astăzi, vor ieşi la pescuit foarte puţini oameni.

— Aşa este. Oamenii vor fi la lucru. Atunci, pe mâine!

— Pe mâine!

A doua zi, l-am lăsat pe Afenduli să plece primul şi, numai după ce am văzut că ancorase cam în acelaşi loc în care pescuise şi în ajun, am coborât în port şi am scos pe apă barca lui Vasile. Ca un sezonist leneş ce eram, nu m-am ostenit să vâslesc şi am folosit, pentru a mă deplasa în larg, motorul auxiliar. Am trecut în viteză prin tribordul omului meu, pe care l-am salutat cu o mişcare largă a braţului. Atent, Afenduli mi-a răspuns în acelaşi fel. Mi-am aranjat ţaparina şi am început să dau la stavrizi cu faţa spre barca vecină. Afenduli pescuia de zor, fără să-mi acorde aparent nicio urmă de atenţie. Au trecut astfel vreo două ore când, deodată, lângă barca ceasornicarului apăru din nou din adâncuri silueta văzută în ajun. Am avut şansa să văd totul de la început, deoarece, fiindu-mi sete, dusesem la gură bidonul cu apă. Şi cum pe bidon era fixat binoclul, am folosit prilejul pentru a privi. Am văzut astfel cum Afenduli, care continua să ţină în mâna stângă prăjina ţarapinei, a luat cu dreapta de pe fundul bărcii un obiect de culoare închisă şi s-a aplecat mult peste bord, introducându-l în apă către silueta întunecată. Apoi silueta a dispărut în adâncuri, iar ceasornicarul şi-a retras mâna din apă, apucându-se să-şi recupereze ţarapina, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mi-am făcut şi eu de lucru

în barcă deasupra aparatului de radio şi am transmis semnalul de apel:

— „Pescăruşule“, aici „Cormoranul”. Răspunde cum mă auzi.

— Te aud foarte bine, „Cormoranule“. Trec pe recepţie.

— „Pescăruşule”, „Lufarul“ a primit din nou o vizită şi a făcut vizitatorului său un cadou. Cadoul se află într-un pachet de culoare închisă. Dimensiuni aproximative: 25X15X5 cm. Am văzut totul foarte clar. Recepţie.

— Mulţumesc, „Cormoranule“. Rămâi în cuibul tău şi ţine-i de urât „Lufarului“. Eu plec să caut musafirul. Rămân permanent pe recepţie.

— Am înţeles, „Pescăruşule“. Rămân şi eu pe recepţie. Dacă vei avea ceva noutăţi, te rog să mi le comunici şi mie.

După acest schimb de mesaje m-au năpădit îndoielile. Dar dacă vizitatorul lui Afenduli nu venea de pe „Goeland”? Dacă, în pofida tuturor asigurărilor lui Cornea, undeva în apropiere se strecurase o ambarcaţie submersibilă sau plutitoare care servea drept bază înotătorilor subacvatici ce-l contactau pe ceasornicar? Aveam tot mai mult sentimentul că supravegherea pasivă pe care o exercitam asupra lui Afenduli nu reprezenta nici pe departe tot ce aş fi putut şi ar fi trebuit să fac. Ce-ar fi, m-am întrebat eu, dacă în momentul în care silueta întunecată se va contura din nou lângă barca lui Afenduli aş da şi eu năvală într-acolo, încercând să-i capturez pe amândoi? Ar fi fost desigur foarte bine dacă aş fi avut asupra mea pistolul, dar îl lăsasem acasă pentru a nu fi

nevoit să dau explicaţii grănicerului. Oricum, lipsa armei nu mă îngrijora din cale afară. În ce priveşte înotătorul, ar fi fost suficient să-i sparg cu o lovitură de vâslă sticla protectoare din dreptul ochilor, obligându-l astfel să rămână la suprafaţă, iar Afenduli avea peste şaizeci de ani şi nu se putea măsura cu unul ca mine. Pe măsură ce mă gândeam şi îmi croiam planuri, ideea mă cucerea. Până la urmă m-am hotărât s-o pun în aplicare, iar ca primă măsură am redus pe nesimţite distanţa ce mă separa de barca vecină, manevrând cu ajutorul ancorei şi dând din vreme în vreme câte două-trei lovituri de vâslă. Şi, deodată, l-am văzut iar pe ceasornicar aplecându-se peste bord. Am pornit imediat motorul auxiliar, năpustindu-mă cu toată viteza asupra lui Afenduli, care, aflat cu spatele la mine, nu şi-a dat seama pe moment de cele ce aveau să se întâmple. Până să bage de seamă, eu mă aflam deja în bordul peste care stătea aplecat şi mă pregăteam să atac silueta din apă ce se îndepărta cu viteză de barcă. N-am mai avut timp s-o ajung. Depăşindu-l pe Afenduli, am simţit o durere ascuţită în spate şi m-am prăbuşit cu un strigăt puternic pe fundul bărcii lui Vasile, peste stavrizii proaspăt pescuiţi. Înainte de a-mi pierde cunoştinţa, am mai putut să văd faţa întunecată de o privire rea a adversarului meu care se pregătea să treacă la mine în barcă...

M-am trezit într-un amurg, pe patul alb al unei rezerve de spital. După zgomotul aproape neîntrerupt al troleibuzelor, care răzbătea până la mine, şi după colţul de

mare care se zărea prin fereastră dincolo de coroanele unor copaci, mi-am dat seama că mă aflam la spitalul militar din Constanţa, în vecinătatea căruia locuisem timp îndelungat. Văzând că deschid ochii, soţia, care mă veghea aşezată pe un scaun, îşi destinse trăsăturile obosite într-un zâmbet:

— Te-ai trezit, în sfârşit! se bucură ea. Era şi timpul, după trei zile.

— Trei zile, murmurai eu văzând perfuzia racordată la braţul meu stâng şi simţind brusc durerea prin tot pieptul. De ce aşa mult?

— Lovitura de cuţit a ajuns la plămân şi ţi-a provocat nişte leziuni. A fost nevoie de o intervenţie chirurgicală destul de complicată. Până să te aducă aici ai pierdut mult sânge şi a trebuit să ţi se facă câteva transfuzii. Te-au ţinut o vreme branşat la un plămân artificial. Acum doctorii spun că eşti în afară de pericol. Din fericire, individul cu care te-ai încăierat n-a mai avut timp să-ţi aplice o a doua lovitură. În aceste trei zile, la Direcţia regională toată lumea s-a agitat până noaptea târziu. Astăzi a venit pe aici şi colonelul Mătase. Era hotărât să rămână până te vei trezi, dar a fost chemat de urgenţă la Bucureşti. La plecare şi-a dat cuvântul că ne va aranja un concediu la Poiana Braşov, în decembrie, când va fi zăpadă multă. Acum te las câteva momente singur. Cornea m-a rugat cu cerul şi pământul să-i telefonez imediat ce te vei trezi.

La puţină vreme prietenul şi colegul meu de şcoală umplu rezerva cu făptura lui mare. Aruncase pe umeri un halat alb, iar în mână ducea un coş uriaş cu struguri.

— Salutare, Matei! Se vede că fierul rău nu piere.

— Lasă proverbele şi povesteşte.

— Hai să-ţi povestesc. Mai întâi şi mai întâi, află că ai avut un car de noroc, şi, de ce să n-o spun, ai avut şi un dram de minte, atunci când ai lăsat deschis aparatul de radio. Când te-ai ridicat să dai cu vâsla, ai blocat fără să vrei, cu piciorul, butonul cu emisie. Aşa am putut auzi huruitul motorului şi ţipătul pe care l-ai scos când te-a gâdilat ăla cu cuţitul. Am ţâşnit cu vedeta pe lângă far şi am tras şi o rafală de mitralieră în aer, aşa, ca să-l prevenim pe Afenduli să nu facă vreo prostie. Omul a priceput că a pierdut partida şi a ridicat mâinile. Am găsit în barca lui treizeci şi şase de kilograme de aur, monezi şi bijuterii, ambalate şi împachetate impermeabil. În afară de acestea, apucase deja să transmită complicilor săi optsprezece kilograme. În total cincizeci şi patru kilograme, din care abia treisprezece de la Kara Oba; restul erau agoniseli mai vechi.

— Dar înotătorii subacvatici?

— Stai să vezi. Pe când vă transportam la bordul vedetei, pe tine pe targă şi pe Afenduli legat, am fost chemat urgent prin radio la Comandamentul marinei. Am lăsat doi oameni să ducă bărcile la mal şi am plecat într-acolo. Se înapoiase cu veşti unul din scufundătorii trimişi să supravegheze „Goelandul”. S-a lămurit că faimoşii

înotători subacvatici erau doi delfini uriaşi, special dresaţi, care făceau pe rând naveta între sasul deschis al iahtului şi barca lui Afenduli. Delfinii purtau un fel de hamuri de care se puteau ataşa pachetele cu aur. Odată intraţi în sas, ei atingeau obligatoriu un cârlig în care rămâneau agăţate pachetele şi primeau ca răsplată o porţie substanţială de peşte proaspăt. Pe urmă delfinii plecau înapoi, spre barca lui Afenduli, sasul era golit de apă, iar amicul tău Jules Martin pătrundea în interior şi ridica aurul. Desigur, delfinii nu puteau căra o greutate prea mare într-o singură cursă. De aici, soluţia ca Afenduli să iasă în larg câteva zile la rând. Ei, şi după ce ne-am dumirit cum stau lucrurile, ne-am dus drept la „Goeland" şi ne-am suit pe bord, cu toate documentele necesare pentru percheziţie. Am fost întâmpinaţi de domnul Hahn, un adevărat gentleman, care ne-a servit cu câte un whisky şi care vădea o nestăvilită poftă de vorbă. Numai că în timpul ăsta Jules Martin încerca să arunce aurul în mare prin sasul din cală. Dar acum ne deşteptasem şi noi; scufundătorii comandamentului, instalaţi chiar lângă sas, au cules cu uşurinţă pachetele ce începuseră să cadă prin deschizătură. Dat dracului, Martin ăsta! Să sară la bătaie şi mai mult nimic. Acum e la arest cu Adolf Hahn şi se întrec care mai de care să facă declaraţii. Indivizii fac parte dintr-o organizaţie particulară de spionaj care a contractat cu Hrai Ganioglu întreaga operaţie. Iahtul şi delfinii aparţineau acestei organizaţii. Odată acţiunea terminată, delfinii ar fi fost introduşi în sas şi vira! Până una-alta, şi-

au găsit un adăpost în bazinele delfinariului. Iahtul va fi probabil predat, după proces, Institutului bio-oceanografic. Cu sasul acela al lui, este un excelent instrument de investigaţii submarine.

— Dar ceilalţi marinari de pe iaht?

— Nici ei, nici domnişoara Jacqueline Borel nu sunt părtaşi la afacere. Echipajul a fost angajat cu câteva zile înainte de plecarea în croazieră, iar domnişoara Borel era un capriciu al maestrului Hahn.

Convorbirea începuse să mă obosească, iar medicul de gardă deschisese deja de vreo trei ori uşa, invitându-l din ochi pe Cornea să plece. Acesta dădu să se ridice.

— Mai stai puţin, îl rugai eu. Spune-mi, cum naiba găseau delfinii aceia chiar barca lui Afenduli? De ce nu veneau, de exemplu, la barca mea?

— Animalele astea au nişte organe speciale, sensibile atât la sunete cât şi la ultrasunete. Ceva de genul sonarului. Or, pe lanţul ancorei de la barca lui Afenduli era fixat, într-o cutie impermeabilă, un emiţător de ultrasunete miniaturizat, dar foarte puternic. Probele făcute au arătat că undele sale se propagă în mediul acvatic pe o rază de aproape trei kilometri. Delfinii fuseseră dresaţi astfel încât ştiau că pentru a fi răsplătiţi cu peşte trebuiau să caute emiţătorul, să înoate până la el şi apoi să se întoarcă la iaht.

— Clar! Indivizii aceştia m-au dus de nas ca pe un ageamiu.

— De ce?

Cornea n-a mai apucat să afle în seara aceea de ce. Medicul de gardă l-a luat de umeri şi l-a dat pur şi simplu afară. Dar eu mi-am reproşat toată noaptea că n-am făcut o legătură între achiziţiile regulate de peşte proaspăt ale lui Martin şi delfinii ce apăruseră cam în aceeaşi vreme în rada portului.

MOARTEA SOREI AGATHA

De la vârsta de patru ani, de când rămăsese fără părinţi, Balaj Ana avusese drept familie ordinul călugăriţelor ursuline, în orfelinatul cărora copilărise, la şcoala cărora învăţase carte şi în rândul cărora fusese admisă la sfârşitul adolescenţei. Cu toată asprimea vieţii monahale, Ana se socotise mai norocoasă decât fratele ei mai mare, Francisc, „înfiat" după moartea mamei de un cârciumar sibian cu prăvălie la bariera Sighişoarei. Când l-a reîntâlnit, după treizeci de ani, Francisc era chelner, îmbătrînit înainte de vreme de abuzul de alcool, de povara unei sărăcii crâncene şi a unei familii numeroase, niciodată sătulă. Ana devenise de mult sora superioară Agatha, şefa grupului de călugăriţe ursuline care lucrau la spitalele din regiunea Sibiului. De fapt, Francisc Balaj, rămas doar cu trei clase primare, şi Ana, ursulina sobră şi autoritară care vorbea fără cusur limba germană şi care citea în latineşte scrierile părinţilor bisericii catolice, nu aveau multe să-şi spună. Ei s-au despărţit pentru totdeauna în aceeaşi zi în care se regăsiseră.

Tot în perioada aceea, la începutul anului 1943, s-a înfiripat prietenia dintre sora Agatha şi Julius Gessner,

preotul confesor al ursulinelor din Sibiu. Atrasă de subtilităţile dogmei catolice şi interesată de rolul ce revenea bisericii în perioada de răsturnări sociale ce era de aşteptat după război, călugăriţa folosea orice prilej pentru a discuta cu confesorul ei, iar pater Julius, care absolvise strălucit colegiul „De propaganda Fide“, nu scăpa niciodată ocazia de a întări în credinţă un soldat al Domnului. Gessner era nu numai un retor iscusit, ci şi un bărbat frumos, iar sora Agatha îşi dădu seama că în admiraţia faţă de confesorul ei se amestecau în mod vinovat sentimente nepermise unei călugăriţe. La treizeci şi şase de ani, femeia din ea încerca, poate pentru ultima oară, să rupă zăgazul canoanelor ce o separau de dragoste. Pater Julius înţelese bine situaţia, dar nu făcu nimic pentru a clarifica raporturile sale cu sora superioară. Dimpotrivă, bărbat vanitos, pe de-a-ntregul conştient de atracţia pe care o exercita asupra femeilor, călugăriţe sau mirene, Gessner întreţinea pasiunea secretă a Agathei prin câte o privire încărcată de semnificaţii sau printr-un gest mângâietor. Nu merse însă mai departe, ci îi vorbi cu convingere doar despre catolicismul care supravieţuise tuturor războaielor şi zguduirilor şi fusese, timp de două mii de ani, martorul înălţării şi prăbuşirii multor imperii. Biserica – spunea pater Julius – este deasupra frământărilor şi pasiunilor oamenilor, eternă prin esenţa ei divină. Când valul tulbure al revoltei nemulţumiţilor ameninţă tradiţiile seculare ale bisericii, fiii ei trebuie să se adăpostească o vreme între zidurile lăcaşurilor sfinte şi să-

şi petreacă zilele în meditaţii, posturi şi rugăciuni pentru îndreptarea relelor, pentru revenirea pe calea cea dreaptă a păcătoşilor. Iar când pasiunile se potolesc şi braţele revoltaţilor coboară învinse spre pământ, slujitorii Domnului duc din nou oamenilor cuvântul cel bun. Până la urmă, oamenii se vor întoarce cu faţa spre Dumnezeu, iar credinţa va triumfa întru gloria Sa.

Julius Gessner n-a avut timp să desăvârşească pregătirea elevei sale. Înainte să-i vorbească despre lupta împotriva necredincioşilor şi despre metodele acestei lupte, confesorul fu chemat pentru responsabilităţi mai înalte la Episcopia catolică din Timişoara, de unde dispăru în vâltoarea evenimentelor din august 1944.

Multă vreme după despărţire, sora Agatha fu urmărită în vise de silueta înaltă şi de vorba învăluitoare a lui pater Julius. Apoi, hărţuită de grijile cotidiene, amintirea păli treptat, sfârşind prin a dispare cu totul. Dealtfel, în anii ce au urmat, Ana avu adesea prilejul să constate că învăţăturile confesorului ei nu prea corespundeau realităţii. În loc să-şi petreacă timpul în meditaţii şi rugăciuni, unii dintre preoţii şi membrii ordinelor catolice se angajaseră de la început în lupta împotriva noilor rânduieli. Această atitudine avu drept consecinţă, printre altele, denunţarea de către România a concordatului cu Vaticanul şi desfiinţarea, la începutul anului 1948, a ordinelor dirijate din afara graniţelor ţării. Ursulinele, a căror conducere se afla în Germania occidentală, avură aceeaşi soartă, iar sora Agatha rămase pentru, a doua oară

fără familie. Dar, aşa cum se întâmplase cu patruzeci de ani în urmă, Ana avu încă o dată noroc. În ajunul părăsirii spitalului, ultimul ei şef, tânărul medic Nicolae Prodan, îi făcu o propunere:

— Soră, spuse el oprind-o în capătul coridorului, odată cu dumneata plec şi eu de aici. Am fost numit director al policlinicii din B. şi mi s-a asigurat o locuinţă chiar în clădirea instituţiei. Şi eu şi soţia mea, care este medic pediatru, vom fi ocupaţi toată ziua cu consultaţiile şi cu vizitarea la domiciliu a bolnavilor. N-ai vrea să vii cu noi la B. şi să ne ajuţi să ne instalăm în noul cămin? Ştiu că ţi s-a oferit o pensie la care noi suntem gata să adăugăm un salariu modest, pe potriva posibilităţilor noastre. Bineînţeles că nu te vom trata ca pe o femeie de serviciu, ci ca pe un membru al familiei. Mai târziu vei reuşi poate să obţii un post de infirmieră la policlinică. Ce zici?

Rămasă fără adăpost şi fără ocupaţie, Ana nu trebui să se gândească prea mult:

— Accept propunerea dumneavoastră, însă nu voi primi niciun fel de remunerare. În momentul când dintr-un motiv sau altul aş înceta să fiu tratată ca un egal, îmi voi lua libertatea să vă părăsesc. De asemenea, sper că nu veţi avea nimic împotrivă să-mi îndeplinesc obligaţiile religioase în camera în care voi locui.

— Te înţeleg şi sunt de acord cu condiţiile pe care mi le-ai pus – răspunse doctorul mulţumit. Nici eu şi nici soţia mea nu suntem creştini practicanţi, dar sunt convins că aceasta nu ne va împiedica să ne înţelegem.

În primii doi ani, Ana locuise la soţii Prodan, iar când familia acestora se mări prin naşterea unei fetiţe, se mută într-o căsuţă modestă de la periferie. Fosta călugăriţă se simţea bine în noua ei locuinţă, pe care nu o împărţea cu nimeni şi care era înconjurată de o grădină plină cu tufe de liliac. Activitatea de la policlinică, unde fusese angajată încă din primul an, o ajutase să-i cunoască pe locuitorii oraşului; mulţi dintre ei erau moţi originari din regiunea învecinată. Ana se ataşă de aceşti oameni, aparent duri şi închişi, dar plini de caracter, care munceau din greu şi se mulţumeau cu puţin. Ascultându-le păsurile şi nădejdile, ursulina trufaşă din ea devenise treptat mai îngăduitoare. Se gândea adesea la Francisc, căruia nici măcar nu-i cunoscuse soţia şi copiii. Aflase de la el că mama lor fusese spălătoreasă, iar tatăl muncitor la o tăbăcărie şi că amândoi muriseră de tuberculoză.

Ar fi dorit să-l caute, să-i ceară iertare pentru purtarea de acum zece ani, să se lase înconjurată de dragostea nepoţilor. Îi era însă ruşine să dea ochii cu fratele ei.

În lipsa rudelor, Ana se străduia să se împrietenească cu vecinele ei, în ajutorul cărora venea ori de câte ori era nevoie. La început, unii au bănuit în această atitudine o tentativă deghizată de propagandă religioasă şi de aceea încercările fostei călugăriţe de a-şi face prieteni în cartier au fost întâmpinate cu rezervă şi chiar cu o anume ostilitate. În fond, catolicismul fusese întotdeauna aliatul celor ce-i oprimaseră pe moţi, iar descendenţii lor, vecinii Anei, nu uitaseră acest lucru.

Fosta soră Agatha rămăsese aceeaşi catolică practicantă ca pe timpul când purta rasa ursulinelor. Ea se ducea cu regularitate la biserică şi îşi îndeplinea toate îndatoririle religioase. Dar, cunoscându-i mai bine pe oameni, cu viaţa lor de fiecare zi, învăţase să le respecte credinţele şi obiceiurile, prea adânc înrădăcinate în sufletul lor pentru a fi schimbate. Treptat, vecinii se convinseseră că fosta călugăriţă nu urmărea să pătrundă în casele lor cu gânduri ascunse şi sfârşiră prin a o adopta.

Ana îşi dăduse seama, la început cu uimire, că încrederea acestor oameni îi era mai necesară decât ideea de a-i converti. Ea ştia că mulţi dintre membrii ordinelor catolice se compromiseseră opunându-se cu înverşunare schimbărilor, ridicându-se împotriva săracilor în loc să-i ajute, aşa cum cereau preceptele biblice. Nu aşa îşi imaginase Ana rolul bisericii. În fond, slujitorii Domnului trebuiau să-i facă pe oameni mai buni nu prin amestecul lor în politică, ci mai ales prin exemplul propriu al unei vieţi ireproşabile. De aceea, după ce fusese martora destrămării ordinelor catolice, Ana se bucura să vadă preţuite propriile ei fapte, modul de viaţă simplu pe care îl adoptase. Cât despre noua putere instaurată în ţară, oare nu era normal, aşa cum spusese Christos, să se dea Cezarului ceea ce era al Cezarului?

Cu acest precept, Ana încheiase scurt discuţia provocată de pater Bruno, noul confesor, pe tema în cauză. Ajunsă la patruzeci şi şapte de ani, fosta soră Agatha nu mai avea altă dorinţă decât să-şi continue viaţa liniştită în mijlocul

oamenilor pe care şi-i făcuse prieteni. Dar asta nu depindea numai de ea...

*

* *

Străinul care îi bătuse la uşă într-o seară de iulie venea de departe. O vădeau ochii înroşiţi de nesomn, faţa nerasă, suptă de oboseală, vorba şi mişcările sale şovăielnice. După ce intră în casă, omul mai întrebă o dată dacă persoana în faţa căreia se afla este chiar sora Agatha. La răspunsul afirmativ al gazdei, ceru să i se spună numele preotului care îi fusese confesor în anul 1943 la Sibiu, şi numai la auzul numelui de Julius Gessner îi întinse Anei un plic mototolit.

— Ţi-am adus o scrisoare, soră, rosti el lungindu-se cu un geamăt de satisfacţie pe laviţa de lângă perete. Doamne, ce bine-i să-ţi întinzi niţeluş oasele după trei zile de alergătură!

Supraveghindu-l cu coada ochiului pe străinul care nu-i inspira încredere şi a cărui familiaritate o irita, Ana scoase din plic scrisoarea, pe care se osteni să o citească în dreptul ferestrei, în lumina slabă a amurgului. Mesajul era scris în latină de Julius Gessner şi avea următorul cuprins:

Iubită soră întru Christos, îţi trimitem binecuvântarea sfintei noastre biserici şi îţi cerem să primeşti cu încredere pe aducătorul acestei scrisori. El este purtătorul instrucţiunilor

noastre pe care nu ne îndoim că le vei îndeplini cât mai bine, ÎNTRU PREAMĂRIREA DOMNULUI.

— Te ascult, domnule – se întoarse Ana către străin după ce termină de citit.

— Ce te grăbeşti aşa, soră? răspunse individul. Până una alta, aprinde maşina de gătit şi vezi de ceva ouă şi de vreo bucată de şuncă sau de brânză. De două zile umblu mai mult nemâncat şi mă chinuie o foame cumplită. După masă vom vorbi pe îndelete.

Ana aprinse maşina, iar musafirul luă scrisoarea rămasă pe colţul mesei, îi dădu foc şi o supraveghe atent până la arderea ei totală. Apoi se întinse din nou pe laviţă şi rămase acolo, tăcut şi nemişcat, aşteptând ca gazda să termine de pregătit cina.

O jumătate de oră mai târziu, după ce devorase şase ouă jumări şi o bucată mare de brânză, străinul se rezemă de speteaza scaunului şi îşi aprinse o ţigară fără a se osteni să mulţumească sau să ceară permisiunea de a fuma.

— Pe mine, mă cheamă Virgil Ţolea şi sunt dintr-un sat de pe Mureş. Sunt mulţi ani de când, tânăr student în drept, m-am alăturat cu toată fiinţa mişcării legionare, continuă el cu emfază. În toţi aceşti ani am străjuit neclintit, cu toţi camarazii, temeliile catapetesmei neamului, înfruntând gloanţele şi prigoana duşmanilor noştri. Iar în 1941, când poliţia lui Antonescu ne căuta pentru a ne azvârli în temniţe, am plecat din ţară cu comandantul şi cu alţi camarazi. Nemţii ne-au ţinut tot

timpul războiului într-un lagăr de lângă Rostock; ori de câte ori mareşalul încerca să facă pe independentul, Hitler îi reamintea că are la dispoziţie un guvern de rezervă cu care îl poate înlocui oricând. Până la urmă am ajuns să vedem şi guvernul ăsta legionar, la Viena, în toamna anului 1944, după retragerea nemţilor din România. Eu şi alţi câţiva, paraşutaţi în spatele trupelor române, am încercat să continuăm lupta pierdută pe fronturi. N-am reuşit să facem mare lucru, iar unii dintre noi au fost arestaţi. Eu am scăpat şi m-am ascuns acasă, la tata, până în anul 1949, când miliţianul din comună mi-a dat de urmă. Am plecat din nou în străinătate, unde am luat legătura cu şefii chiar din lagărul în care fusesem internat. Întrucât venisem recent din ţară şi cunoşteam situaţia mai bine ca alţii, comandantul m-a pus la dispoziţia serviciului de informaţii al N.A.T.O., cu care colaborăm în lupta împotriva comuniştilor. Acest serviciu m-a pregătit şi m-a trimis din nou în România.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Tot cu paraşuta, ca şi în 1945; numai că acum a mers mai greu. Abia am scăpat de urmărirea oamenilor Securităţii şi ai Miliţiei. A trebuit să las în mâinile lor aparatul de radio şi o parte din echipament... Dar nu-i nimic, facem noi rost de alt aparat.

— Domnule Ţolea – spuse Ana – te-am ascultat cu atenţie şi cred că am înţeles tot ce mi-ai spus. Dumneata şi camarazii dumitale luptaţi împotriva regimului actual din România, în slujba sau cu ajutorul unui serviciu al

N.A.T.O. Toate acestea nu mă interesează; aştept să-mi spui unde l-ai întâlnit pe pater Julius şi ce ai să-mi comunici din partea lui.

— Uite ce e, soră, toate astea ţi le-am spus nu din dorinţa deşartă de a mă lăuda, ci pentru a-ţi da posibilitatea să ştii cu cine vei lucra. Noi vom colabora strâns de-acum încolo, iar anii de activitate legionară m-au învăţat că membrii unei echipe trebuie să se cunoască pentru a avea încredere unii în alţii.

— Dar eu nu sunt membră a Gărzii de Fier...

— Aici nu e vorba de Garda de Fier – răspunse iritat Ţolea. Este vorba de lupta împotriva duşmanului nostru, al tuturor, comunismul. Serviciul N.A.T.O. care m-a trimis în ţară nu se sprijină numai pe noi, legionarii. Unul din specialiştii în problemele româneşti ai acestui serviciu este şi părintele Julius, care a primit ordin să plece în vest în 1944, cu ultimele trupe germane. Fostul dumitale duhovnic se străduieşte în prezent să restabilească legăturile cu membrii ordinelor catolice dizolvate şi să-i organizeze pentru lupta împotriva comuniştilor. El s-a gândit, printre alţii, la dumneata, recomandându-te cu multă căldură patronilor. Spunea că eşti o persoană inteligentă şi energică şi că te bucuri de multă încredere între ursuline.

—Bine, dar pater Julius nu ne poate cere lucruri care nu au nicio legătură cu biserica — protestă Ana.

— Părintele acţionează cu acordul unor persoane ce deţin funcţii importante în Congregaţia Sfintei Ursula. Ca

dovadă, la propunerea lui te-au cooptat şi pe dumneata în conducerea ordinului. Aceasta nu numai pentru meritele dumitale, ci şi pentru a-ţi crea un plus de autoritate în relaţiile cu celelalte membre ale ordinului.

— Totuşi, nu înţeleg ce se aşteaptă de la noi. Să reorganizăm ilegal ordinul? Pentru ce? Călugăriţele se pot ruga şi pot oferi altora exemplul vieţii şi credinţei lor fără a încălca legile actuale!...

— Soră, noi n-avem nevoie de rugăciuni! Dumneata şi celelalte călugăriţe de sub ascultarea dumitale veţi culege informaţii, date secrete de tot felul: politice, economice şi mai ales militare. Când vei avea posibilitatea să obţii asemenea informaţii, îţi voi spune exact ce ne interesează. Deocamdată va trebui să intri în legătură cu surorile dumitale în care putem avea încredere. O să fie destul de greu, căci după dizolvarea ordinului călugăriţele s-au risipit. Unele au devenit infirmiere, ca dumneata, altele predau limba germană la domiciliu. Dar face să le căutăm; de la fiecare din ele vom putea aduna mult mai multe informaţii decât dacă am lucra doar noi doi şi asta este foarte important pentru cei de dincolo.

— Dar la ce pot folosi toate aceste informaţii? Biserica nu are nevoie de ele...

— Ca şi noi, personalităţile bisericeşti importante doresc izgonirea de la putere a comuniştilor. Şi acum, o asemenea schimbare nu mai poate avea loc fără un nou război. Iar pentru a duce războiul este nevoie de informaţii.

— Ce să mai spun! Mi-ai povestit lucruri care m-au uluit şi la care va trebui să mă gândesc foarte serios. Dealtfel, nici nu ştiu unde se mai găsesc astăzi surorile mele.

— Am la mine o listă cu adresa şi situaţia prezentă a fiecăreia, inclusiv adresa dumitale. Părintele Julius a primit această listă de la cineva din conducerea congregaţiei. La plecare îţi voi lăsa o copie după ea. Oricum, nu va fi posibil să realizezi dumneata toate contactele. Ar trebui să faci prea multe deplasări, să lipseşti prea mult de acasă. Asta bate la ochi. Vei începe prin a pleca săptămâna viitoare la Sibiu, unde au rămas cinci dintre surori. Învoieşte-te de la serviciu sub un pretext care să acopere şi necesitatea călătoriei în oraşul natal. Ai putea spune că ai nevoie de un act, de o adeverinţă din acelea ce se cer acum la tot pasul. La Sibiu, întâlneşte-te cu fiecare din prietenele dumitale separat. Pentru început, mulţumeşte-te să discuţi cu ele lucruri nevinovate, ca de pildă ce au făcut în cei cinci ani de când v-aţi despărţit. În cursul acestei prime discuţii, vei căuta să te edifici cât de ferme au rămas fetele în credinţa lor şi ce sentimente au faţă de comunişti. Numai după ce te vei convinge că păşeşti pe un teren sigur vei putea să le destăinui faptul că ai primit un mesaj de la părintele Julius care ţi-a comunicat despre alegerea dumitale în conducerea centrală a ursulinelor şi ţi-a cerut să reorganizezi activitatea ordinului în România. Pentru încredinţare le vei indica să asculte emisiunea în limba

română de la 1 august, ora 22, a postului de radio „Europa liberă“. În cadrul acestei emisiuni, părintele Julius va răspunde întrebărilor pe care i le va pune unul din redactorii postului şi va transmite fraţilor şi surorilor întru Christos rămaşi în România binecuvântarea bisericii. Cu surorile care se vor arăta gata să te ajute vei stabili modalităţi de ţinere a unei legături regulate. Acestora le vei cere să transmită mesajul dumnitale altor călugăriţe. Să nu le dezvălui însă sub niciun motiv modul în care ai intrat în legătură cu părintele Julius, respectiv prezenţa mea în ţară. După ce vom realiza această primă etapă, vom putea să ne apucăm serios de lucru – încheie Ţolea.

— Uşor de zis, dar pentru toate acestea e nevoie de bani, spuse gânditoare Ana. Cu mult mai mulţi decât leafa mea de infirmieră.

— Asta să ne fie ultima grijă! Am la mine destui bani pentru a clădi o mănăstire cu biserică cu tot. Iar dacă îi vom termina, ni se vor mai trimite... Acuma, gata cu trăncăneala – spuse Ţolea cu grosolănie. Trebuie să dorm puţin, căci mâine plec înainte de revărsatul zorilor şi am de făcut un drum lung!

—Cum voi putea să dau de dumneata în cazul în care s-ar ivi nevoia?

— Deocamdată nu va fi nevoie. Voi reveni tot eu aici în seara zilei de 1 august, să-l ascultăm împreună pe părintele Julius. Noapte bună!

Cinci minute mai târziu Ţolea sforăia pe laviţă. Ana strânse masa, spălă cu îngrijire farfuria în care străinul

mâncase şi scuturase scrumul ţigărilor fumate, apoi trecu în camera ei, unde căzu în genunchi în faţa crucifixului, rugându-se îndelung. Chinuită de gânduri, adormi abia spre ziuă. Când se trezi, sora văzu că Ţolea plecase pe nesimţite, lăsând pe masă un pachet strâns în hârtia unui jurnal vechi, înăuntru găsi lista cu adresele ursulinelor şi suma de 20 000 lei în bancnote uzate de o sută.

Deschizând dulapul cu alimente, fosta călugăriţă constată că la plecare musafirul luase cu el ultima bucată de brânză şi slănina din care tăiase seara pentru a face jumări cu ouă.

*

* *

În zilele care urmară, Ana îşi dădu seama că vizita lui Ţolea distrusese cu brutalitate echilibrul sufletesc pe care şi-l construise în ultimii ani. Riguroasa disciplină catolică în care fusese crescută îi cerea să îndeplinească indicaţiile preotului confesor, care reprezentau pentru ea un ordin ferm. Anei nu-i scăpase semnificaţia cuvintelor care încheiau scrisoarea lui Gessner: AD MAJOREM DEI GLORIAM“. „Întru preamărirea Domnului“ era deviza ordinului luptător al catolicismului – iezuiţii. Numai că instrucţiunile confesorului nu se potriveau deloc cu imaginea pe care şi-o făurise Ana cu privire la îndatoririle ei religioase.

Trăind din copilărie în cercul închis al aşezămintelor monahale, fosta soră superioară rămăsese în general departe de viaţa politică a perioadei antebelice. Aflase însă destule despre crimele săvârşite de legionari pentru a-i detesta şi a se teme de ei, iar ideea de a face cauză comună cu aceşti indivizi i se părea de-a dreptul odioasă. Tot atât de odioasă ca şi cererea de a le antrena pe fostele surori ursuline într-una din activităţile cele mai sever pedepsite de lege – spionajul. Ana nu se îndoia că autorităţile vor descoperi mai devreme sau mai târziu această activitate, iar făptaşii vor trebui să dea socoteală justiţiei ţării ai căror cetăţeni erau. Un proces de spionaj care le-ar fi implicat pe fostele ursuline ar fi adus daune considerabile prestigiului catolic, deja şţirbit în împrejurări similare. De aceea, Ana se hotărî mai întâi să nu execute instrucţiunile primite prin Ţolea, care contraveneau atât de evident cu interesele bisericii. La 1 august îi va restitui banii şi lista fostelor ei colege, poftindu-l să plece şi să-i uite pentru totdeauna adresa.

Dar, gândindu-se mai bine, fosta călugăriţă realiză cu spaimă că simpla izgonire a lui Ţolea nu rezolva mare lucru. După lege, Ana continua să rămână tăinuitoarea şi deci complicea unui spion paraşutat în ţară, pe care îl adăpostise şi îl hrănise.

Iar când Ţolea, a cărui paraşutare nu trecuse neobservată, va fi prins şi judecat, ea îl va însoţi în boxă nu ca o acuzată oarecare, ci ca superioară a ordinului ursulinelor care uneltise pentru a obţine informaţii

necesare dezlănţuirii unui nou război. Un război mai ucigaş şi mai pustiitor decât cel care luase sfârşit abia de opt ani şi ale cărui urme mai stăruiau încă pe chipul oraşelor şi în sufletul oamenilor. Ana încercă să-şi imagineze cu ce sentimente ar lua cunoştinţă de legăturile ei cu Ţolea vecinii la a căror prietenie şi stimă ţinea atât de mult. Indignarea şi mânia acestor oameni se vor extinde şi asupra bisericii catolice.

Până la 1 august mai rămăseseră puţine zile. Revenită acasă după orele de lucru, Ana se închidea în camera ei şi rămânea îngenuncheată în faţa crucifixului până noaptea târziu. Înţelesese că pentru liniştea ei şi pentru binele bisericii separarea de Ţolea trebuia să fie totală. Atrasă în această situaţie de către superiorul ei pe care îl admirase şi îl iubise până la limitele păcatului, Ana trebuia să găsească tăria necesară pentru a se desprinde din acest angrenaj. Iar calea nu putea fi decât una: Ţolea trebuia predat justiţiei. Însă era oare permis unei fiice a bisericii să predea urmăritorilor un fugar care căutase adăpost şi hrană în casa ei? După îndelungate frământări, Ana ajunse la concluzia că, în împrejurările date, această atitudine era pe de-a întregul justificată. Ţolea nu era o fiinţă persecutată pentru convingerile sale, ci un duşman care se ascundea pentru a face rău oamenilor. El scosese sabia împotriva semenilor săi şi era drept să piară de sabie, aşa cum arătau învăţăturile lui Christos...

În seara zilei de 31 iulie Ana se prezentă la sediul secţiei raionale de securitate, unde ceru ofiţerului de serviciu să o conducă la comandantul unităţii.

Şeful secţiei de securitate a raionului B., căpitanul Moise Duberea, era un colos blond, cu faţa colţuroaşă, luminată de nişte ochi albaştri ale căror sclipiri vesele îi anulau pe loc orice manifestare de severitate. Fost miner într-una din exploatările învecinate, încadrat în Securitate cu patru ani în urmă, Duberea purta cu plăcere uniforma militară. O dovedea şi faptul că, în ciuda căldurii toride, căpitanul umblase toată ziua încălţat în cizme şi cu tunica încheiată reglementar. Cu toate acestea, atunci când se ridică de la biroul său pentru a o întâmpina pe Ana Balaj, niciun strop de sudoare nu-i umezea fruntea.

— Luaţi loc, vă rog, îşi pofti el vizitatoarea care îi era cunoscută, dar a cărei venire îl surprinsese întrucâtva. Ce vă aduce la noi?

— Am venit la dumneavoastră, domnule căpitan, pentru a vă aduce la cunoştinţă că, acum două săptămâni, am primit acasă vizita unui anume Virgil Ţolea, legionar paraşutat în ţară de N.A.T.O. Ţolea mi-a cerut să-l ajut şi să atrag şi alte persoane în activitatea de spionaj. Pentru aceasta mi-a dat bani, douăzeci de mii de lei, pe care i-am adus cu mine, spuse Ana pe nerăsuflate, scoţând din sacoşă pachetul cu bancnote.

După umbra de zâmbet ce stărui o clipă pe faţa lui Duberea, fosta călugăriţă îşi dădu seama că spusele ei nu constituiau o noutate pentru şeful securităţii.

— Apreciem hotărârea dumneavoastră de a veni să ne relataţi acest fapt important pentru securitatea statului. Înţelegem de asemenea că gravitatea celor petrecute v-a îndemnat să reflectaţi o vreme înainte de a face acest pas. Odată ce l-aţi făcut însă, va trebui să lăsaţi deoparte orice reticenţă şi să ne povestiţi în amănunt toate câte s-au petrecut. Am dori mai ales să cunoaştem care au fost motivele ce l-au adus pe acest Ţolea tocmai la dumneavoastră. L-aţi cunoscut, poate, în trecut?

Ana privi câteva momente cu teamă la omul în uniformă, dar căpitanul continua să zâmbească prietenos şi ea se simţi dintr-o dată mai liniştită. În fraze îngrijite, cântărind fiecare cuvânt, îi povesti lui Duberea despre împrejurările în care ajunsese membră a ordinului ursulinelor, despre prietenia ei cu Julius Gessner, despre mutarea la B. Apoi trecu la vizita lui Ţolea, străduindu-se să nu omită nimic din ceea ce făcuse şi-i povestise acesta. De-abia la sfârşit văzu că în birou se lăsase întunericul şi îşi dădu seama că ofiţerul o ascultase fără să-i pună întrebări şi fără să schiţeze niciun gest care ar fi putut s-o întrerupă. După ce Ana îşi termină povestirea, Duberea apăsă pe un buton montat pe piciorul mesei.

— Aprinde lumina şi adu de la dactilografă zece-douăsprezece coli de hârtie, ordonă el ofiţerului care intrase. Trimite apoi la restaurant să pregătească ceva de mâncare pentru dânsa, care va mai întârzia o vreme la noi; o friptură, o sticlă de apă minerală...

— Scuzaţi, domnule căpitan, interveni Ana. Nu vă osteniţi să-mi aduceţi fripturi. Eu nu prea mănânc seara, mai ales că astăzi este şi vineri, zi de post.

— Atunci, continuă Duberea să se adreseze subalternului său, să pregătească nişte cartofi prăjiţi şi o salată de roşii. Nu ştiu ce obiceiuri aveţi, se întoarse el către Ana, dar în seara aceasta sunteţi musafirul nostru şi n-am vrea să se spună că ne ţinem musafirii flămânzi. Între timp, vă rog să scrieţi tot ce mi-aţi spus, adăugând orice amănunt pe care l-aţi omis eventual în cursul relatării verbale.

Ana se instala în faţa unei mese din colţul camerei, apucându-se de scris sub supravegherea ofiţerului de serviciu, iar Duberea ieşi să fumeze o ţigara.

Măsurând în lung şi în lat curtea, căpitanul încercă să evalueze ce urmări va avea autodenunţarea fostei călugăriţe pentru acţiunea de prindere a grupului de spioni paraşutaţi ce se desfăşura la scara întregii regiuni.

Aşa cum bănuise Ana, vizita lui Ţolea nu rămăsese necunoscută autorităţilor locale. La Securitate se ştia însă că acesta nu fusese paraşutat singur, ci împreună cu alţi doi spioni a căror identitate şi ascunzătoare nu putuseră fi încă descoperite. De aceea, în loc să-l aresteze pe Ţolea imediat, Duberea organizase în jurul său o supraveghere foarte strânsă, convins că spionul va sfârşi prin a-i conduce la locul unde se ascundeau complicii săi. Până acum măsura se dovedise utilă, deoarece urmăritorii lui Ţolea reuşiseră să identifice gazda la care se adăpostea

acesta, precum şi un număr de persoane cu care intrase în legătură, în majoritatea foşti legionari. Se mai aflase că în ziua de 2 august Ţolea se va întâlni cu şeful grupului paraşutat.

Gestul Anei era un element nou, neprevăzut. De aceea, dincolo de sentimentul de bucurie pe care îl încerca ori de câte ori oamenii refuzau să se lase antrenaţi pe panta lunecoasă a răului, căpitanul Duberea era îngrijorat. Interesele acţiunii cereau ca Ţolea să mai rămână o zi-două în libertate, iar pentru aceasta Ana trebuia să se poarte în continuare cu el ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Problema care trebuia lămurită încă în seara aceea era dacă fosta călugăriţă va fi de acord să ajute Securitatea, jucând în continuare rolul de complice a lui Ţolea. Şi aşa, faptul de a nu se fi dus la Sibiu ar fi putut stârni bănuielile spionului. Ele puteau fi însă înlăturate sub pretextul că Ana nu obţinuse de la şefii ei învoirea cerută, precum şi cu promisiunea că va face deplasarea săptămâna viitoare.

Duberea fu întrerupt din gândurile sale de ajutorul ofiţerului de serviciu venit să-i raporteze că femeia terminase de scris şi, în urma multor insistenţe, acceptase să mănânce ceva. Acum aştepta sus împreună cu ofiţerul de serviciu.

Căpitanul stinse sub călcâi o ţigară abia începută şi urcă în birou. După ce citi cu atenţie declaraţia Anei, ridică capul dintre hârtii, privindu-şi îndelung interlocutoarea:

— Aş dori să vă întreb ceva – i se adresă el. Ce credeţi că ar trebui să facem în continuare?

— Dumneavoastră ştiţi mai bine ce trebuie să faceţi; în ce mă priveşte, eu cred că ar trebui să-l arestaţi pe Ţolea mâine seară, când va veni la mine. L-aţi putea aştepta ascunşi în casă.

— Doamnă Balaj, am apreciat faptul că aţi fost sinceră cu noi. La sinceritatea dumneavoastră vă voi răspunde cu sinceritate. Vizita pe care v-a făcut-o Ţolea ne era cunoscută; de atunci suntem mereu pe urmele lui. Am reuşit să descoperim astfel lucruri importante. Trebuie ca acest individ să rămână o vreme în libertate fără să bănuiască însă că l-am descoperit. Pentru aceasta ar fi necesar ca mâine seară să-l primiţi şi să discutaţi cu el ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum aţi fi de acord să colaboraţi cu el. Ce spuneţi? Acceptaţi să ne ajutaţi?

— Domnule căpitan, eu sunt o fiică a bisericii. Credinţa şi principiile după care mă călăuzesc mă împiedică să mă amestec în lupta dintre dumneavoastră şi duşmanii dumneavoastră. Faptul de a vă fi adus la cunoştinţă prezenţa în ţară a lui Ţolea şi intenţiile sale se datoreşte tocmai dorinţei de a feri biserica de riscul compromiterii într-o acţiune subversivă. În plus, Ţolea trebuie pus în imposibilitate să facă rău. Acum însă mă pot întoarce la rugăciunile mele.

— Nu cred că morala creştină v-ar interzice să luptaţi până la capăt împotriva răului atunci când, printr-o împrejurare neprevăzută de dumneavoastră, aţi devenit

părtaşă la o asemenea luptă. În cazul nostru, lupta până la capăt împotriva răului înseamnă nu numai neutralizarea lui Ţolea, dar şi a celorlalţi complici ai săi. Ştim că musafirul dumneavoastră nu a fost paraşutat singur în România. Există de asemenea indicii că duminică, a doua zi după întrevederea cu dumneavoastră, Ţolea se va întâlni cu şeful grupului pentru a-i raporta despre activitatea sa...

— Vă înţeleg, dar nu pot accepta cererea dumneavoastră. Pentru a vă ajuta totuşi, aş putea să-i spun mâine seară lui Ţolea că m-am decis să nu colaborez cu el. I-aş înapoia banii şi lista cu adresele surorilor şi l-aş pofti să plece pentru totdeauna, în felul acesta v-aş facilita acţiunea fără să fiu obligată să mă prefac în faţa lui Ţolea, iar acesta nu va şti că l-am divulgat. Este bine aşa?

— Nu prea. Nu cred că Ţolea se va arăta dispus să renunţe atât de uşor la sprijinul dumneavoastră. El va căuta să vă determine, la nevoie prin ameninţări, să rămâneţi în reţeaua lui. Individul nu va accepta să vă scape de sub control, acum, după ce îi cunoaşteţi motivul prezenţei în ţară şi intenţiile. Există pericolul ca, pus în faţa unui refuz categoric, să încerce chiar să vă suprime, eliminând astfel un martor periculos. Dealtfel, Ţolea n-ar fi la prima sa crimă. Acum patru ani, înainte de a fugi în străinătate, el l-a pândit pe miliţianul din comună, s-a apropiat de el sub protecţia întunericului şi l-a ucis în mod laş, înfigându-i un cuţit între omoplaţi. La aceasta mai sunt de adăugat crimele comise cu aceeaşi lipsă de

scrupule în ianuarie 1941, în timpul rebeliunii. Intrând în dispută cu un asemenea asasin, vă puteţi aştepta la surprize extrem de neplăcute. De afară, noi nu suntem siguri că vom putea interveni destul de repede pentru a-l împiedica. Este un risc pe care l-aţi putea evita, procedând aşa cum vă sfătuim noi.

Ana se gândi îndelung, apoi răspunse simplu:

— Prefer să risc, domnule căpitan.

— Îmi pare foarte rău că nu v-am putut convinge, spuse sincer Duberea. Atunci, să stabilim câteva măsuri pentru a diminua cât de cât pericolul pe care aţi hotărât cu atâta uşurinţă să-l înfruntaţi mâine seară. Îi veţi comunica lui Ţolea că nu veţi lucra pentru el, îi veţi înapoia banii şi lista şi-l veţi pofti să plece. După intrarea lui Ţolea, eu mă voi apropia până sub tufa de lângă fereastra care dă în curte. Dumneavoastră să lăsaţi descuiate zăvoarele acestei ferestre, astfel încât, dacă va fi nevoie, să putem pătrunde repede în cameră. În cazul în care individul dă semne de agresivitate, nu aşteptaţi să vă facă rău. Strigaţi după ajutor suficient de tare ca să vă auzim din curte. Vom fi lângă dumneavoastră într-o secundă.

— Pentru a trage un foc de revolver este suficientă o fracţiune de secundă...

— Nu cred că Ţolea va risca să folosească revolverul. În cartierul acela liniştit detunătura s-ar auzi pretutindeni, răpindu-i orice şansă de a dispare.

— Dar intervenţia dumneavoastră va însemna sfârşitul acţiunii pe care o duceţi. Arestându-l pe Ţolea, veţi tăia firul care v-ar putea conduce la ceilalţi spioni paraşutaţi...

— Ce să facem? zâmbi obosit Duberea. Spre deosebire de dumneavoastră, noi nu avem de ales.

Întoarsă acasă, Ana se gândi îndelung la discuţia cu căpitanul, precum şi la toate cele ce urmau să se petreacă. Într-un târziu adormi liniştită, parcă împăcată cu sine...

A doua zi, seara, la scurtă vreme după lăsarea întunericului, Ţolea se strecură fără zgomot la locuinţa fostei călugăriţe.

— Bună seara şi bun găsit, soră. Nu aprinde lumina. Am adus în traistă un aparat de radio la care vom putea asculta emisiunea de la ora 22 a „Europei libere". Există cumva o priză pe aici prin cameră?

— Nu te mai osteni să porneşti aparatul de radio, domnule Ţolea. Nu mă interesează emisiunea de la ora 22. M-am gândit bine şi am hotărât să nu mă amestec în treburile dumitale. Orice ar spune pater Julius, eu sunt convinsă că hotărârea mea este conformă cu interesele bisericii. De aceea n-am fost la Sibiu să mă întâlnesc cu surorile şi nici n-am de gând să mă duc. Poftim lista cu adresele lor şi pachetul cu banii pe care mi i-ai lăsat rândul trecut la plecare. Te rog să-i iei şi să pleci de aici pentru totdeauna.

— Uşurel, soră Agatha. Eu nu sunt aici la invitaţia dumitale, ci din ordinul şefilor mei şi ai dumitale. Dumneata te afli în subordinea mea şi trebuie să-mi dai

ascultare. Ce dracu, vă credeam mai disciplinaţi pe voi, ăştia, catolicii! Suntem înconjuraţi de duşmani şi luptăm în condiţii tot atât de grele ca pe front. Iar pe front, nesupunerea se pedepseşte pe loc. Cu mine nu te joci. Eu am mai văzut de-astea, încheie el congestionat de furie.

— Dumneata ai face mai bine să pleci de aici tiptil, cum ai venit. Nu te mai strădui să ne atragi pe noi, oamenii bisericii, în treburile dumitale. Iar de ameninţări să ştii că nu mă tem. Sunt aici în casa mea, sub protecţia Domnului.

În încăpere se aşternu un moment de tăcere; Ţolea îşi dăduse seama că hotărârea femeii era definitivă. Nu numai că pierdea un sprijin preţios, dar se alesese cu un martor supărător care ar fi putut să divulge oricând, voit sau nevoit, ceea ce ştia despre el. Acest martor trebuia suprimat acum, în această cameră, fără zgomot. Va şterge apoi toate urmele după care ar putea fi identificat şi va pleca pentru totdeauna din B. Se apropie pe tăcute de Ana, strângând în buzunar prăselele pumnalului pe care-l avea totdeauna la îndemână. Pe faţa sa luminată slab de razele lunii încremenise un rictus prevestitor de rău...

Văzând acest rictus, Ana înţelese că spionul o va ucide chiar atunci. Frica o cuprinse, imensă, înfiorându-i întreaga fiinţă. În momentul acela dori cu ardoare să strige după ajutor, să-l vadă pe Duberea apărând uriaş în cadrul ferestrei, cu revolverul în mână. Totul s-ar fi terminat cu bine, iar ea ar fi trăit mai departe, mulţumită în căsuţa aceasta înconjurată cu flori. Duberea şi ai săi ar fi pierdut pentru multă vreme posibilitatea de a-i descoperi pe

ceilalţi... iar în răgazul căpătat în schimbul vieţii ei aceştia ar putea...

Când cuţitul îi străpunse pieptul, Ana strânse puternic din dinţi şi nu strigă.

La mai puţin de un sfert de oră după ce intrase, Ţolea părăsea grăbit casa fostei călugăriţe şi fu luat imediat în observaţie de către un grup de ofiţeri. Unul din ei rămase în urmă pentru a-l preveni pe Duberea, care, ascuns în spatele casei, nu putuse observa ce se petrecuse în stradă. Graba spionului îi dădu de bănuit căpitanului, care împinse geamul şi sări repede în casă, cu lanterna aprinsă.

— Aduceţi imediat medicul, ordonă el subalternului rămas în grădină. Apoi aprinse lumina şi ridică pe genunchii lui mari capul Anei, care zăcea lângă masă într-o baltă de sânge:

— De ce ai făcut asta? De ce? De ce n-ai strigat?...

Trăsăturile crispate ale Anei se destinseră brusc şi capul i se lăsă moale într-o parte. Iar întrebările căpitanului Duberea rămaseră fără răspuns...

LUPII

Sub cerul plin de stele, câmpia Bihorului se întindea până departe, spre apus. De-a lungul ei, peste miriştile presărate cu clăi de grâu, prin lanurile întunecate de porumb şi de floarea-soarelui, două umbre se strecurau grăbite către frontieră. Luna apusese de mult, iar aerul cald, mirosind a grâu copt şi a sulfină, era tulburat doar de cântecul greierilor. Cei doi fugari nu aveau însă timp să se bucure de miresmele şi armoniile nopţii de vară; doar atunci când plămânii aprinşi de goană ameninţau să le plesnească, îşi îngăduiau un popas în bezna protectoare a porumbului sau în umbra unei clăi de grâu. Orice zgomot de motor, orice lătrat îndepărtat, îi şfichiuiau ca o lovitură de bici, gonindu-i mai departe.

Cel ce alerga mereu în faţă, profilându-se subţire şi înalt în lumina stelelor, era fără îndoială mai tânăr, mai puternic. Al doilea, scund şi greoi, a cărui respiraţie vădea o veche bronşită tabagică, se ţinea anevoie după tovarăşul său, obligându-l la popasuri tot mai dese. Vârstnicul îşi dăduse seama că-l stânjenea şi începu să se teamă că tânărul îl va abandona pe drum atunci când, stors complet de puteri, nu va mai putea să alerge. De aceea, la un

popas, încercă să propună o soluţie mai potrivită cu posibilităţile sale:

— Eu cred că ar fi mai bine să ne păstrăm forţele în loc să le irosim alergând. Să ne continuăm drumul la pas, iar când se va lumina de ziuă şă ne ascundem undeva, pe câmp. Mâine noapte am ajunge odihniţi la frontieră, unde ne aşteaptă noi pericole.

— Ziua asta de odihnă ar însemna sfârşitul nostru, domnule comandor! ripostă tânărul. Urmăritorii noştri dispun de câini dresaţi, care ne-ar găsi oriunde ne-am ascunde. Nu vă mai gândiţi la odihnă. Mâine în zori trebuie să fim dincolo, în Ungaria.

— Ştiu eu ce ne-o mai aştepta şi în Ungaria? se întrebă amărât fostul locotenent comandor de aviaţie Florin Grosu, ridicându-se anevoie. Tu, cel puţin, ştii ungureşte.

— Mai întâi să ne vedem acolo, spuse scurt Ion Roibu şi porni din nop la drum, curmând astfel o discuţie care ameninţa să se prelungească.

*

* *

Cu trei luni în urmă, Florin Grosu putea fi încă întâlnit aproape seară de seară pe terasa cafe-concertului parizian „Maxeville“ din bulevardul Montmartre. Fostul ofiţer venea aici în virtutea unei obişnuinţe vechi, dinaintea războiului, de când fusese trimis în Franţa pentru recepţia câtorva avioane „Potez“. Încă pe timpul acela, Grosu era

colaborator al S.S.I. — Serviciul secret de informaţii român – unde continuase să lucreze până după război, când, îndepărtat din armată, se lansase în speculaţii cu aur şi valută. Trei ani mai târziu, doar fuga peste graniţă îl mai putuse salva de la condamnarea ce-l ameninţa, pentru delictele săvârşite.

Pe la sfârşitul anului 1949, după o şedere prelungită într-un lagăr din Turcia, Grosu ajunsese la Paris unde, pe baza recomandărilor vechilor săi prieteni de la Biroul doi francez, fu angajat ca specialist în probleme româneşti de către nou înfiinţatul serviciu de spionaj al N.A.T.O. Principala preocupare a lui Grosu devenise recrutarea unor indivizi dispuşi să îndeplinească misiuni de spionaj în România şi pregătirea lor în acest scop. Asemenea amatori se găseau cu oarecare dificultate, dar, cu ajutorul fondurilor pe care le avea la dispoziţie, Grosu izbutea, de bine de rău, să satisfacă cererile patronilor săi. Îl ajutau mult, dar nu pe degeaba, câţiva dintre foştii ofiţeri emigraţi şi mai ales căpeteniile legionare gata oricând să sacrifice, contra cost, câţiva din adepţii mărunţi ai organizaţiei.

Fostul colaborator al S.S.I.-ului era cum nu se poate mai mulţumit de situaţia sa. Cei cinci sute de dolari pe care îi primea lunar de la stăpânii săi reprezentau bani mulţi în Parisul acelor timpuri; ei îi permiteau nu numai vizitele zilnice la „Maxeville”, dar şi o garsonieră cochetă în Neuilly, precum şi escapade periodice la Nisa în compania câte unei prietene de ocazie. Pentru aceste

escapade şi pentru multele curse pe care le avea de făcut prin Paris, Grosu îşi cumpărase în ultimul timp un automobil „Peugeot” de care era foarte mândru.

Dar în toată această atmosferă senină stăruia o pată care nu scăpă multă vreme atenţiei celor ce-l plăteau pe Grosu: agenţii pregătiţi de el încetau să răspundă la apel imediat ce ajungeau în România sau la scurtă vreme după aceea. Iar şefii lui Grosu erau oameni practici, care pretindeau rezultate în schimbul banilor cheltuiţi. O discuţie animată, care se prelungise până după miezul nopţii în biroul marelui patron, se sfârşi cu hotărârea ca viitoarea misiune în România să fie încredinţată chiar lui Grosu. Acesta avea astfel prilejul să verifice la faţa locului cauzele eşecului agenţilor săi şi să ia, la întoarcere, cuvenitele măsuri de îndreptare. Pentru îndeplinirea acestei misiuni Grosu urma să primească, tot la întoarcere, suma de douăzeci de mii de dolari; în cazul în care ar fi refuzat să plece, ar fi fost concediat fără preaviz.

Pus în faţa perspectivei de a rămâne pe drumuri, fostul aviator acceptă misiunea. Având în vedere că de data aceasta era vorba de propria lui piele, el se pregăti cu minuţiozitate pentru încercările ce-l aşteptau, alegând înainte de toate pe cel care urma să-l însoţească. După multe verificări, hotărî să facă echipă cu Ion Roibu, un fost sublocotenent căzut prizonier la germani şi rămas în Occident după sfârşitul războiului. Roibu era socotit în ţară ca dispărut, iar faptul că nu aparţinuse nici unei mişcări extremiste îi dădea şanse serioase de a nu se fi

aflat niciodată în atenţia autorităţilor. Părinţii lui trăiau în Bihor, într-un sat de lângă localitatea Tăşnad, unde bătrânul Roibu, naţional-ţărănist de vază, fusese primar în mai toţi anii dintre cele două războaie. Grosu spera că, odată ieşiţi din zona paraşutării, el şi însoţitorul său vor găsi un adăpost sigur în casa familiei Roibu. Apoi, după ce alarma provocată de lansarea lor se va fi potolit, ar fi stabilit legătura radio cu Centrul şi ar fi trecut la îndeplinirea părţii esenţiale a misiunii: recrutarea şi organizarea unei reţele de agenţi care să lucreze în folosul N.A.T.O. Numai după aceea ar fi putut Grosu să ceară Centrului mijloacele necesare pentru a se reîntoarce în străinătate.

În îndeplinirea acestui plan, Ion Roibu apărea indispensabil nu numai prin posibilităţile de găzduire oferite de ai săi. Grosu îşi dăduse seama că în persoana fostului sublocotenent avea de-a face cu un aventurier fără scrupule, gata să-şi vândă întreaga familie pentru a încasa cei zece mii de dolari ce-l aşteptau la întoarcere. Omul era voinic şi rezistent, iar cele şase luni de pregătire specială făcuseră din el un adevărat atlet şi un luptător de temut. În plus, Roibu vorbea bine germana şi maghiara, ambele utile în Transilvania.

Paraşutarea avusese loc în ultima noapte a lunii mai 1953, pe un platou împădurit de pe culmea Craiului, iar Grosu şi Roibu reuşiseră să părăsească regiunea înainte ca aceasta să fi fost încercuită. Două zile mai târziu, ei erau instalaţi în beciul bătrânului Sever Roibu, care, fericit de

întoarcerea fiului său, îi primise mai bine decât se aşteptau.

Vreme de câteva săptămâni, securitatea şi miliţia răscoliseră ţinutul în căutarea paraşutiştilor lansaţi de avionul străin. Se făcuseră între altele descinderi la domiciliile celor care aveau rude în străinătate, dar cum Ion Roibu era dispărut pe front, locuinţa părinţilor săi nu fusese percheziţionată. Apoi, patrulările, legitimările şi percheziţiile încetară şi, aparent, totul reintră în normal. Grosu se felicită de reuşită şi începu să se gândească serios la realizarea celei de-a doua părţi a planului său. Dar el îşi făcea socotelile fără să ţină cont de cele ale şefului postului de miliţie din comună...

Miliţianul avusese adesea necazuri cu Sever Roibu, care îşi manifesta cu orice prilej ostilitatea faţă de măsurile organelor locale şi instiga, aproape pe faţă, multele sale rubedenii împotriva acestor măsuri. De câteva săptămâni însă, bătrânul devenise un model de conduită, răspunzând cu promptitudine chemărilor Sfatului popular şi predând pe neaşteptate, înainte de strângerea recoltei, o restanţă a cotei de cereale din anul trecut.

— Mi-a mai rămas ceva grâu— motivase el fără să fie întrebat.

Şeful de post se gândi că această comportare neobişnuită ar putea ascunde lucruri necurate şi, într-o noapte, se instală la pândă în curtea şcolii, de unde putea observa în voie toată gospodăria lui Sever Roibu. El văzu, la puţină vreme după ce se lăsase întunericul, pe Zenobia,

soţia fostului primar, ieşind din casă cu o legătură în care se ghiceau formele unui vas cu mâncare. Ea se strecură fără zgomot pe uşa beciului, dând miliţianului posibilitatea să vadă că în interior ardea lumina. Femeia rămase în beci aproape o jumătate de oră, după care ieşi, ducând cu ea aceeaşi legătură. Şeful de post înţelese că în beci se ascunde cineva şi, încălzit de descoperire, scoase revolverul din toc şi sări în ograda lui Roibu, îndreptându-se cu paşi mari spre uşa beciului. Într-un raport ulterior, miliţianul a arătat că această iniţiativă cu totul contrară modului inteligent în care procedase până atunci se datora convingerii sale că în beci se ascundea doar un nepot de văr al lui Sever Roibu, urmărit pentru huliganism şi acte de agresiune. Nici nu-i trecuse prin minte că acolo s-ar afla chiar spionii căutaţi cu atâta asiduitate. Stârniţi de pătrunderea sa în curte, câinii lui Sever Roibu se repeziră să-l sfâşie, lătrând cumplit, iar în timpul irosit de şeful de post pentru a se descotorosi de ei, Florin Grosu şi Ion Roibu ţâşniră din beci şi dispărură în întuneric prin fundul ogrăzii. Miliţianului nu-i mai rămase altceva de făcut decât să dea alarma.

În mai puţin de un ceas, formaţiuni de securitate şi miliţie înzestrate cu mijloace de legătură radio şi cu câini de urmărire închiseră complet perimetrul cuprins între Carei, Tăşnad, Marghita şi Săcuieni, unindu-se pe frontieră cu grănicerii de la Urziceni şi Valea lui Mihai. Spre dimineaţă, un avion special plecat de la Bucureşti în timpul nopţii îi depunea pe un islaz de lângă Marghita pe

colonelul Mătase şi pe locotenentul Irimia, veniţi să întărească forţele mobilizate pentru prinderea spionilor. După ce primi prin radio rapoartele comandanţilor de sectoare, Mătase le dădu ordinul să strângă cercul urmăririi, astfel încât să-i oblige pe fugari să ajungă la frontieră într-un sector anume indicat de el. În timp ce colonelul se deplasa către acest sector cu toată viteza maşinii ce-i fusese pusă la dispoziţie, Irimia se alătură grupului care, orientat de câinii de urmărire, străbătea câmpul chiar pe traseul care fusese urmat de cei doi. Şi astfel, pe măsură ce se apropiau zorile, cercul se strângea tot mai mult.

*

* *

Sleit de puteri, Grosu rămânea tot mai des în urmă, silindu-şi însoţitorul să se oprească şi să-1 aştepte, iar Roibu înţelese că în aceste condiţii nu va putea ajunge la timp pe frontieră. Fostul sublocotenent intenţiona să se strecoare prin porumburi şi pe lângă răzoare până la fâşia arată şi să treacă peste ea în fugă, eventual sub tirul grănicerilor. Desigur, trecerea frontierei nu înlătura toate pericolele ce-l ameninţau. Mai rămâneau de înfruntat grănicerii maghiari, care, sesizaţi de încălcarea hotarului, aveau să acţioneze şi ei pentru prinderea infractorilor. Dar Roibu spera că va reuşi să ajungă la localitatea N., aflată cam la un kilometru de graniţă, unde trăia o familie

înrudită de departe cu ai săi, care ar fi acceptat probabil să-l ascundă câteva zile. Preocupat să găsească posibilităţi de părăsire rapidă a ţării în caz de pericol tânărul Roibu obţinuse de la tatăl său numeroase detalii despre această familie, care se ocupase intens şi profitabil cu contrabanda în primii ani de după război. Important i se păruse mai ales amănuntul că gospodăria acestor contrabandişti se afla chiar în marginea localităţii, putând fi vizitată fără a atrage atenţia vecinilor. Roibu considera că trebuia evitată cu orice preţ identificarea locului care-l va adăposti, iar pentru neutralizarea câinilor de urmărire ai patrulelor maghiare păstra cu grijă un săculeţ cu piper pisat, luat de acasă. Pe teritoriul român folosirea acestui piper era inutilă, deoarece direcţia deplasării lor era cunoscută urmăritorilor. Spionul socotea să rămână la N. două-trei zile pentru a-şi reface forţele şi a croi, cu ajutorul gazdelor, un plan de traversare a Ungariei şi de trecere în Austria. De fapt, cea mai importantă etapă a acestui plan era părăsirea zonei de frontieră. Odată în interior, Roibu socotea că nu-i mai rămâneau prea multe motive să se teamă, căci vorbea foarte bine maghiara şi păstrase asupra sa destule monezi de aur din care gazdele i-ar fi schimbat bucuroase o parte în forinţi. Oarecari dificultăţi erau de prevăzut şi la graniţa austriacă, însă Roibu ştia că foştii contrabandişti din N. avuseseră în partea aceea complici cărora puteau să-l recomande.

Planul spionului părea destul de bun, cu toate că, în multe privinţe, se baza pe elemente necunoscute sau

incerte. Acest plan nu putea fi însă realizat atâta timp cât Roibu era nevoit să-l care după el pe Grosu, care îl încurca asemenea unei ghiulele atârnată de picioare. Spre deosebire de acesta din urmă, care îşi făcea probleme în legătură cu necazurile ce-i aşteptau în Ungaria, tânărul era îngrijorat de pericolul concret şi imediat al arestării lor înainte de a ajunge la frontieră. Curând, fostul aviator, ajuns la capătul puterilor, nu va mai fi în stare să alerge. Iar până la frontieră mai erau vreo opt kilometri, fără a pune la socoteală faptul că pe ultima bucată de drum trebuiau să se târască pe coate şi genunchi, iar dacă ar fi fost observaţi la fâşia arată, vor trebui să alerge din nou din toate, puterile.

Pentru Roibu, concluzia era limpede, iar soluţia una singură: dacă voia să-şi păstreze cât de cât şansele de salvare, trebuia să scape de Grosu, şi asta repede. Acum, pe loc. O cale ar fi fost aceea de a refuza să se mai oprească din drum şi să-l lase în urmă, în voia soartei. S-ar fi putut însă ca acesta să fie arestat înaintea ajungerii lui Roibu la frontieră şi să spună urmăritorilor tot ce ştia despre intenţiile sale, răzbunându-se astfel pentru modul în care fusese abandonat. Pentru a înlătura acest risc, era necesar ca Grosu să nu fie lăsat pur şi simplu în drum, ci suprimat. Morţii nu vorbesc, iar Roibu era sigur că iniţiativa sa va fi aprobată şi de şefii de la N.A.T.O. cărora nu le-ar fi făcut deloc plăcere ca fostul lor specialist în problemele româneşti să dezvăluie organelor de securitate tot ce ştia.

Ferm în hotărârea luată, fostul sublocotenent dădu pentru ultima oară curs rugăminţilor lui Grosu şi se opri la adăpostul unei clăi cu grâu. Fostul comandor de aviaţie arăta deplorabil; ochii i se rostogoleau injectaţi în orbite, faţa îi era congestionată de efort, trupul îi era scuturat de spasme, iar picioarele îi tremurau ca unui cal biciuit pentru a urni din loc o povară peste puteri. Când îşi recăpătă respiraţia, spuse cu glasul întretăiat:

— Ioane, eu nu mai pot să alerg. Trebuie să ne oprim, să ne ascundem undeva până la noaptea viitoare.

— Văd, domnule comandor. Ce să facem?! Dacă nu se poate, nu se poate. Odihniţi-vă puţin, apoi ne-om întoarce să ne ascundem în lanul de floarea-soarelui prin care am trecut mai adineaori. Dacă mergem chiar pe drumul pe care am venit, am putea înşela câinii. Când vom părăsi acest drum, la marginea lanului, presărăm în urma noastră nişte piper, poate-om avea noroc să scăpăm.

Roibu vorbea cu mult calm, iar povestea pe care o debitase era menită să-l liniştească pe Grosu, convingându-l de seriozitatea intenţiilor sale. În condiţii normale, Grosu şi-ar fi dat seama cu uşurinţă că toate acestea erau baliverne şi că măsurile de precauţiune inventate de complicele său nu serveau la nimic. Cei care-i urmăreau i-ar fi găsit foarte repede, scotocind împrejurimile locului unde se pierdeau urmele. Dar el nu mai avea puterea să judece; nu voia decât să fie lăsat să se odihnească, iar Roibu îi oferea în sfârşit această posibilitate. De aceea bâigui cu recunoştinţă:

— Vom face cum spui tu, Ioane. Eşti un băiat bun şi un camarad de nădejde. Mai lasă-mă să stau aici doar câteva minute. Pe urmă putem pleca să ne ascundem în lanul acela.

— Desigur, domnule comandor. Mai odihniţi-vă puţin, răspunse Roibu înţelegător, scoţând pe furiş revolverul din buzunar.

Grosu oftă uşurat, închizând pentru o clipă ochii, iar însoţitorul său se folosi de prilej pentru a prelungi fără termen, cu o lovitură în tâmplă, odihna fostului comandor...

Roibu privi corpul ce zăcea inert la picioarele lui; nu putea pleca de acolo înainte de a fi absolut sigur că omul murise. Ar fi putut desigur să-l sugrume, dar gândul că Grosu era deja mort îl împiedica, în mod ciudat, să o facă. Şi apoi, ar fi vrut ca urmăritorii lui să nu-şi dea seama, cel puţin pentru un timp, că fusese capabil să comită o crimă pentru a se salva. Această constatare le-ar fi furnizat un indiciu preţios asupra stării sale de spirit şi i-ar fi determinat să fie mai decişi în măsurile pe care le-ar fi luat pentru prinderea lui. Era mai bine ca cei care-l hăituiau să-l creadă la capătul puterilor, demoralizat de moartea camaradului său, deci o pradă uşor de încolţit. Cât despre urma loviturii de la tâmplă, aceasta nu-l preocupa pe Roibu: în măsura în care cauza morţii ar fi apărut ca fiind alta, lovitura putea să treacă drept un traumatism suferit în cădere. Dar cum l-ar fi putut ucide în mod sigur pe Grosu, mascând în acelaşi timp cauza reală a decesului?

Gura întredeschisă a fostului comandor îi sugeră brusc soluţia pe care o căuta, şi Roibu se apucă să răscolească febril veşmintele victimei sale în căutarea fiolei cu cianură de potasiu primită la plecarea în misiune. Nu găsi decât un fişic cu monezi de aur pe care se grăbi să şi-l însuşească. Îngrijorat de repeziciunea cu care trecea timpul, spionul scoase din buzunarul de la piept propria sa fiolă cu otravă şi o introduse cu grijă în fundul gurii lui Grosu; apoi, ţinând cu mâna stângă capul, îi împinse cu dreapta maxilarul inferior în sus. Când fostul sublocotenent îşi desfăcu mâinile, gura lui Grosu se redeschise, lăsând să se vadă fiola spartă. Chiar dacă Grosu supravieţuise loviturii primite în tâmplă, el era acum, fără nicio urmă de îndoială, mort de-a binelea. Roibu se ridică, mai privi o dată lung cadavrul aceluia cu care împărţise o vreme pericole şi greutăţi de tot felul, apoi se depărtă în goană peste mirişti.

*

* *

Alăturat grupului care urmărea traseul parcurs de fugari, Irimia alerga peste câmp de aproape o oră. În acest timp, la răsărit, linia orizontului, se colorase în albastru deschis, vestind apropierea zorilor. Lumina palidă a sfârşitului de noapte îi permise locotenentului să-şi observe mai bine tovarăşii care alergau alături de el pe drumul indicat de câinii din faţă, ţinuţi în lesă de doi

subofiţeri de miliţie. Fără să-i fi văzut de aproape, bucureşteanul ghici că miliţienii erau tineri; uşurinţa cu care fugeau în ritmul impus de câini vădea o excelentă condiţie fizică şi un antrenament îndelungat.

Lângă Irimia alergau trei ofiţeri: unul de la direcţia regională şi doi de la secţia raionului de securitate, toţi în ţinută de campanie, cu cizme şi centuri de care aveau ataşate tocurile revolverelor. Aidoma celor doi miliţieni, ofiţerii erau voinici, capabili de eforturi mult mai mari decât acela care îi solicita acum. Ceva mai în spate, handicapat de povara staţiei, mare cât o canistră, alerga subofiţerul care asigura legătura cu celelalte grupe, cu posturile de pândă instalate pe frontieră şi cu comandamentul operaţiunii, în fruntea căruia se instalase colonelul Mătase. Între toţi aceştia Irimia, îmbrăcat civil şi încălţat cu pantofi împletiţi de vară, făcea o notă aparte. Asta îl supăra mai puţin decât constatarea că, în ciuda hainelor uşoare, era nevoit să facă eforturi serioase pentru a se ţine în rând cu ceilalţi. El blestemă în gând viaţa sedentară pe care era nevoit s-o ducă la Bucureşti precum şi uşurinţa cu care întrerupsese, sub diferite pretexte, programul de pregătire fizică pe care îl respectase riguros în primul an după terminarea şcolii de ofiţeri. Tocmai îşi promitea solemn s-o rupă cu începutul perfid de comoditate, când lătratul câinelor îl readuse la realităţile prezentului. Animalele se opriseră în apropierea unei clăi cu grâu pe care ofiţerii o înconjurară imediat; dar niciun zgomot, nicio mişcare nu veniră să riposteze lătratului

furios al câinilor. Irimia făcu semn celorlalţi să rămână pe loc, îndreptându-se singur, cu paşi mari, spre claie. Ajuns lângă ea, locotenentul observă cadavrul lui Grosu care zăcea alături pe mirişte şi, după ce scotoci atent locul, se îndreptă spre staţia de radio prin care îi raportă lui Mătase:

— Tovarăşe colonel, echipa de urmărire a găsit lângă o claie de grâu, la aproximativ şapte kilometri de graniţă, cadavrul unui individ, mort, după toate aparenţele, în ultima jumătate de oră. Se pare că este vorba de unul din cei doi spioni pe care îi urmărim. N-am mişcat corpul pentru a permite experţilor să ridice eventualele urme şi pentru a stabili împrejurările decesului. Aşteptăm ordinele dumneavoastră.

Răspunsul veni imediat:

— Echipa să plece imediat mai departe pe urmele celuilalt spion. Dumneata rămâi lângă cadavru în aşteptarea medicului legist, a criminalistului şi a unui nou operator radio. Voi da chiar acum ordin la Marghita celor trei să plece spre dumneata cu un „Gaz“. Sper să te găsească în cincisprezece-douăzeci de minute. Pentru a-i orienta, lansează din cinci în cinci minute o rachetă roşie. Radistul are la el pistoletul şi rachetele necesare. Nu mă mai chema să-mi comunici rezultatele cercetărilor, ci doar dacă se petrece ceva cu totul deosebit. Vom fi foarte ocupaţi în minutele următoare. Te chem eu la sfârşit; sau mai bine trec să te iau.

— Am înţeles, răspunse scurt Irimia, cu regretul celui rămas deoparte tocmai în momentul cel mai important.

*

* *

Rămas singur, Roibu încercase să ţină drumul cel mai scurt spre localitatea N., dar avu surpriza să observe, ascuns sub creasta unui răzor, că această cale îi era închisă de un baraj format din militari care înaintau prudent peste câmp şi păstrau între ei o riguroasă legătură vizuală. Ca la vânătoarea de iepuri.

Spionul înjură cu năduf şi se întoarse târâş la cel mai apropiat lan de porumb. Dacă ar fi avut curiozitatea să străbată întregul lan, Roibu ar fi constatat că în partea opusă se instalase un cordon similar, limitându-i spaţiul de manevră doar la porumbiştea care-l ascundea. Dar spionul nu avea timp de pierdut şi de aceea se mulţumi să alerge cât putu mai repede de-a lungul porumbului, către frontieră. Acolo unde se termina lanul, se termina şi regiunea cultivată a câmpiei, lăsând loc unei porţiuni de pârloagă, lată de aproape un kilometru. Dincolo de pârloagă şerpuia, neagră, perfect vizibilă în lumina clară a zorilor, fâşia arată, iar Roibu începu să se târască spre acest liman salvator. O vreme cumpănise în mâna dreaptă revolverul „Mauser“, despiedicat şi cu cartuşul pe ţeavă, gata să doboare pe oricine ar fi încercat să-l împiedice să ajungă la ţintă. Dar cum câmpul rămânea pustiu, Roibu

împiedică revolverul care-i stânjenea mişcările şi îl puse în buzunar. Nimeni nu apărea de nicăieri să se încaiere cu el şi Roibu era prea fascinat de apropierea frontierei pentru a-şi putea da seama că faptul era cam suspect. Iar când din porumb ţâşniră pe urmele sale câinii poliţişti ai grupului din care făcuse parte Irimia, era prea târziu pentru calcule şi decizii noi. Eliberate, cele două animale se apropiau în salturi mari de spionul care se ridicase cu revolverul în mână, hotărât să-şi croiască drumul trecând peste vii şi peste morţi. Dar mâna îi căzu de-a lungul trupului atunci când văzu că pretutindeni în jur câmpia se însufleţise ca la comandă. În faţă şi din flancuri se ridicaseră, în poziţie de trăgători, militari înarmaţi cu automate. Iar din spate, în urma câinilor, alerga grupul căruia i se alăturase colonelul Mătase. Acum, când era în joc propria sa viaţă, Roibu trebui să constate că, de fapt, nu era ceea ce se cheamă un *dur,* capabil să moară cu revolverul în mână sau gata să folosească otrava pentru a nu fi prins viu de urmăritori. Îşi reaminti brusc că nici nu mai avea fiola de otravă, după cum îşi dăduse seama că nu-i putea ucide pe toţi cei care-l înconjurau. De aceea se hotărî să se predea, dar nu mai avu timp s-o facă. Unul din câini îşi înfipse colţii în mâna care ţinea pistolul, doborându-l sub forţa saltului, iar miliţianul ajuns primul lângă el îi răsuci cu îndemânare braţele la spate, prinzându-le tacticos în cătuşe. Vânătoarea se terminase, iar participanţii se dispersară tot aşa de repede cum se adunaseră...

La mai puţin de un ceas după aceea, trei „Gazuri“ descoperite se îndreptau spre răsărit, căutând locul unde rămăsese cadavrul lui Grosu şi unde Irimia îşi aştepta ca pe ghimpi şeful. În primul „Gaz“, pe bancheta din spate, se afla Roibu, încătuşat şi încadrat de doi ofiţeri, total epuizat de goana din timpul nopţii şi cu moralul distrus de zădărnicirea planurilor sale. Vederea cadavrului lui Grosu, pe care medicul legist şi expertul criminalist veneau să-l aşeze la picioarele sale, îi smulse din gâtlej un strigăt nearticulat, animalic. Apoi închise ochii strâns, refuzând să privească. Din a doua maşină sărise sprinten colonelul Mătase.

— Tovarăşe colonel, raportă Irimia, examinarea preliminară a dovedit că moartea spionului nu s-a datorat otrăvii. O arată absenţa totală a cianozei pe figura mortului. Dealtfel, fiola care i-a fost introdusă în gură nu-i aparţinea. A lui era cusută chiar în vârful gulerului, de unde putea fi folosită fără a mai fi scoasă la iveală.

— Fiola i-a aparţinut complicelui său. Am început să bănuiesc şi eu câte ceva când am constatat, la percheziţie, că ticălosului îi lipseşte din dotare acest obiect pe care instructorii de la N.A.T.O. nu uită niciodată să-l pună la dispoziţia agenţilor lor, cu recomandările de rigoare. Şi cum a fost ucis domnul de sub claie?

— Este greu de confirmat cu certitudine înaintea autopsiei, dar se pare că moartea a fost cauzată de o lovitură puternică aplicată în tâmplă cu un obiect contondent, probabil un pat de revolver. Oricum, se pare

că individul arestat de dumneavoastră s-a văzut stânjenit de complicele său sleit de puteri şi atunci s-a descotorosit de el. Aşa fac şi lupii când una din fiare devine incapabilă să se susţină singură. Îl sfâşie pe neputincios. Se vede că ăştia se poartă şi între ei ca lupii...

— Da, Matei, aprobă colonelul, făcând loc tânărului său subaltern alături de el. Ca lupii...

INVENŢIA 02168/73

Înainte de a lucra în Securitate, eram şi eu convins, ca toată lumea, că cele mai scurte nopţi ale anului sunt cele din luna iunie. Ulterior am avut prilejul să constat că există nopţi de iunie mai lungi decât noaptea polară. Mai exact, am făcut această descoperire în noaptea în care, împreună cu şeful meu, colonelul Mătase, şi cu maiorul Eugen Ţenescu am pândit momentul cel mai potrivit pentru surprinderea în flagrant de spionaj a unei aventuriere, venită să-şi încerce norocul pe meleagurile noastre...

Pentru a începe cu începutul, voi preciza că femeia, care îşi spunea Annie Hartmann. Venise în România cu peste o lună înainte, odată cu primul val de turişti ce invadaseră litoralul nostru, flămânzi de razele fierbinţi ale soarelui şi de limpezimea Mării Negre. Dar Annie nu semăna deloc cu aceşti turişti, care economisiseră din greu o parte a câştigurilor lor modeste pentru a încropi astfel suma necesară unei vacanţe de două săptămâni în străinătate. Aceştia veniseră cu familiile, în grupuri ce călătoreau incomod în autocare sau în avioanele închiriate de societăţile de turism, în timp ce domnişoara Hartmann

ajunsese la Mamaia conducând un splendid „Alfa Romeo 1700“ tip sport, asigurat împotriva tuturor riscurilor. Documentul prezentat delegatului Automobil-Clubului atesta că eleganta clientă plătise în valută servicii de categoria acelora botezate „de clasă special”; în consecinţă i se pusese la dispoziţie o cameră cu baie la hotelul „Internaţional”, bonuri de benzină câte ceruse şi posibilitatea de a-şi întocmi zilnic meniul preferat cu ajutorul şefului de sală.

Toate acestea deveniseră subiect de conversaţie curentă pe plaja de la Mamaia, unde străina cea frumoasă se expunea zilnic razelor soarelui, privirilor admirative ale bărbaţilor şi remarcilor răutăcioase ale femeilor. Cum în anul acela îmi petreceam şi eu concediul pe aceeaşi plajă, n-am întârziat să iau cunoştinţă de toate istoriile mai mult sau mai puţin adevărate care circulau despre excentrica clientă a Automobil-Clubului. Dar poate că numai aceste manifestări de huzur nu mi-ar fi atras atenţia asupra Anniei Hartmann; la urma urmei, în acest adevărat Turn Babel care a devenit litoralul, întâlneşţi tot felul de lume şi nimănui nu-i este interzis să-şi cheltuiască banii după pofta inimii. Ceea ce m-a intrigat a fost faptul că, la puţine zile după sosire, femeia a început să apară pretutindeni în compania unui ins între două vârste, brunet, cu un început de burtă şi chelie. Un observator superficial ar fi fost înclinat să creadă, judecind numai după aceste aparenţe, că omul îi este rudă, eventual unchi. O asemenea supoziţie era însă infirmată de faptul că

individul era român sadea şi mai ales de atitudinea pe care cuplul o afişa pe plajă şi prin alte locuri şi care vădea fără nicio îndoială existenţa unor relaţii pătimaşe de dragoste. În ce mă priveşte, mărturisesc cu toată sinceritatea că fac parte din acea categorie de sceptici care nu cred nici în ruptul capului în amorul la prima vedere, mai ales când aceasta implică persoane adulte trecute de mult prin ultimii ani ai liceului. În cazul dat, faptul că Annie Hartmann cheltuise atât amar de bani şi energie străbătând întreaga Europă pentru a-şi întâlni alesul pe plaja de la Mamaia în persoana unui individ banal cu burtă şi chelie, care i-ar fi putut fi tată, mi se părea suspect. Atât de suspect, încât am luat la iuţeală câteva măsuri pentru a-l cunoaşte mai îndeaproape pe uluitorul Casanova, care dăduse de ruşine toţi bărbaţii tineri de pe plajă. Omul se numea Marcel Filoti, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, neînsurat, cu domiciliul în Bucureşti. Era inginer şi lucra la un institut de cercetări petrochimice; la Mamaia venise cu cinci zile înaintea Anniei Hartmann şi locuia la hotelul „Perla" unde obţinuse un loc pentru două săptămâni prin O.N.T. Bucureşti. Colegul său de cameră, un pensionar cumsecade cu care m-am dat în vorbă ca din întâmplare, m-a asigurat că Filoti este „o persoană foarte bine" şi un om deştept. „O fi având nemţoaica bani cu sacul, dar nici inginerul nostru nu-i de colea, mi-a spus bătrânul cu mândrie. Chiar la începutul anului a luat, împreună cu alţi doi colegi, un premiu mare pentru nu ştiu ce invenţie importantă."

Acest ultim amănunt m-a hotărât să-l vizitez încă în după-amiaza zilei respective pe prietenul meu, maiorul Cornea de la Inspectoratul judeţean de securitate, şi să-i raportez telefonic şefului meu, colonelul Mătase, toate câte le aflasem despre Annie Hartmann şi Marcel Filoti.

De şef mă despărţisem oarecum supărat, căci nu-mi aprobase să-mi iau concediul după începerea vacanţei şcolarilor, obligându-mă astfel să plec singur la mare; soţia rămăsese la Bucureşti cu copiii, care aveau de înfruntat în anul acela examene severe. Poate că de aceea apelul meu, care reprezenta, vorba diplomaţilor, un prim pas spre normalizarea relaţiilor, i-a produs multă bucurie colonelului:

— Vezi, Matei, nu e chiar atât de rău să-ţi petreci singur concediul la Mamaia. Ai şi tu posibilitatea să priveşti în tihnă primprejur, să-ţi mai laşi privirea să cadă pe câte o femeie interesantă... Am să văd chiar astăzi ce este cu invenţia asta a lui Filoti. N-ar strica deci ca mâine de dimineaţă, înainte de a pleca la plajă, să dai pe la inspectorat. Voi încerca să-ţi transmit până atunci oarecari noutăţi. Pe curând, Matei şi... concediu plăcut.

— Să trăiţi! răspunsei eu băţos şi reglementar.

Dimineaţa, înainte de începerea programului, radiotelegrafistul de serviciu recepţionă un mesaj adresat maiorului Cornea Gheorghe şi mie. În acest mesaj, semnat de Mătase, se arăta că Filoti, împreună cu alţi doi cercetători, este coautorul unui nou procedeu pentru obţinerea uleiurilor de motoare cu caracteristici

ameliorate. Se menţiona că invenţia a stârnit interesul marilor companii petrolifere internaţionale, care făcuseră institutului de cercetări mai multe propuneri de cumpărare; ele fuseseră însă respinse, urmând ca invenţia să fie exploatată în exclusivitate de întreprinderile româneşti. În primul trimestru al acestui an fuseseră depuse sub nr. 02168/73 cereri de brevetare a noului procedeu în S.U.A., Anglia, Franţa, R. F. Germania, Algeria, Siria, U.R.S.S., R. P. Polonă şi alte câteva state. Faţă de cele de mai sus, mi se cerea să asigur în continuare, cu sprijinul inspectoratului, supravegherea discretă a lui Marcel Filoti şi Anniei Hartmann. Mi se comunica, de asemenea, întreruperea concediului, care urma să fie reluat la terminarea misiunii.

Cornea, care citise telegrama peste umărul meu, râse cu gura până la urechi:

— Bună ziua ai dat, belea, ţi-ai căpătat...

— Doar n-ai fi vrut s-o las aşa, îl întrerupsei eu iritat. La urma urmei, suntem ofiţeri de, securitate!

— Bine, bine, nu te enerva. Pe căldura asta rişti o criză de ficat. Să vedem mai degrabă ce avem de făcut, spuse Cornea împăciuitor.

— Eu voi începe prin a-mi scandaliza soacra mutându-mă la Mamaia, la hotelul „Perla“. Voi spune prietenului meu, pensionarul ce împarte camera cu Filoti, că am cumpărat biletul de cazare de la unul căruia i-a fost întrerupt concediul. De fapt, sper că de bilet îmi vei face rost tu, prin multiplele tale relaţii locale.

După convorbirea cu Cornea l-am chemat la telefon pe colonelul Mătase, care a aprobat măsurile propuse, completându-le cu o indicaţie care m-a luat oarecum prin surprindere:

— Cred că n-ar fi rău ca la „Perla“ să te înregistrezi cu identitatea reală, ca ofiţer. Încearcă să feci cunoştinţă cu Filoti astfel încât să ştie şi el cine eşti. La despărţire, să faci cu el schimb de adrese şi numere de telefon pentru eventualitatea unei reîntâlniri.

— Bine, dar de ce?

— Să nu abordăm omul cu părerea preconceputăcă ar fi un infractor potenţial. Nimic din trecutul şi activitatea sa nu ne dau motive s-o facem. S-ar putea ca Filoti să fie cinstit, iar noi trebuie să-i dăm posibilitatea de a rămâne cinstit. Ai priceput?

— Oarecum. Există însă şi posibilitatea ca apariţia mea să-l sperie pe Filoti...

— Într-o asemenea eventualitate, inginerul ar putea fie să rupă legăturile cu Annie Hartmann, fie să ia unele măsuri de precauţie revelatoare. Ambele situaţii ne convin.

Filoti mi-a fost prezentat încă din prima seară petrecută la „Perla“, de către prietenul nostru comun, pensionarul, cu care încinsesem o partidă de şah în salonul de la intrare. Calitatea mea de ofiţer al Ministerului de Interne a trezit în mod vizibil interesul inginerului. El şi-a cerut scuze pentru faptul că, având în program o ieşire la cabaret cu logodnica, era nevoit să ne părăsească; a promis

însă că-şi va încerca puterile cu noi, pe tabla de şah, cât de curând. Sincer vorbind, la prima vedere omul îmi plăcuse; avea o figură onestă şi o privire deschisă, inteligentă. În ce-o privea pe Annie Hartmann, Cornea stabilise că evita să intre în legătură cu alţi turişti, români sau străini, dedicându-i lui Marcel Filoti tot timpul pe care îl avea la dispoziţie.

În zilele următoare am avut adesea prilejui să-l întâlnesc pe inginer, mai ales spre seară, când zăbovea o oră-două cu mine şi cu pensionarul la o partidă de şah. De aceea, nu m-am mirat prea tare când, într-o zi, pe la ora trei după-amiază, când mai toată lumea aflată pe litoral îşi făcea siesta, am fost căutat de el în camera pe care o ocupam singur. Am tras repede peste costumul de baie un pantalon şi o cămaşă şi l-am invitat la bar, la o cafea. Puţin stânjenit, Filoti m-a rugat să rămânem în cameră unde aveam posibilitatea de a discuta fără riscul de a fi deranjaţi.

— Veţi fi aflat dumneavoastră, tovarăşe maior, despre legătura mea cu Annie Hartmann...

— Vă rog să mă credeţi că n-am făcut niciun efort în acest sens, tovarăşe Filoti. Este un lucru cunoscut de toată lumea, aici, la Mamaia.

— Ei bine, departe de a fi o aventură trecătoare, această legătură este, cel puţin în ce mă priveşte, expresia unor sentimente puternice. Sunt hotărât să mă căsătoresc cu această femeie şi ea a acceptat cu bucurie propunerea mea. Numai că, preocupat exclusiv de cercetările mele, nu ştiu

ce formalităţi legale trebuie îndeplinite pentru aceasta. Îmi închipui că dumneavoastră, ca ofiţer în Ministerul de Interne, ştiţi bine toate acestea şi de aceea cunoştinţa noastră mi s-a părut de-a dreptul providenţială. Nădăjduiesc că nu veţi refuza să-mi daţi lămuririle necesare.

— Cu plăcere, tovarăşe inginer, am răspuns cu amabilitate. Căsătoriile dintre români şi străini, aşa-zisele căsătorii mixte, sunt aprobate de către Consiliul de Stat în baza cererii semnate de ambii solicitanţi. Acestei cereri i se mai anexează unele acte pe care nu vi le pot indica precis acum, dar despre care mă pot interesa. În orice caz, din aceste acte trebuie să rezulte care din soţi îl va urma pe celălalt, respectiv dacă cetăţeanul român se va stabili în străinătate, sau dacă, dimpotrivă, cetăţeanul străin va rămâne în România. În prima situaţie trebuie făcută dovada că românul care va pleca în străinătate va dispune acolo de condiţiile necesare traiului, respectiv locuinţă, loc de muncă şi toate celelalte. Dumneavoastră aţi discutat aceste probleme cu logodnica?

— Mărturisesc că nu. În ce mă priveşte, doresc să rămân aici, la noi în ţară, unde munca mea este bine apreciată şi unde câştig suficient pentru a întreţine nu numai o soţie, dar şi o familie numeroasă.

— N-aş vrea să mi-o luaţi în nume de rău, dar modul dumneavoastră de a judeca, mai degrabă de a visa cu ochii deschişi, se potriveşte unui adolescent şi nu unui om în toată firea. Ştiţi, pasiunile acestea la prima vedere se pot

transforma în deziluzii crunte atunci când se scapă din vedere elementele concrete pe care trebuie să se sprijine o căsătorie. Judecând după aparenţe, nu cred că logodnica dumneavoastră va fi prea încântată de ideea rămânerii în România. Ea aparţine unei lumi dispărute de pe meleagurile noastre, lumea acelora ce dispun de bani mulţi, care îşi pot permite să străbată Europa de la un cap la altul la volanul unui automobil sport de ultimul tip, locuind la hotelurile cele mai scumpe. Fără a subestima valoarea dumneavoastră profesională, mă îndoiesc de faptul că salariul vă va permite să duceţi o asemenea viaţă. Mi se pare că va trebui să discutaţi temeinic aceste chestiuni cu domnişoara Hartmann înainte de a depune cererea pentru aprobarea căsătoriei.

—Aveţi dreptate, deşi Annie mi-a dat de la început să înţeleg că nu este chiar aşa de bogată cum pare. Noi vom pleca mâine la Bucureşti; concediul meu se termină, iar logodnica mea va rămâne în Capitală pentru îndeplinirea formalităţilor legate de căsătorie. Este momentul cel mai potrivit pentru a discuta cu ea problemele la care v-aţi referit. Sper să vă revăd după ce vă veţi reîntoarce de la mare.

— Nici eu nu voi rămâne la Mamaia mai departe de sfârşitul săptămânii. Deşi nu mi-am terminat concediul, mi s-a cam urât să stau pe plajă singur, fără soţia şi copiii rămaşi acasă pentru examenele de sfârşit de an. Îmi va face multă plăcere să vă reîntâlnesc; intenţionam chiar să vă rog să-mi înlesniţi vizitarea laboratoarelor

dumneavoastră în compania băiatului meu. Îl pasionează chimia.

La despărţire, am schimbat cu Filoti adresele şi numerele de telefon, iar seara am dat o raită pe la inspectorat pentru a-i raporta colonelului Mătase noutăţile.

— Ai făcut bine că i-ai deschis ochii asupra dificultăţilor ce stau în calea căsătoriei sale – mi-a spus şeful. Aceasta îl va obliga să-i pună Anniei întrebări şi să examineze cu mai multă luciditate situaţia. Imediat după plecarea celor doi, vino acasă. Până luni avem timp să chibzuim pe îndelete.

Lunea şi zilele următoare trecuseră fără ca Filoti să mă fi căutat acasă sau la telefon, iar din verificările făcute am aflat că inginerul nu depusese încă la Consiliul de Stat cererea de a i se aproba căsătoria cu Annie Hartmann. Instalată la hotelul „Athenee Palace“, aceasta îşi vizita în fiecare seară logodnicul la domiciliu, înnoptând de regulă acolo. Maiorul Eugen Ţenescu ne aduse vestea că Filoti, invidiat în trecut pentru optimismul şi buna sa dispoziţie, se întorsese din concediu nervos, irascibil, frământat de gânduri care nu aveau, în mod evident, nicio legătură cu munca sa. Directorul institutului, care îl aşteptase cu nerăbdare pentru a-l pune să rezolve în timpul cel mai scurt problemele legate de producerea la scară industrială a noului lubrifiant, era disperat; nu reuşea să înţeleagă ce se petrecuse cu unul din cercetătorii săi de bază, iar tentativa de a avea o explicaţie cu Filoti eşuase. Omul nu

dezvăluise nici directorului şi nici altor colegi faptul că intenţiona să se căsătorească cu o cetăţeană străină.

Ţenescu şi cu mine ne prezentam în fiecare dimineaţă la colonelul Mătase, căruia îi raportam amănunţit tot ce reuşisem să aflăm cu o zi înainte. Şeful ne asculta cu răbdare, punea o întrebare, două şi încheia invariabil discuţia cu ordinul de a continua supravegherea celor doi. Pe mine, povestea asta începuse să mă scoată din pepeni; de aceea, joi de dimineaţă, când Mătase ne-a convocat pentru a patra oară, m-am ridicat de pe scaun şi, în loc să părăsesc în mod disciplinat biroul, am spus:

— Mă tem că, în timpul acesta, Annie Hartmann îl va îmbrobodi bine pe Filoti şi îi va sufla secretele referitoare la producerea uleiurilor ameliorate.

— Da? întrebă zâmbind Mătase, aţâţat parcă de remarca mea. Şi... cam ce-ar mai trebui să facem?

— Să-mi aprobaţi să-l întâlnesc pe Filoti sub pretextul organizării unei vizite la laboratorul său, am răspuns eu repede. L-am pregătit doar pentru această eventualitate. Discuţiile pe care le voi avea cu el ne vor da prilejul să vedem în ce ape se mai scaldă de când nu l-am văzut. Dacă aceste ape se vor dovedi tulburi, să aplicăm neîntârziat prevederile legii nr. 23. Să cerem să i se interzică accesul la documentele secrete ale institutului...

Când m-am întrerupt, colonelul nu mai zâmbea.

— Aveam o părere mai bună despre calităţile dumneavoastră profesionale, tovarăşe maior Irimia, spuse el sec. Filoti, despre care avem dovezi suficiente că este un

om inteligent, nu va crede nicio clipă că un tată cu scaun la cap ar putea să răpească acum, în ajun de examene, o zi din programul de pregătire al copilului său pentru a-l duce să vadă un laborator care poate fi vizitat cu acelaşi folos peste o lună sau două. Povestea asta a fost bună doar ca pretext pentru schimbul de adrese. În ce priveşte interzicerea accesului la documentele secrete, mărturisesc că aş fi considerat-o o glumă bună dacă ne-ai fi servit-o ca atare. Uiţi, se vede, că omul are aceste documente bine întipărite în cap, ca unul ce a participat direct la elaborarea lor? Iar capul lui Filoti nu poate fi nici tăiat şi nici încuiat în casa de fier.

Mustrarea lui Mătase mi-a învăpăiat obrajii, prelungind roşeaţa până în vârful urechilor.

— Vă rog să mă iertaţi, tovarăşe colonel. Pot să plec?

În loc să-mi acorde permisiunea cerută, şeful ocoli biroul se opri în faţa mea şi îmi puse pe umăr o mână grea.

— Îţi înţeleg nerăbdarea, Matei. Nici mie nu-mi este uşor să aştept. Dar mi se pare că aşteptarea noastră se apropie de sfârşit. Judecând după starea de spirit a lui Filoti, cred că între el şi Armie au avut loc unele explicaţii şi că inginerul este pe punctul de a lua o hotărâre. Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să-l lăsăm să decidă singur, fără a-l brusca prin intervenţia noastră. Dealtfel, nici nu avem motive să ne temem. Vom rămâne permanent cu ochii pe domnişoara Hartmann, în aşa fel încât să nu-i oferim nicio posibilitate de a părăsi ţara cu materiale

referitoare la invenţia numărul 02168/73. Spre deosebire de inginerul Filoti, ea nu poate transporta în memorie conţinutul acestor materiale.

Ca întotdeauna, colonelul Mătase găsise cuvintele şi tonul potrivit pentru a mă remonta după duşul meritat pe care mi-l administrase. În plus, se dovedi foarte repede că intuiţia sa formidabilă, care îl ajutase în atâtea împrejurări, nu-l înşelase nici de data aceasta. Vineri la amiază Filoti mă căută la telefon şi îmi propuse să prânzim împreună în grădină la „Mioriţa". Ne-am dat întâlnire peste o oră în poarta restaurantului.

Inginerul avea aerul obosit al unuia care nu dormise bine în cursul ultimelor nopţi. Nimic din înfăţişarea sa nu mai amintea calmul şi buna dispoziţie pe care le manifesta cu o săptămână în urmă la Mamaia. Am comandat câte o friptură şi o sticlă de „Băbească", iar Filoti a început să povestească:

— În prima seară după ce am ajuns la Bucureşti, m-am apucat să discut cu Annie despre căsătoria noastră; i-am împărtăşit intenţia mea de a obţine un apartament mai mare în care să-i pot crea condiţii de confort cât mai apropiate de cele cu care era obişnuită. Ea a râs de ceea ce numea „naivitatea" mea şi mi-a declarat că nu s-a gândit niciodată să se stabilească în România. „Locul nostru – spunea Annie – este în Occident, unde cunoştinţele tale pot fi transformate într-o mulţime de bani." Mi-a repetat că, în ciuda aparenţelor, ea nu dispune de avere sau surse de venituri importante, dar are relaţii şi mai ales idei cu

ajutorul cărora vom putea ajunge sus de tot. Am ripostat că nu mai sunt la vârsta la care oamenii îşi pot permite să înceapă viaţa din nou, iar ea m-a asigurat că va fi suficient să valorificăm lucrurile pe care le-am realizat deja şi care nu sunt cunoscute în străinătate. „De exemplu – mi-a spus ea – la începutul acestui an ai fost premiat pentru nu ştiu ce invenţie important. Înainte de a oficializa faţă de autorităţile româneşti intenţia noastră de căsătorie, ar trebui să-mi dai mie dosarul acestei invenţii pentru a-l valorifica în Occident. Te asigur că voi obţine o sumă suficientă pentru a cumpăra şi mobila şi un apartament în orice capitală din Apus, iar tu, ca autor al invenţiei, vei dispune de un prestigiu care îţi va asigura un post important la o mare companie internaţională."

— I-aţi vorbit vreodată de invenţia dumneavoastră? — am întrebat eu.

— Nu i-am pomenit nici măcar faptul că lucrez într-un institut de cercetări; îi spusesem că sunt inginer chimist. De aceea propunerea ei m-a uluit pe moment, apoi i-am explicat că această invenţie nu este proprietatea mea, ci a statului român, la dispoziţia căruia am pus-o de acord cu ceilalţi doi coautori şi care ne-a răsplătit corespunzător cu valoarea ei. Ea a ripostat că acestea sunt scrupule care nu-şi au rostul atunci când este vorba de fericirea noastră şi a pus punct discuţiei cu o sărutare pătimaşă, căreia i-a urmat o noapte fierbinte. Dar vraja care mă orbise până atunci s-a rupt şi au început să mă chinuie întrebările. Mi-am reamintit cum ne-am cunoscut pe plajă, la Mamaia,

când Annie şi-a întins întâmplător şezlongul alături de al meu şi apoi a intrat în vorbă cu mine, descoperind fericită că ştiu engleza şi că va avea un companion agreabil pe timpul vacanţei. Apoi plimbările nocturne pe faleză, speranţele şi declaraţiile mele neghioabe de dragoste... Am ajuns să mă examinez de câteva ori în oglindă. Mi-am dat în sfârşit seama că nu sunt, că nu puteam fi genul de bărbat capabil să stârnească o pasiune adevărată în sufletul unei femei tinere şi frumoase. Evident, interesul pe care mi-l poartă Annie are la bază altceva şi cred că acest „altceva" este de resortul dumneavoastră. Deşi am ajuns mai de mult la această concluzie, am ezitat o vreme să vă caut. Am sperat că Annie va fi înţeles că a dat greş şi că va dispare într-o zi tot atât de neaşteptat precum a venit şi am vrut să-i ofer această şansă. Dar se vede că ea nu consideră încă partida pierdută, căci vine în fiecare seară, aşteptând cu răbdare momentul potrivit pentru a ataca din nou.

— Aţi mai încercat vreodată, dumneavoastră sau Annie Hartmann, să readuceţi în discuţie proiectele de viitor?

— Nu. Eu n-am găsit cu cale să mai adaug nimic la cele ce i le-am spus, iar ea aşteaptă probabil un nou moment propice. Altfel, dacă facem abstracţie de faptul că-şi păstrează camera de la „Athenee Palace", se comportă ca şi cum mi-ar fi deja soţie. Doarme la mine, este atentă, drăgăstoasă...

— Şi dumneavoastră?

—De când mi-am dat seama care sunt adevăratele ei intenţii, m-am vindecat, ca să zic aşa. Desigur, această vindecare n-a venit dintr-o dată. Acum o săptămână, imediat după discuţia dintre mine şi Annie, n-aş fi putut să vă spun toate acestea. Dar, pe măsură ce trecea timpul, reuşeam să desluşesc tot mai bine şi mai complet falsitatea comportării ei, să-mi dau seama că nu o interesez decât în măsura în care pot fi stors de informaţii. Ieri mă gândeam încă să provoc o nouă discuţie cu ea, să-i arunc în faţă toate acestea şi să-i pun în vedere să dispară, atât timp cât mai are această posibilitate. Mi-am spus însă că, din moment ce această femeie a venit în România pentru a face spionaj, relaţiile cu ea încetează de a mai fi o problemă personală. Ea interesează Securitatea statului şi rezolvarea ei trebuie hotărâtă de dumneavoastră.

*

* *

Câteva zile după discuţia cu mine, dimineaţa, înainte de a pleca la serviciu, Marcel Filoti îi spuse logodnicei sale:

— Annie *darling,* să ştii că în seara aceasta nu voi avea prea mult timp pentru noi. Trebuie să termin până mâine calculele necesare aplicării pe scară industrială a invenţiei aceleia.

— Aceasta înseamnă că vei rămâne la birou până târziu?

— Nu. Pentru a rămâne la birou după orele de program sunt necesare aprobări şi formalităţi a căror îndeplinire mi-ar răpi o groază de timp. Voi săvârşi deci o mică ilegalitate, luând pentru o noapte dosarul acasă. Sper că nu mă vei denunţa, zâmbi el. Dealtfel, pentru a nu te plictisi lângă mine, îţi propun ca astă seară să te duci la cabaret, la „Athenee Palace“ şi apoi, la terminarea programului, să urci la tine în cameră.

— Spui prostii, Marcel! Ce fel de soţie ţi-aş fi eu, dacă aş pleca că mă amuz în oraş ori de câte ori ai avea de lucru seara?! Diseară am să mă cuibăresc aici, în pat, cu ceva de citit şi-ţi voi ţine companie. Din când în când îţi voi face o cafea bună ca să-ţi alunge somnul.

— Mda. O cafea... Perspectiva este atrăgătoare. Mă tem însă că lucrurile nu se vor limita numai la cafea şi că mă vei distrage de la lucru...

— Uite, dacă voi încerca să o fac, îţi dau voie să mă arunci afară în mijlocul nopţii, spuse Annie sărind din pat şi încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său.

Aşa a început pentru noi noaptea cea lungă: din primele ore ale dimineţii. Seara, după multă alergătură prin arşiţa verii bucureştene, colonelul Mătase, maiorul Ţenescu şi cu mine ne-am strecurat, înainte de venirea acasă a inginerului şi a prietenei sale, într-unul din birourile instituţiei situată peste drum de blocul în care locuia Filoti, de unde priveam, ca la teatru, interiorul bine luminat al garsonierei duble de vizavi.

În prima cameră, la o masă aflată în colţul opus ferestrei, se instalase inginerul, care lucra de zor cu dosarul în faţă, iar în cea de a doua, lungită pe studio, Annie Hartmann răsfoia un maldăr de reviste de modă. Cu toate că se întunecase de câteva ore, atmosfera continua să fie înăbuşitor de fierbinte, aşa că Annie purta drept unică îmbrăcăminte doar o cămăşuţă străvezie de nylon de genul celor numite „baby-doll“, care, în mod sigur, nu era destinată să-i ascundă nuditatea. Toropit parcă şi el de căldură, timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă, iar noi, închişi în întuneric, fără a avea măcar posibilitatea să fumăm o ţigară, aşteptam tot mai încordaţi.

Pe la ora 23, Filoti se ridică de la masă şi se întinse atât de stăruitor încât mi s-a părut că aud cum îi troznesc vertebrele. El trecu în dormitor, unde zăbovi o clipă pentru a-şi săruta logodnica, apoi intră în baie, de unde ieşi după vreun sfert de oră răcorit de un duş şi îmbrăcat în pijama. Annie, care ieşise şi ea între timp, reveni din bucătărie cu două ceşti de cafea. După ce băură cafeaua, cei doi protagonişti ai piesei ce se desfăşura sub privirile noastre îşi reluară locurile, iar inginerul se apucă din nou de lucru. Dar după o jumătate de oră scăpă creionul din mână, iar capul îi căzu greu peste hârtii. Cu un ultim efort, Filoti se ridică în picioare şi se îndreptă clătinându-se spre dormitor, cu intenţia evidentă de a ajunge la pat. El reuşi doar să se prăbuşească alături, pe covor. Annie Hartmann sărise în picioare şi urmărise atent încercările bărbatului

de a ajunge până la ea; după ce acesta căzu, îl apucă de umeri cu o forţă nebănuită pentru trupul ei mai degrabă firav şi îl târî cu capul pe pernă, apoi împinse pe pat restul trupului. Lumina din dormitor se stinse.

— Tovarăşe colonel, şopti Ţenescu cu o umbră de alarmă în glas, nu cumva l-a otrăvit? Eu zic să intervenim cât mai repede...

— Pentru a-şi atinge scopurile a fost de ajuns să-l adoarmă cu un somnifer puternic. Un asasinat ar reprezenta pentru ea o complicaţie inutilă şi primejdioasă. Putem deci să mai aşteptăm puţin.

— După dunga de lumină de pe peretele opus, se pare că în baie s-a aprins lumina, spusei eu, rămas de veghe la fereastră. Acum s-a stins din nou... Annie, complet îmbrăcată, a trecut în camera luminată, din faţă, şi s-a instalat la masa de lucru. A aprins lampa de birou şi a fixat-o deasupra dosarului. Are în mână un aparat de fotografiat de tip Leica. S-a urcat pe scaun şi a început să fotografieze. Poziţia este destul de incomodă; după fiecare poză trebuie să se aplece să dea foaia...

— Poartă mănuşi? — mă întrebă Mătase.

— Da, nişte mănuşi de culoare deschisă. Ce facem? Mai aşteptăm?

— Cam câte pagini are dosarul lui Filoti?

— Două sute optzeci şi şapte.

— Bun. Mai avem destul timp.

Colonelul s-a plasat alături de mine la fereastră şi a privit timp de peste o oră, cu încordare, felul cum lucra Annie. În fine, pe la două şi jumătate a mormăit:

— Ar cam fi timpul să pornim. Cum stăm cu posibilităţile de intrare în apartament?

— Am la mine dublurile cheilor, pe care mi le-a dat Filoti, răspunse repede Ţenescu. Piedica broaştei Yale este defectă.

— Dar lanţul de siguranţă?

— Uşa nu are lanţ de siguranţă.

— Cum stăm cu împuternicirile legale?

— Avem mandat de descindere eliberat de procuratură, valabil la orice oră, cu acordul lui Filoti.

— Bine. Ţenescu şi cu mine vom pătrunde rapid şi fără gălăgie în casă, pentru a nu-i da posibilitatea lui Annie Hartmann să distrugă corpurile delicte. Dumneata, Irimia, vei continua să supraveghez! interiorul pentru a ne comunica unde şi-a ascuns femeia aparatul de fotografiat şi peliculele în cazul că i-ar trece prin cap şi ar găsi timpul necesar să o facă. Imediat ce vom lua situaţia sub control, vei telefona la sediu să ni se trimită maşina cu un ofiţer care să-l ajute pe Ţenescu la percheziţie şi la redactarea procesului-verbal. Să vină şi medicul legist pentru a-l examina pe Filoti şi a consemna într-un document oficial starea în care se află. Pe urmă vei pleca la sediu. Ca unul ce ai descoperit cazul şi vorbeşti englezeşte mai bine ca noi, vei avea privilegiul de a lua primul interogatoriu spioanei. Clar?

— Clar, tovarăşe colonel! am răspuns la unison cu Ţenescu.

Nu că aş vrea să-mi laud şeful, dar Mătase ştie, ca puţini alţii, să schiţeze un plan de acţiune şi mai ales să-l execute. În consecinţă, atunci când Annie Hartmann a ajuns să-şi dea seama că nu mai este singură în cameră, Ţenescu îi imobilizase deja braţele...

La sediu, mi-am îmbrăcat uniforma aflată întotdeauna la îndemână, în dulap, şi am pregătit pentru interogatoriu chiar biroul colonelului. Apoi mi-am meşterit o cafea tare, pe care a trebuit s-o beau dintr-o sorbitură, asemeni bătrânului logofăt Tăutu; de la intrare mi s-a comunicat că Mătase şi Ţenescu sosiseră, aducând cu ei femeia arestată. După ce au introdus-o în birou, am poftit-o să ia loc şi am dat să încep interogatoriul. Înainte de a reuşi să-i pun măcar întrebările preliminare, de identificare, spioana s-a uitat de sus la mine şi mi-a spus:

— La toate întrebările pe care mi le veţi pune, domnule ofiţer, veţi primi un răspuns negativ. Doresc doar să protestez în legătură cu faptul că v-aţi introdus în mod abuziv în casa logodnicului meu, imobilizându-mă cu brutalitate pe când veneam în întâmpinarea dumneavoastră. Aţi încercat să mă convingeţi să semnez un document în care îmi atribuiţi proprietatea unui aparat de fotografiat pe care nu l-am văzut niciodată şi pe care vă desfid să faceţi dovada că îmi aparţine; nu veţi reuşi să găsiţi pe el amprentele mele digitale. Cer să fiu pusă

imediat în legătură cu consulul ţării mele şi cu un avocat străin.

Mătase, care urmărise această tiradă cu zâmbetul unuia pus pe şotii, scrise câteva rânduri pe o bucăţică de hârtie pe care mi-o dădu în tăcere şi apoi ieşi din încăpere. Eu aruncai o privire pe acest bilet şi apoi mă întorsei către revoltata domnişoară Hartmann, privind-o preţ de câteva minute. Pe faţa femeii erau vizibile, mai mult decât pe feţele noastre, urmele oboselii, încordării şi emoţiilor de peste noapte. În pofida declaraţiilor ei categorice, în glasul Anniei Hartmann se împleteau accente tremurate de teamă, l-am răspuns cu aerul unuia care vrea să-i dea un sfat bun:

— Nu vă pripiţi să faceţi afirmaţii pe care le-aţi putea regreta mai târziu, *miss* Hartmann. Avem timp suficient să discutăm şi să lămurim toate împrejurările care v-au adus aici. Doriţi poate o cafea, o ţigară? Mă tem că pentru micul dejun este încă devreme.

—Nu doresc nimic, domnule, şi nici nu voi discuta cu dumneavoastră decât în prezenţa consulului!

— Ţineţi chiar atât de mult să-l invităm aici pe consulul Regatului Unit? Noi suntem gata să o facem, dar nu ştim cum vă veţi descurca dumneavoastră după aceea. Sau poate nu sunteţi la curent cu faptul că Special Branch din Scotland-Yard v-a pus în urmărire prin Interpol pentru furt de proprietate industrială în dauna unei întreprinderi aeronautice britanice? Ştiţi, am citit cu interes dosarul pe care vi l-a întocmit Special Branch. Am înţeles că aţi reuşit

să puneţi mâna pe un studiu important de economicitate bazat pe nişte idei calificate drept „revoluţionare”. Ideile acestea au fost aplicate cu succes ceva mai târziu de către o mare firmă americană. Ceea ce m-a frapat a fost amănuntul că aţi obţinut studiul printr-un funcţionar trecut de prima tinereţe, cu care aţi întreţinut o vreme relaţii sentimentale şi căruia i-aţi promis că vă veţi mărita cu el. Ca şi cu Marcel Filoti. E drept că pe vremea aceea vă chema Mabel Leigh, dar amprentele digitale găsite din abundenţă în apartamentul pe care l-aţi părăsit în grabă vă aparţin indubitabil. Şi acum, după ce v-am povestit toate acestea, vă menţineţi cererea de a-l convoca aici pe consulul Majestăţii Sale britanice?

— Nu, şopti abia auzit interlocutoarea mea. Nu ştiam că sunteţi membri ai Interpolului.

— Acum, că ştiţi, ar mai fi de pus la punct câteva lucruri. Aţi afirmat că sunteţi victima unei provocări şi că veţi nega orice învinuire. Vă previn că aţi adoptat o poziţie lipsită de realism, care nu vă va aduce niciun folos. Dimpotrivă. Aţi observat, cred, că înainte de a părăsi camera, colegul meu mi-a lăsat un bileţel. El mi-a comunicat astfel că în timp ce aţi fotografiat hârtiile lui Filoti v-aţi scos mănuşile de vreo patru-cinci ori. Aţi făcut-o atunci când aţi înlocuit rolele pline cu altele noi. Pentru că n-aţi putut fixa capetele peliculelor cu degetele înmănuşate. Aşa că amprentele dumneavoastră sunt totuşi de găsit la locul faptei; şi nu pe aparatul de fotografiat, ci chiar pe gelatina filmului pe care au fost

copiate documentele. La această probă se vor adăuga fără îndoială declaraţiile pe care le va face inginerul Marcel Filoti când va ieşi de sub efectul narcoticului pe care i l-aţi administrat. Sper că înţelegeţi acum că orice încercare de a nega evidenţa este de prisos.

— Da, domnule. Îmi dau seama că am făcut o greşeală acceptând această misiune în România. V-am subestimat şi acum nu-mi rămâne decât să trag consecinţele.

— Va ascult deci. Ne interesează să ştim cine v-a trimis în această misiune, precum şi amănunte privind biografia şi activitatea dumneavoastră, începând cu identitatea reală.

— Numele meu adevărat este Judith Hilgarth. Sunt originară din Statele Unite, mai exact din statul Colorado, unde m-am născut la 25 martie 1947. Tatăl meu este predicator al sectei Adventiştilor de ziua a şaptea în localitatea Fort Collins. Are o parohie puternică cu mulţi prozeliţi, pe care şi-a format-o singur de-a lungul a peste douăzeci de ani de activitate. Prin tata am aflat că informaţia este o forţă care îţi dă putere asupra celor din jur. El îşi întocmea întotdeauna predicile în strânsă legătură cu starea de spirit a credincioşilor, cu dorinţele şi aspiraţiile lor. Iar pentru a cunoaşte aceste dorinţe şi aspiraţii se folosea de agenţi. Când am devenit adolescentă şi au început să mă intereseze băieţii, mi-am propus să-i cunosc, să-i înţeleg. Le puneam zeci de întrebări şi mă lăsam sărutată numai dacă îmi spuneau ceva intim despre ei sau prietenii lor. Pe măsură ce mă

maturizam, eram tot mai convinsă de faptul că atunci când ştii multe lucruri despre un om devii stăpânul lui, că poţi să-l faci să joace după cum îi cânţi, că o informaţie valoroasă se poate dovedi mai eficace decât un revolver pus la tâmpla cuiva. După terminarea colegiului m-am înscris la un institut de învăţământ superior de pe coasta de vest, unde, în afară de economie, am audiat cursurile numite „de informare competitivă" şi „tehnica agresiunii", care se predau studenţilor sub pretextul că, pentru a fi capabili să apere secretele ce le vor fi încredinţate la firmele unde vor lucra, trebuie să cunoască metodele folosite de cei ce atentează la ele. La terminarea studiilor am fost angajată, la recomandarea unui om de afaceri, prieten cu tata, într-o organizaţie privată de spionaj tehnico-ştiinţific situată în orăşelul L. de la poalele Alpilor. Organizaţia aceasta este înregistrată ca firmă comercială sub denumirea de „Mobil A.G." şi ocupă un sediu de construcţie modernă pe strada principală a localităţii. „Mobil A.G." nu are nimic în comun cu societatea petrolieră cu nume similar, exceptând faptul că informaţiile pe care le obţine provin uneori din sectoarele petrochimiei şi industriei forajului. De fapt, organizaţia acţionează în toate domeniile ştiinţei şi tehnicii; toate noutăţile şi investiţiile, tot ce este de natură să devină obiectul concurenţei între marile firme şi companii de aviaţie, automobile, produse farmaceutice, pe scurt, tot ce aduce beneficii de mie la sută în raport cu cheltuielile intră în zona de interes a lui „Mobil A-G."! Firma încheie

contracte în cea mai ireproşabilă formă comercială cu solicitanţii de secrete şi le procură marfa căutată în schimbul unor sume cât mai însemnate. Sediul nostru este amenajat astfel încât decorul sugerează prezenţa în interior a unora ce duc o viaţă plină de mistere şi pericole. De pildă, prin grădină umblă în libertate câţiva câini enormi, iar pe aleea principală sunt instalate cuşti zăbrelite unde sunt închişi lupi cenuşii precum şi un ghepard botezat Madras. Uluiţi de priveliştе, vizitatorii nu reuşesc să constate că, mângâiat pe creştet, Madras se pune pe tors ca un motan de treabă, iar lupii se lasă hrăniţi cu mezeluri. Pentru a accentua această atmosferă, paznicul uriaş care-i întâmpină pe vizitatori, poartă la brâu, vârât între cămaşă şi pantalon, un revolver de mare calibru, fără toc, al cărui pat rămâne vizibil în mod ostentativ. Acest pistol reprezintă doar o primă mostră a adevăratului arsenal de puşti cu lunetă şi pistoale mitralieră aruncate neglijent pe toate mobilele şi atârnate pretutindeni pe pereţi. Neavând permise de port-armă, firma a achiziţionat o mare cantitate de machete japoneze care imită la perfecţie originalele, dar care, într-o încăierare, nu valorează nici măcar cât un ciomag bun. Mai marele nostru se numeşte Rudolf Krammer şi conduce personal acţiunile desfăşurate în ţările de limbă germană şi în peninsula scandinavă. Ajutoarele sale, Armin Meyer şi Karl Schultz, sunt tipi din acelaşi aluat cu Krammer. Primul se ocupă de piaţa celor două Americi, iar cel de al doilea, şeful meu, de restul ţărilor europene şi

de Extremul Orient. Aceşti trei conducători executivi sunt totodată statul major de pe lângă marele patron Alfred Steiger, pe care nu l-am văzut personal niciodată...

Judith Hilgarth povestea repede, într-un ritm care îi tăia adesea răsuflarea. M-am temut că acest efort adăugat la starea ei de oboseală şi surescitare o va obliga în curând să se oprească, iar această eventualitate nu-mi convenea deloc. Am întrerupt-o cu tact, oferindu-i o ţigară şi cerând nişte cafele. După pauza aceasta, femeia şi-a reluat povestirea mai calmă, mai remontată:

— Lucrez la „Mobil A.G." de peste doi ani, iar prima mea misiune a fost să obţin informaţiile acelea de la firma britanică de aviaţie. De fapt n-am acţionat singură, ci într-o echipă de cinci oameni care au atacat obiectivul din mai multe părţi. S-au investit, de exemplu, o groază de bani într-o secretară, dar fără succes. Un alt agent a reuşit însă-să pătrundă în sediul central al firmei, substituindu-se mecanicului însărcinat cu întreţinerea maşinilor de scris. Acesta a făcut treabă bună. Pe lângă unele conversaţii interesante pe care le-a înregistrat în birourile vizitate, a reuşit să sustragă câteva ciorne precum şi sute de metri de panglică din material plastic folosite la maşinile electrice de scris. Aceste panglici imprimă textul foarte net şi foarte curat, dar nu pot fi folosite decât o dată. După ce sunt scoase din uz, ele pot fi citite cu aceeaşi uşurinţă ca benzile de telex. Dintr-o asemenea panglică, sustrasă de falsul mecanic, am aflat că documentele ce ne interesau se aflau în păstrarea unui individ trecut de cincizeci de ani,

celibatar, care figura pe statele întreprinderii ca asistent personal al directorului şi care reprezenta tipul ideal al funcţionarului englez, cu melon, umbrelă şi guler tare, ataşat la cămaşa cu dungi. Din momentul în care l-am identificat, omul n-a mai avut nicio şansă de scăpare. Aşa funcţionar model cum era, tot l-am convins să scoată pentru o noapte din sediu documentele pe care, în timp ce idiotul dormea tandru lângă mine, băieţii le-au fotografiat în camera alăturată. Îl făcusem să creadă că mă interesa doar sistemul de prezentare a problemei pentru a-mi pregăti lucrarea de doctorat. Partea mea din recompensă a fost de zece mii de lire sterline, ceea ce era o bagatelă în comparaţie cu jumătatea de milion, plus cheltuielile încasate pentru această acţiune de către;, Mobil A.G.“.

Când s-a pus problema acţiunii din România, eu cheltuisem de mult cele zece mii de lire. Karl Schultz m-a chemat şi mi-a spus că românii au brevetat un procedeu nou pentru obţinerea uleiului de motoare, iar aceasta a trezit interesul companiilor petroliere. Una din aceste companii ne-a cerut să sustragem *know-how-ul,* noului procedeu, pe care încercase zadarnic să-l cumpere. În caz de reuşită, mie mi-ar fi revenit treizeci de mii de lire sterline. S-au avut în vedere riscurile, socotite mai mari în Europa răsăriteană, precum şi faptul că de data aceasta urma să acţionez singură. Ne-am apucat de treabă trimiţând la Bucureşti doi investigatori sub acoperirea de reprezentanţi ai unei firme interesate în cumpărarea invenţiei. Aceştia au reuşit să stabilească cine sunt

inventatorii şi să adune ceva date despre fiecare din ei. Studiind rapoartele lor, m-am hotărât să-l atac pe Filoti în acelaşi fel care îmi reuşise atât de bine cu englezul. De fapt, Marcel Filoti semăna destul de bine cu fostul meu obiectiv: burlac, liniştit, bine plătit, satisfăcut de munca lui... Pe urmă a contat şi amănuntul, stabilit tot de cei doi investigatori, că omul urma să-şi petreacă concediul la Mamaia. Unul din colegii care-l cunoştea s-a deplasat special în România pentru a mi-l arăta pe plajă. La început se părea că planul meu era bun: trei zile după sosire, mă culcasem deja cu el. Părea un tip naiv, blând, cuminte; i-am spus că-l iubesc şi că nu-i pot suferi pe tinerii încrezuţi şi superficiali. Aveam impresia că mă crede şi că mă iubeşte la nebunie...

Ofiţerul de serviu intră în cameră, depunând pe masa arestatei o tavă cu un dejun substanţial. Am înţeles că şeful nu plecase şi că mă aştepta pe undeva, prin apropiere. De aceea îi spusei lui Judith:

— Vă las să mâncaţi şi să vă odihniţi, *miss* Hilgarth. De fapt, misiunea mea s-a terminat. Mâine, cazul dumneavoastră va fi deferit organelor de cercetare penală. Veţi putea să-i cereţi noului interlocutor să vă pună în legătură cu un avocat şi, dacă insistaţi, cu reprezentantul ţării dumneavoastră. De fapt, acest ultim aspect al chestiunii este mai delicat, deoarece nu posedaţi un paşaport american, ci unul fals, englezesc.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate şi pentru sfaturi, domnule. Aş dori să vă rog să-mi spuneţi la despărţire, aşa, ca între profesionişti, unde am greşit?

— Personal socotesc că aţi comis o primă greşeală atunci când aţi acceptat fără niciun fel de reticenţe cererea în căsătorie a lui Marcel Filoti. Atitudinea dumneavoastră a fost neconformă cu realitatea, prea docilă pentru a fî putut trece drept sinceră. Chiar dacă aceasta nu a deschis ochii inginerului Filoti, a atras atenţia celor din jur. Aţi greşit însă mult mai grav atunci când, văzând că inginerul nu este dispus să vândă secretele instituţiei sale, v-aţi încăpăţânat să rămâneţi şi să insistaţi în continuare, în loc să plecaţi imediat, cu primul avion. În profesia dumneavoastră adevărata măiestrie începe cu capacitatea de a-ţi recunoaşte la timp înfrângerea. Singura scuză ce vă rămâne este aceea că aţi avut pentru prima oară de-a face cu un om care crede în valori morale total diferite de cele ce vă sunt familiare. Cu bine, *miss* Hilgarth!

DE VEGHE CU „AZOR“

— Iertaţi-mi insistenţa, sunteţi *absolut* sigur că sunetele pe care le-aţi auzit în apartamentul situat deasupra locuinţei dumneavoastră, în noaptea de trei spre patru septembrie, erau semnale Morse? Interlocutorul meu mă privi lung, iritat parcă de lipsa mea de încredere şi îmi răspunse calm şi apăsat:

— Tovarăşe căpitan, dacă n-aţi reţinut bine cele câteva date autobiografice pe care vi le-am furnizat, sunt gata să le repet. Numele meu este Negoiescu, Ion Negoiescu şi sunt de profesie navigator la societatea Tarom. Pe avioanele mai mici, la bordul cărora nu este posibilă îmbarcarea unui echipaj complet, am ca atribuţie de serviciu şi menţinerea legăturii radio cu pământul. Ca atare am urmat un curs complet de radiotelegrafie în cadrul căruia învăţarea alfabetului Morse era *obligatorie.* E drept că în activitatea de toate zilele lucrez în fonie, dar, credeţi-mă, sunt capabil nu numai să descifrez un mesaj Morse la prima audiţie, ci să şi transmit un asemenea mesaj cu o viteză mai mare decât cel pe care l-am auzit lucrând în noaptea de trei spre patru septembrie.

Mi-am dat seama că, în pofida calmului său de zburător cu vechime, Negoiescu se cam enervase. Aceasta se vedea mai puţin pe faţa lui bronzată, cu trăsături plăcute, desprinsă parcă dintr-o reclamă colorată a Taromului, şi mai mult din felul în care îşi chinuia şapca albastră cu crab auriu pe care o ţinea sprijinită de genunchi. Într-un fel, omul avea dreptate; el, venise din proprie iniţiativă pentru a ne semnala fapte de cel mai mare interes, iar noi, în loc să-i aducem mulţumiri, ne comportam faţă de el ca şi cum i-am fi pus la îndoială buna-credinţă. Şi toate acestea pentru simplul motiv că organele gonio care asigurau securitatea eterului şi pe care le consultasem telefonic într-o pauză a discuţiei cu Negoiescu infirmaseră categoric apariţia vreunei emisiuni clandestine în limitele Capitalei, în noaptea de trei spre patru septembrie 1959. Până la urmă am hotărât să las rezolvarea acestei contradicţii pe seama viitorului şi m-am adresat împăciuitor lui Negoiescu:

— Vă rog încă o dată să mă iertaţi, dar se întâmplă adesea ca starea aceasta plasată undeva între veghe şi somn să joace unora tot felul de feste. Iată, nu mai departe de acum două săptămâni, am primit o semnalare asemănătoare cu cea pe care ne-o faceţi dumneavoastră astăzi. După multă muncă şi nopţi irosite, am stabilit că sunetele pe care omul le luase drept semnale Morse proveneau de la o garnitură a instalaţiei sanitare din apartamentul vecin. Desigur, o asemenea ipoteză este exclusă în cazul dumneavoastră, adăugai repede

văzându-l cum se întunecă la faţă. Cel ce ne-a făcut semnalarea despre care vă vorbeam este de profesie jurist, avocat. Oricum, v-aş ruga să-mi mai povestiţi o dată, fără grabă, cele petrecute, pentru a putea lua note, între timp vom bea o cafea, propusei eu luând de pe tava adusă de secretara şefului cafelele şi paharele cu apă minerală. O ţigară?

— Mulţumesc, nu fumez. Putem să începem?

— Vă rog.

— Eu stau în vila aceasta din cartierul Domenii de prin anul 1952, după ce am absolvit şcoala de navigatori aero. Fiind la demisol, cu intrare pe scara de serviciu, locuinţa nu pare grozavă la prima vedere, dar eu sunt mulţumit de ea. Am două camere spaţioase, luminoase, fără igrasie, încălzite cu gaze, baie, bucătărie şi, ceea ce este foarte important pentru mine, sunt aproape de aeroport. După ce m-am însurat, soţia a încercat o vreme să mă convingă să ne mutăm, dar am refuzat categoric, iar acum nici ea n-ar mai accepta să schimbăm locuinţa. Vă daţi seama că-mi cunosc bine casa şi cartierul cu toate particularităţile şi zgomotele lor. Deasupra mea, la parter, se află tot un apartament cu două camere şi toate dependinţele, separat de restul încăperilor de la acest nivel printr-un culoar fără lumină directă din afară. Apartamentul acesta a fost locuit până acum patruzeci şi cinci de zile de un anume Crăciunoiu Gheorghe, salariat al întreprinderii de confecţii „Bucureşti“ şi jucător îndrăcit de table în orele libere. Omul avea doi copii, un băiat şi o fată, care

crescuseră prea mari pentru a mai putea fi ţinuţi într-o singură cameră. Ca atare, Gogu Crăciunoiu a primit un apartament nou de trei camere, într-unul din blocurile de la Gara de Nord, iar în locul său s-a mutat locatarul actual, Ludwig Hödl, celibatar, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, contabil la Ferma de stat pentru îmbunătăţirea rasei cailor, situată undeva pe drumul către Mogoşoaia.

Ştiu toate acestea din cartea de imobil pe care o ţine nevastă-mea; cu Ludwig Hödl n-am reuşit să mă cunosc personal, deoarece, chiar în săptămână în care s-a mutat, am plecat în concediu la mare, de unde m-am întors la 3 septembrie. Acum ştiţi şi dumneavoastră cum e cu concediile astea: o noapte-două de nesomn, până te obişnuieşti cu patul de la staţiune şi cel puţin o noapte de insomnie la sfârşit, până reintri în atmosfera şi cearşafurile de acasă. Pentru mine noaptea de trei spre patru septembrie a fost tocmai noaptea de reacomodare. De aceea am şi auzit semnalele acelea, fix la ora două spre dimineaţă, încheie Negoiescu.

— Cam cât timp a durat emisiunea?

— Au fost două reprize a cinci-şase minute. Operatorul bătea peste optzeci de semne pe minut, fără a fi întrerupt de corespondentul său, aşa cum se întâmplă de obicei, şi fără a fi lansat în prealabil indicativ de apel. În felul acesta a putut să transmită aproape o mie de semne.

— Litere sau cifre?

— Numai cifre. În grupe de câte cinci.

— Aţi auzit poate, pe lângă emisiunea Morse, alte zgomote, de exemplu, paşi, obiecte mutate din loc, scârţâit de mobile...

— Nu. De fapt, atenţia mi-a fost concentrată exclusiv asupra emisiunii.

— Ferestrele de la dormitorul dumneavoastră erau deschise?

— Le-am ţinut deschise până la miezul nopţii. Apoi mi s-a părut că s-a făcut răcoare în cameră şi le-am închis. Soţia mea suferă de reumatism.

— Cum a reacţionat soţia dumneavoastră la auzul emisiunii?

— Spre deosebire de mine, soţia mea dormea liniştit şi adânc.

— Din cele spuse de dumneavoastră se poate deduce că sunteţi sigur de faptul că sunetele proveneau din apartamentul situat la parter. Puteţi să confirmaţi această impresie?

— N-am spus acest lucru. De fapt, e greu de presupus că aş fi auzit semnalele dacă emisiunea s-ar fi făcut în altă parte. La demisol nu mai locuieşte nimeni; aici se mai află doar încăperea cazanului central şi un garaj ocupat de un automobil model '30. Celălalt apartament este prea departe de mine pentru a putea auzi cele ce se petrec acolo.

— Cine sunt locatarii acestui apartament?

— Este o locuinţă mare cu patru camere, hol şi dependinţe, ocupată în comun de un şofer de la I.R.T.A.,

Vasile Boieru, şi de Gheorghe Ivanciu, tehnician la atelierele P.T.T. din strada Clăbucet. Oameni cu neveste, cu copii...

— Cui aparţine automobilul din garajul situat la demisol?

— Lui George Seimeanu, fostul proprietar al casei. A fost mare proprietar şi deputat. Acum este şofer la Getax.

— N-ar fi fost posibil ca sunetele să parvină din garaj?

— Dacă cineva ar fi încercat să deschidă garajul în timpul nopţii, ar fi trezit nu numai pe locatarii imobilului nostru, dar şi pe cei din casele învecinate. Balamalele uşilor n-au mai fost clintite de vreo cinci ani şi sunt înţepenite de rugină.

— Mai aveţi să ne spuneţi ceva, tovarăşe Negoiescu? Un amănunt care ne-ar putea fi de folos...

— Nu. Mi se pare că v-am spus tot ce prezenta cât de cât interes.

— Vă mulţumim pentru sesizarea făcută. Sperăm că putem conta în continuare pe sprijinul dumneavoastră. Iată numărul meu de telefon. Vă rog să mă chemaţi ori de câte ori veţi crede necesar. La rândul meu, vă voi căuta la aeroport; din motive pe care desigur le înţelegeţi, mă voi feri să vă vizitez la domiciliu. La revedere, pe curând, tovarăşe Negoiescu.

— La revedere, tovarăşe căpitan.

După despărţirea de Negoiescu, m-am grăbit să mă întorc în birou, unde am predat secretarei însemnările pe care le făcusem, cu rugămintea să le dactilografieze. Apoi

m-am apucat să creionez un plan de verificare a celor semnalate de navigator, ajungând la concluzia că, de fapt, ceea ce trebuia verificat cu precădere era existenţa în imobil a emiţătorului, iar această treabă nu putea fi făcută fără concursul secţiei de goniometrie. Am prevăzut deci ca prim punct din plan luarea legăturii cu şeful acestei secţii, iar la rubrica „cine răspunde" am scris cu o oarecare maliţiozitate numele şefului; drept termen de executare am indicat ziua în curs. Iar după ce planul a fost, la rândul său, dactilografiat, am pus totul într-o mapă şi am plecat la raport, la colonelul Mătase. Şeful, care terminase tocmai analiza unui caz dificil, mă primi imediat.

— Ia loc, Matei. Ce vânt te aduce pe la mine?

Am priceput pe loc că Mătase nu reuşise încă să se detaşeze de cazul analizat, iar aceasta îl împiedica să-şi amintească ordinul pe care mi-l dăduse el însuşi la prima oră a programului. Colonelul, care nu-şi luase concediul nici pe anul acesta, nici pe anul trecut, era vizibil obosit.

— M-am prezentat să vă raportez rezultatul discuţiei pe care am avut-o cu Ion Negoiescu, navigatorul de la Tarom. Ştiţi, acela care susţine că a auzit alaltăieri noapte, la el în imobil, o emisiune Morse.

— A, da! se lumină şeful. Văd că ai pregătit o notă. Dă-mi-o, să văd şi eu ce spune băiatul acesta. Pare serios – comentă el după ce termină de citit. Cum se face însă că cei de la gonio n-au sesizat nimic?

— L-am întrebat la telefon pe şeful lor de tură, care mi-a spus că nu au nicio semnalare din noaptea de trei spre patru septembrie.

— Văd că ai propus să luăm legătura cu ei. Foarte bine. Vom merge chiar acum la colonelul Sălceanu. În rest, planul tău e cam subţire, dar, să-ţi spun drept, nici eu n-am, la ora aceasta, idei mai grozave. Poate după discuţia cu Sălceanu... Cu cine vrei să faci echipă pentru investigaţiile astea?

— Mă gândeam la căpitanul Ţenescu...

— Mai gândeşte-te şi la alţii. Ofiţerii mai tineri sunt de părere că voi doi preluaţi spre rezolvare toate semnalările mai interesante, iar lor le lăsaţi doar lucrările de rutină şi sarcina clasării hârtiilor în dosare. Dealtfel, lui Ţenescu i-am dat să rezolve unele sarcini legate de cazul analizat adineaori.

Îmi ajunseseră şi mie la ureche unele din comentariile celor mai tineri despre aşa-zisul tandem Irimia—Ţenescu. Ba mai auzisem şi păreri conform cărora acest tandem ar funcţiona cu binecuvântarea tacită a colonelului Mătase. De aceea am răspuns fără a protesta:

— În cazul acesta, am să-l iau pe locotenentul Tătaru.

— De acord, spuse Mătase care tocmai obţinuse legătura telefonică cu colonelul Sălceanu pentru a-i anunţa sosirea noastră.

Deşi sunt absolvent al unei şcoli profesionale de gradul doi şi deci oarecum la curent cu problemele tehnice, mărturisesc că, ori de câte ori intru în sediul secţiei de

goniometrie, o fac cu sfiala neofitului care pătrunde în templu. Am sentimentul că cei care lucrează aici ne depăşesc în cunoştinţe cu cel puţin o eră, iar cuvinte atât de banale în rostirea obişnuită ca: plajă, armonică şi multe altele capătă în vorbirea lor semnificaţii misterioase, necunoscute muritorilor de rând. Complexul de inferioritate care mă încearcă de la intrarea în clădire se amplifică nemăsurat atunci când ajung în faţa colonelului Iulian Sălceanu.

Şeful secţiei gonio este un bărbat înalt şi zvelt, de vreo patruzeci de ani, cu trăsături plăcute, permanent destinse într-un zâmbet prietenos şi binevoitor. Calmul şi răbdarea sa au ajuns proverbiale în toată Securitatea; s-au găsit unii gata să parieze solda pe o lună contra unui leu devalorizat, retras din circulaţie în anul 1947, că Sălceanu n-ar putea fi făcut să tresară nici măcar de explozia unei bombe nucleare. Imposibilitatea realizării experienţei a zădărnicit însă încheierea acestor rămăşaguri, despre care sărmanul Sălceanu nu ştia desigur nimic. Dacă lucrurile s-ar fi limitat doar la cele spuse mai sus, Sălceanu n-ar fi exercitat asupra mea o impresie atât de puternică. Dar mai era ceva: omul era complet chel, iar craniul său neted şi lustruit ca o balustradă era întregit de o faţă întotdeauna proaspăt rasă pe care sprâncenele blonde se distingeau cu mare greutate. Această înfăţişare îi dădea aerul unui tip desprins din paginile unui roman ştiinţifico-fantastic, o făptură de pe altă planetă sau, cum spuneam, dintr-o eră următoare, dominată de *homo perfectus.* Astfel, Sălceanu

era un moldovean cumsecade, întotdeauna bucuros de oaspeţi.

— Bine aţi venit la noi! ne întâmpină el în capul scării. Pe ce grindă să crestez un semn în amintirea acestei vizite?

— Bine v-am găsit sănătoşi, răspunse semeţ Mătase. Lasă, că nici dumneavoastră nu prea ne tociţi pragul...

După acest schimb de amabilităţi, Sălceanu ne pofti la masa de conferinţe, iar eu îi explicai, la ordinul şefului, despre ce era vorba. Gazda noastră ne ceru nota, o citi cu atenţie, sublinie cu albastru amănuntele furnizate de Negoiescu despre durata şi caracteristicile emisiunii, consultă situaţia supravegherii gonio din noaptea cu pricina, se mai gândi câteva minute, apoi spuse:

— Să ştiţi că mie nu mi se pare deloc curios faptul că această emisiune nu a fost captată de noi. Vedeţi, un om de meserie ca Negoiescu şi-a dat seama că nu se află în prezenţa unei emisiuni obişnuite. El a declarat că „operatorul n-a fost întrerupt de corespondentul său, aşa cum se întâmplă de obicei, iar aceasta i-a permis să transmită aproape o mie de semne în zece minute". Apoi, în altă parte: „Operatorul a început să lucreze fără să fi lansat în prealabil indicativul de apel". Sunt amănunte care ne dau indicaţii preţioase şi anume: a. – operatorul era sigur că va fi auzit fără dificultate de corespondentul său; b. — el nu se temea că ar putea fi auzit sau interferat de alţii; c. – se simţea în siguranţă deplină. A fost, deci,

mai mult decât probabil, o emisiune realizată în banda de ultrascurte.

— Ei, şi ce dacă a fost realizată în banda de ultrascurte? întrebă nerăbdător Mătase.

— În primul rând asta explică de ce n-am putut-o capta. Pe de altă parte ne orientează, pe noi, dar mai ales pe dumneavoastră, în măsurile pe care le vom lua de acum încolo, reluă cu o infinită răbdare Sălceanu. Undele supravegheate de organele de goniometrie din toate ţările sunt undele scurte, singurele ce pot purta mesajul unui emiţător de putere relativ modestă pe distanţe mari, dincolo de frontiere. Mesajul transmis prin acest gen de unde se răspândeşte în toate direcţiile, fiind reflectat de ionosferă pretutindeni pe glob. Spre deosebire de undele scurte, aglomerate de mii de posturi civile şi militare, de informare, de propagandă, de spionaj, de radioamatori etc., undele ultrascurte pot fi folosite la suprafaţa pământului doar pe distanţe mici, nedepăşind şaizeci de kilometri. Căci spre deosebire de undele scurte, undele ultrascurte, care se propagă numai în linie dreaptă, nu sunt reflectate de ionosferă, ci o străbat şi se pierd în spaţiul interplanetar fără să se mai întoarcă pe pământ. Banda de ultrascurte este folosită cu predilecţie de aeronavele aflate în zbor pentru ţinerea legăturii cu pământul şi va fi folosită intens de viitoarele nave cosmice. Frecvenţele ultrascurte nu sunt, de regulă, influenţate de paraziţi, fiind folosite, de aceea, pentru transmiterea semnalelor de televiziune care trebuie să

ajungă la destinaţie „curate”. Emisiunile pe unde scurte sunt puternic interferate de fenomenele atmosferice, de posturile învecinate şi de diverşi paraziţi care întrerup adesea legătura dintre doi corespondenţi, obligându-i să se recheme reciproc şi să-şi ceară unul altuia repetarea mesajului. În cazul legăturii pe canalul de unde scurte este de asemenea necesar ca cel care emite să înceapă printr-un semnal caracteristic, zis „de apel”, prin care să poată fi identificat. Aceste elemente n-au intrat în componenţa emisiunii auzite de Negoiescu. Iată ce mă face să cred că operatorul lucra în bandă de ultrascurte.

— Şi ce este important pentru noi în toată această istorie? îl întrerupse nerăbdător Mătase.

— Tocmai acolo ajunsesem. Important pentru dumneavoastră este faptul că cel care a recepţionat mesajul se află probabil în Bucureşti sau, în orice caz, pe undeva pe aproape. S-ar putea ca emisiunea să fi fost destinată unui avion aflat în zbor, dar, după câte ştiu, în prezent nu sunt autorizate zboruri nocturne în spaţiul aerian al Capitalei. Teoretic, ar mai putea intra în discuţie existenţa unui destinatar ascuns pe o navă aflată pe Dunăre, undeva între Giurgiu şi Olteniţa, dar, pentru a ajunge acolo, semnalul ar trebui transmis cu ajutorul unei antene înaltă cât cea de pe Casa Scânteii. De aceea am sentimentul că omul trebuie căutat undeva mai aproape, poate chiar într-o maşină parcată pe una din străzile învecinate.

— Mda, acceptă Mătase, asta este într-adevăr o chestiune importantă. Mai important mi se pare însă, în etapa actuală, să lămurim cu certitudine dacă se emite sau nu din imobilul locuit de Negoiescu. Am vrea să ştim deci cu ce ne puteţi ajuta în această problemă.

— După cum v-am spus, emisiunile de ultrascurte nu sunt captate de sistemul gonio aflat în serviciu în prezent. Este o problemă pe care va trebui să o rezolvăm în anii următori. Văd însă că dumneavoastră v-aţi propus să găsiţi un loc în care să instalaţi un post de pândă. Desigur, utilitatea şi oportunitatea instalării acestei pânde este o problemă de competenţa dumneavoastră, spuse el cu un zâmbet subţire. Dar, dacă locul pe care îl veţi găsi ar constitui un adăpost sigur şi ar fi situat chiar vizavi sau alături de casa supravegheată, noi am putea instala acolo pe „AZOR“.

— Pe cine? întrebă nedumerit Mătase.

— „AZOR“. Noi numim astfel un receptor sensibil, capabil să capteze orice emisiune apărută pe o rază de 30—40 de metri, oricât de slabă ar fi ea şi independent de lungimea de undă pe care ar fi realizată.

— Şi cum lucrează acest „AZOR“? — mă hazardai eu.

— Simplu. Aţi observat şi dumneavoastră, atunci când treceţi cu automobilul pe lângă un post de emisie, având radioreceptorul maşinii deschis, că postul pe care îl ascultaţi este complet acoperit de emisiunea învecinată, indiferent de lungimea de undă pe care este transmisă aceasta din urmă. Cam aşa se întâmplă şi cu „AZOR“ care,

spre deosebire de receptoarele obişnuite, nu este fixat pe niciun post şi nicio lungime de undă, ci rămâne permanent la pândă într-o poziţie neutră. Imediat ce prinde o emisiune, „AZOR“, cu ajutorul câtorva instalaţii auxiliare, localizează cu precizie punctul din care se emite şi lungimea de undă pe care se lucrează.

— De unde se vede că dulăul e bine dresat, comentă şeful satisfăcut. Acum, pentru a-i găsi un adăpost corespunzător, vă rugăm să ne spuneţi dacă „AZOR“ va veghea singur sau însoţit de cineva de la dumneavoastră. Am vrea să ştim, de asemenea, dacă face sau nu zgomot, încheie Mătase.

— Nimic din toate acestea. „AZOR“ este modest şi cuminte, veghează întotdeauna singur şi se hrăneşte doar cu curent electric; un contor care-i este ataşat va indica fără greş suma pe care o vom avea de plătit gazdei. Noi vom primi şi descifra mesajele lui aici, în această clădire.

— Vă mulţumim pentru lămuriri şi pentru sprijin şi vă cer iertare pentru ignoranţa mea în ale tehnicii radio, spuse Mătase ridicându-se. Cine din secţia dumneavoastră va colabora cu noi în această problemă?

— Locotenentul major Abrudan, căruia îi voi ordona chiar acum să pregătească cele necesare. Îl rog pe tovarăşul căpitan Irimia să ia legătura cu noi imediat ce va găsi un loc corespunzător pentru adăpostirea aparaturii noastre.

— Ai văzut, Matei, mă întărâtă şeful pe drum, ce înseamnă să lucrezi ştiinţific? Noi alergăm şi obţinem

informaţii cu sudoarea frunţii, iar Sălceanu, fără să se scoale de la biroul său, deduce prin câteva exerciţii de logică lucruri atât de importante ca prezenţa şefului unei reţele de spionaj aici, sub nasul nostru. Rău de gură cum te ştiu, ai putea să răspunzi că celor de la gonio le-a fost uşor să facă demonstraţii de logică pe materialul procurat de tine şi că ar fi fost mai bine ca Sălceanu cu ai lui să fi reuşit să capteze ei emisiunea auzită întâmplător de un cetăţean chinuit de insomnie. La asemenea afirmaţii ţi-aş răspunde însă că nu eşti decât un retrograd şi un invidios. Oricum, redeveni el serios, ne-am cam grăbit cu planul. Va trebui să-l refacem pentru a include în el şi alte măsuri, inclusiv cele legate de folosirea lui „AZOR". Şi, fiindcă veni vorba de „AZOR", lasă o zi-două celelalte probleme în seama lui Tătaru şi caută-i un adăpost dulăului electronic. Deocamdată să ne concentrăm atenţia asupra verificării celor semnalate de Negoiescu şi să identificăm cu certitudine radiotelegrafistul clandestin. Pe urmă, în funcţie de rezultatele obţinute în această primă etapă, ne vom gândi şi la destinatarul mesajelor, misteriosul şef de reţea.

Cu adăpostul lui „AZOR" am avut noroc. Verificând locatarii imobilelor învecinate, am identificat într-o garsonieră situată în casa de peste drum un constănţean cu care fusesem coleg de şcoală tehnică, şi care, devenit inginer, conducea şantierul pentru modernizarea sectorului Slobozia—Giurgeni a şoselei naţionale ce leagă Capitala de Constanţa. Cu o profesie ca asta, omul

rămăsese neînsurat şi nici nu dădea pe acasă cu lunile, aşa că n-a fost o problemă să-l conving să-mi împrumute pentru două-trei săptămâni garsoniera sa.

— Măi Irimia, glumi el în faţa paharului cu vin la care îl invitasem, eu am avut întotdeauna impresia că tu eşti un activist serios al organizaţiei de tineret. Habar n-aveam ce crai zace în tine. Vezi să nu mă faci de poveste printre vecini.

Am ripostat cam cu jumătate de gură că n-am fost niciodată crai şi că de când nu ne-am văzut am devenit un soţ şi un tată model, lăsându-l de fapt să creadă ce poftea. L-am asigurat în schimb cu toată energia că nu va avea de pe urma mea niciun reproş din partea vecinilor. Aşa s-a făcut că la numai trei zile după convorbirea cu colonelul Sălceanu, „AZOR“ era instalat, iar alături de el veghea pe timpul nopţii şi locotenentul Tătaru. În pofida încrederii absolute a celor de la gonio în calităţile lui „AZOR“, şeful apreciase drept necesară prezenţa la postul de pândă a colegului meu mai tânăr. Acesta trebuia să se asigure periodic de faptul că „AZOR“ funcţionează, respectiv că n-a devenit victima vreunui scurt circuit, a arderii unei siguranţe, rezistenţe sau condensator. În cazul în care în difuzorul lui „AZOR“ s-ar fi auzit semnalele Morse, Tătaru trebuia să ne alarmeze imediat prin telefon, pe colonelul Mătase şi pe mine, şi apoi să observe prin fereastră eventualele mişcări din apartamentul lui Hödl, apariţia pe stradă a unor pietoni sau automobile şi orice alte amănunte care ar fi putut avea cât de cât legătură cu

problema ce ne preocupa. Pentru a nu condamna ofiţerul la veghe continuă, Abrudan construise, la sugestia noastră, un sistem de trezire periodică a lui Tătaru printr-un şoc electric slab. Ofiţerul era scuturat de încheietura mâinii de două ori pe noapte şi ori de câte ori „AZOR“ ar fi captat o emisiune Morse.

În timpul zilei, Tătaru şi cu mine ne ocupam cu hărnicie de verificarea persoanelor între care trebuia căutat radiotelegrafistul nocturn. George Seimeanu a ieşit repede din atenţia noastră, întrucât am stabilit că în noaptea respectivă fusese de serviciu în staţia Getax din faţa Gării de Nord. Dealtfel, fostul moşier, adaptat perfect noii sale condiţii sociale, nu avea nimic din stofa unui conspirator dispus să-şi rişte pielea într-o acţiune de spionaj. Interesant ni s-a părut iniţial, prin profesia sa, Gheorghe Ivanciu; o uşoară investigaţie la locul său de muncă ne-a lămurit repede că ne înşelasem. Omul era secretarul organizaţiei de partid a atelierelor, exemplu de muncă şi de conduită, cu o biografie clară, ireproşabil din toate punctele de vedere.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre biografia lui Ludwig Hödl, originar din Cernăuţi, care fusese până în 1944 codirectorul firmei germane colectoare de cereale „Dunarex“ şi Blokleiter (o funcţie similară cu cea de şef de cuib la legionari) în Grupul etnic german. În arhivele fostei siguranţe existau chiar unele materiale din care rezulta că Hödl ar fi fost agent al organizaţiei de spionaj hitleriste S.D., dar aceste materiale nu fuseseră niciodată

verificate. La ferma unde lucra era apreciat ca un funcţionar serios, capabil de treburi mult mai importante decât cele pe care le avea de făcut; i se putea reproşa doar comportarea prea rezervată faţă de restul colectivului. Colegii săi puneau această comportare pe seama faptului că Hödl rămăsese văduv de circa un an. Interesant mi s-a părut şi faptul că individul îşi obţinuse locuinţa cea nouă nu prin întreprindere, ci printr-o relaţie obscură ce lucra la Spaţiul locativ al Capitalei. Anterior avusese tot un apartament, cu două camere, într-un bloc situat pe una din arterele centrale ale Bucureştiului.

Cam aici ajunsesem cu investigaţiile când, în noaptea de treisprezece spre patrusprezece septembrie, la ora două fix, „AZOR“ recepţionă cu mare claritate o emisiune cifrată Morse, realizată în banda de ultrascurte, cu o durată de opt minute. Drept punct de ieşire în eter a acestei emisiuni aparatura indică fără dubiu antena montată de Hödl pe acoperişul vilei de vizavi. Trezit la vreme de „AZOR“, Tătaru examinase cu încordare ferestrele întunecate ale contabilului precum şi strada adormită sub lună. Dar strada rămase pustie şi liniştită, iar ferestrele rămaseră în întuneric. O clipă Tătaru avusese impresia că în acest întuneric deplin tremurase un licăr de lumină. Dar chiar dacă această licărire existase, ea dispăruse fulgerător şi ofiţerul nu mai reuşi să vadă nimic. El se gândi că s-ar fi putut ca lumina să fi fost doar un joc al închipuirii sale, un reflex al încordării ce-l stăpânea.

A doua zi, Negoieseu mă căută la telefon pentru a-mi confirma, dacă mai era nevoie, că emisiunea se auzise din nou. Lăsat oarecum la o parte, bravul navigator aero luase singur iniţiativa de a sta la pândă a şaptea şi a zecea zi de la prima emisiune. I-am mulţumit cu o însufleţire ce ascundea un anumit sentiment de jenă şi i-am promis că la douăzeci şi trei septembrie voi veni cu un coleg pentru a veghea alături de el, dacă este de acord şi dacă nu o deranjăm pe soţia sa. Negoieseu m-a asigurat că vom fi bineveniţi.

Către prânz am ţinut sfat mare în biroul colonelului Mătase. Sprijinit de locotenentul Tătaru, Sălceanu propuse ca spionul să fie lăsat un timp în libertate controlată în speranţa că va sfârşi prin a ne conduce la şeful său de reţea. Mătase era, ca şi mine, partizanul neutralizării imediate a lui Hödl. El spunea:

— Faptul că înregistrăm emisiunile cifrate ale individului nu înseamnă că îi şi controlăm activitatea. Noi nu ştim ce conţin aceste mesaje; s-ar putea ca ele să nu prezinte mare lucru, dar s-ar putea, tot atât de bine, să fie deosebit de dăunătoare. Cred că nu avem dreptul să-i îngăduim lui Hödl să transmită în continuare informaţii. În plus, prelungirea supravegherii implică riscul descoperirii ei. Prezenţa noastră în imobilul de peste drum nu poate să rămână neobservată multă vreme. Noi am făcut unele investigaţii în jurul spionului, iar acesta ar putea să afle cu timpul câte ceva. Dacă omul va simţi că suntem pe urmele lui, nu ne va mai lăsa nicio şansă să-l

prindem şi nici să-i identificăm şeful. De aceea propun să-l arestăm pe Hödl, la el acasă, imediat ce va realiza emisiunea viitoare. Vom pătrunde repede, fără zgomot peste el şi îl vom surprinde cu emiţătorul şi codul pe care îl foloseşte; apoi vom sta de vorbă cu el despre legătura superioară şi despre toate celelalte.

Această propunere a fost aprobată întocmai, în aceeaşi zi, de mai-marii noştri, deşi Mătase, leal ca întotdeauna, l-a luat cu el la raport şi pe colonelul Sălceanu, dându-i posibilitatea să-şi expună personal punctul de vedere.

La 23 septembrie, cu câteva ore înainte de venirea lui Hödl de la serviciu, m-am introdus discret, împreună cu şeful şi cu locotenentul major Abrudan, în apartamentul lui Ion Negoiescu. Un telefon de campanie cu firul bine mascat, a cărui sonerie era înlocuită de un bec mic, albastru, ne lega de postul de pândă de peste drum, unde se instalaseră, pentru a-i ţine de urât lui „AZOR“, locotenentul Tătaru şi prietenul meu, căpitanul Eugen Ţenescu. La sediul secţiei gonio aştepta, gata să intervină, colonelul Sălceanu cu doi dintre subalternii lui, iar la noi în garaj rămăseseră în aşteptare de ordine două autoturisme „Volga”.

Acei care n-au avut prilejul să aştepte încordaţi momentul acţiunii într-un post de pândă nu vor şti niciodată cât de lungi pot fi orele, minutele, secundele. Pentru noi timpul se scurgea cu a’tât mai anevoios cu cât, din politeţe faţă de soţia lui Negoiescu, Mătase interzisese cu străşnicie fumatul, iar de dormit, pe canapeaua din

camera ce ne fusese pusă la dispoziţie, nu-i ardea nimănui.

Hödl a venit acasă pe la ora şase şi jumătate şi, aşa cum ne comunicau prin telefon cei de vizavi, la şapte şi zece aprinsese lumina şi circula, când dintr-o cameră în alta, când în baie, când în bucătărie. Interesant era faptul că, deşi ne aflam chiar sub el, noi nu auzeam nimic; ulterior am stabilit că individul purta în casă papuci de voiaj, cu talpa moale. După ce mâncă, Hödl se culcă pe la nouă şi jumătate, iar pentru noi începură incertitudinile: va emite, nu va emite? La ora două aveam să constatăm însă că ne frământasem fără motiv: spionul ieşi în eter cu exactitatea unui cronometru, iar noi auzeam de la demisol sunetul înăbuşit, dar distinct, al semnalelor Morse. Dealtfel, imediat ce începuse emisiunea, Tătaru ne anunţase şi el că „AZOR“ înregistrează mesajul. Am scos deci revolverul din buzunar şi am dat să pornesc în sus, pe scări, dar Mătase m-a oprit:

— Lasă-l să-şi termine treaba, şopti el.

Ordinul şefului m-a cam nedumerit. Arestarea în timpul emisiunii a radiştilor spionajului duşman era o performanţă râvnită de orice ofiţer de contra-informaţii.

— Nu uita de şeful de reţea, şopti în continuare colonelul. Acela nu trebuie să afle încă de faptul că i-am arestat omul.

Am oftat şi mi-am băgat revolverul înapoi în buzunar, spunându-mi că şeful are întotdeauna dreptate; dar după vreo zece minute tot am năvălit în apartamentul lui Hödl ,

cu Mătase în frunte. Uşa, construită din două canaturi, n-a rezistat izbiturii umerilor noştri. Am găsit imediat comutatorul şi am aprins toate becurile lămpii de plafon, surprinzându-l pe spion chiar în momentul în care se ridicase în picioare la marginea patului; afişa o figură speriată şi profund nedumerită.

— Suntem ofiţeri de Securitate, îl preveni Mătase îndreptând spre el revolverul încărcat. Aţi transmis din această cameră până acum câteva minute, prin radio, un mesaj cifrat. Predaţi emiţătorul şi celelalte materiale de spionaj ascunse în apartament.

— Domnule, răspunse demn Hödl, nu ştiu despre ce emisiune şi despre ce materiale vorbiţi. Probabil faceţi o confuzie. Sunt obligat însă să constat că datorită acestei confuzii aţi năvălit în casa mea în puterea nopţii, ceea ce, după câte ştiu, este interzis de lege.

— Fiecare din noi dă socoteală legii pentru faptele sale. Deocamdată acesta este mandatul pentru arestarea dumneavoastră, iar aceasta este autorizaţia procurorului pentru a intra în locuinţa dumneavoastră şi a o percheziţiona. Încetaţi deci să jucaţi teatru şi predaţi-ne emiţătorul. Vă închipuiţi desigur că nu vom pleca de aici fără el.

Spionul se zăvorî într-o tăcere dispreţuitoare, lăsându-l pe Ţenescu să-i facă o sumară percheziţie corporală; nici nu avea ce ascunde în pijama. Apoi Mătase îl aşează pe un scaun în mijlocul camerei, iar Ţenescu, Tătaru şi Abrudan se apucară să percheziţioneze apartamentul. Au fost găsite

şi ridicate câteva obiecte interesante, printre care: un pistol „Walther” cu muniţie, ascuns sub una din plăcile de faianţă din baie; un dicţionar german-român, ediţia 1940, cu însemnări în creion din care rezulta neîndoios că era folosit drept cheie pentru cifrarea mesajelor; o diplomă ornată de vulturi cu zvastici în ghiare, prin care fostul şef al secţiei din România a partidului nazist certifica sub semnătură că Ludwig Hödl este un patriot devotat Reichului şi lui Hitler; dar n-am reuşit să găsim nici urmă de emiţător. Firul antenei ce cobora de pe acoperiş în apartament era conectat în mod firesc la un elegant aparat de radiorecepţie „Stassfurt“, fabricat în R.D.G., instalat într-un colţ al dormitorului. Acest gen de aparate prevăzute cu o claviatură pentru schimbarea undelor erau pe timpul acela deosebit de căutate de bucureşteni, care le puteau procura de la orice magazin bun de articole electrice. Se putea trage concluzia că antena servea nu numai emiţătorului, ci şi receptorului „Stassfurt“. E drept că Abrudan examinase câteva minute bănuitor frumosul aparat, dar se dovedise că lămpile sale erau reci, neaprinse de cel puţin câteva ore.

Şi uite aşa, o acţiune începută sub cele mai bune auspicii risca să se împotmolească lamentabil. Îmi stătea pe limbă reproşul destinat lui Mătase care nu aprobase să-l surprindem pe Hödl în timpul emisiunii, dar vedeam bine că şi fără aceasta şeful clocotea ca un vulcan. Am mai fi bâjbâit noi mult şi bine în apartamentul spionului, care ne privea de pe scaunul său cu un rânjet triumfător, dacă,

spre ora trei şi jumătate, n-ar fi intrat peste noi colonelul Sălceanu, sătul să tot aştepte în biroul lui. Şeful îl trase repede în camera alăturată, unde îl puse la curent cu dispariţia inexplicabilă a emiţătorului, iar Sălceanu, după ce îl chemă la el pe Abrudan şi îl chestionă preţ de câteva minute, se îndreptă hotărât spre radioreceptorul „Stassfurt". El apăsă pe clapa corespunzătoare undelor medii, iar în cameră se răspândiră curând ritmurile sincopate ale unei orchestre de jazz. Dar, fapt curios, deşi aparatul funcţiona, scala sa rămânea întunecată, ca şi cum beculeţul destinat iluminării ei ar fi fost scos anume, sau s-ar fi ars înainte de vreme. Apoi Sălceanu, care examinase atent interiorul aparatului la lumina unei lanterne puternice, apăsă pe clapa care ar fi trebuit să conecteze lampa finală şi difuzoarele la pik-up. Muzica de jazz încetă brusc, iar colonelul începu să bată în clapa pe care o lăsase în jos, semnalul de apel al clubului de radioamatori de la Palatul pionierilor, pe care îl cunoşteam şi eu: YA-3, YA-3, YA-3. La mai puţin de un minut de la această experienţă, uşa se deschise larg şi în cameră năvăli cu, respiraţia tăiată unul din colegii rămaşi peste drum:

— Postul emite din nou, raportă el surescitat.

Mătase îl opri printr-un gest, apoi se îndreptă spre spionul a cărui morgă impertinentă dispăruse de pe faţă ca şterasă cu guma:

— Să mergem, domnule Hödl . Îmbrăcaţi-vă ceva mai gros, căci suntem în prag de toamnă.

Ne-am dus câteştrei, cu una din maşinile de serviciu, la noi la sediu, unde ne-am instalat în biroul şefului pentru a discuta, cum zicea el, despre afaceri. Şi pentru ca totul să fie clar de la început, colonelul spuse:

— Domnule Hödl, sunteţi un om matur şi, după cum am putut constata, inteligent. Vă daţi deci seama că probele pe care le avem cu privire la activitatea dumneavoastră de spionaj sunt neîndoielnice. La ele se vor adăuga şi informaţiile pe care le-aţi transmis prin ultimele mesaje, care au fost înregistrate de noi şi a căror descifrare a devenit pentru specialiştii noştri un joc de copil, acum, că avem cartea care v-a servit drept cod. Activitatea de spionaj este sever pedepsită de lege; până la pedeapsa capitală. Înţelegeţi că aveţi mare nevoie de circumstanţe atenuante pentru a scăpa cât mai ieftin în faţa tribunalului. Iar pentru a beneficia de aceste circumstanţe nu vă rămâne acum, în ceasul al doisprezecelea, decât o singură cale: să adoptaţi în timpul anchetei o atitudine sinceră. Vă ascultăm, domnule Hödl.

— Domnule colonel, numai un imbecil sau un fanatic n-ar înţelege îndemnul dumneavoastră. După cum aţi binevoit să remarcaţi, nu sunt un imbecil, iar fanatismul, dacă a existat, a murit în mine odată cu credinţa nesăbuită în Reich-ul de o mie de ani. Deşi am cincizeci şi cinci de ani, mai sper să mă bucur de viaţă, chiar dacă îmi voi petrece o parte din timpul ce-mi rămâne de trăit în spatele gratiilor. Căci cine trăieşte speră, domnilor. Ca să nu vă irosesc timpul cu discursuri de prisos, voi începe prin a

declara că în anul 1938 am devenit colaborator al serviciului de informaţii german S.D. Am participat activ, după posibilităţile mele, la pregătirea condiţiilor pentru ocuparea României şi atragerea ei în război, alături de Germania. Vă voi furniza în legătură cu activitatea mea de atunci date, nume şi fapte care, devenite în bună parte de interes istoric, vor continua să vă intereseze o vreme şi sub raport operativ. Şeful meu pe linie informativă era Gustav Fischer, reprezentantul de la Bucureşti al companiei vagoanelor de dormit „Mitropa“ La 23 August 1944 noi am pierdut România; prudent, Fischer plecase din timp în Germania. Eu am rămas aici, pentru că eram căsătorit cu o românca şi pentru că dincolo nu aveam pe nimeni dispus să mă întreţină până mi-aş fi făcut un rost. M-am retras la ţară, într-o comună din Bărăgan, şi îndată ce mi-a fost cu putinţă m-am angajat la una din fermele de stat nou înfiinţate, unde, ca unul ce fusesem specialist în cereale, m-am descurcat de minune. De atunci, până astăzi, am schimbat doar trei locuri de muncă, toate în întreprinderi ce ţin de Ministerul Agriculturii. Grija mea cea mai mare în toţi aceşti ani a fost să nu fiu remarcat, să nu fiu promovat într-un post unde s-ar fi cerut un dosar mai complet despre mine. E adevărat că am dus-o greu din punct de vedere material, dar ce conta aceasta pe lângă dezastrul căruia îi supravieţuisem!,

Anul acesta, prin luna februarie, am fost oprit pe stradă de fostul meu şef, Gustav Fischer. Pentru; a fi pe de-a-ntregul sincer, vă voi mărturisi că am fost bucuros să-l

văd. Cu câteva luni în urmă îmi pierdusem soţia, rămânând singur pe lume, iar în aceste zile de restrişte şi dezorientare, apariţia lui Fischer îmi readucea în memorie zilele unui trecut de care fusesem puternic legat. El mi-a spus că şi-a refăcut situaţia sub un alt nume şi că a fost trimis la Bucureşti ca reprezentant permanent al unei firme din vest. Nu mi-a spus pentru ce firmă lucra şi nici care era numele său de acum, iar eu nu l-am întrebat, ştiind bine că aceasta nu intră în regulile noastre. Fischer mi-a propus să reîncep activitatea informativă, promiţându-mi pentru aceasta o mare sumă de bani. La început am refuzat, dar el a insistat, susţinând că riscurile sunt minime. Nu vom ţine niciodată legătura personală – spunea el – iar legătura prin mesaje radio în banda de ultrascurte nu este încă detectabilă de serviciile de contraspionaj. Mi-a explicat cât de ingenios sunt camuflate piesele emiţătorului printre cele ale radioreceptorului „Stassfurt“, cum se lucrează cu el şi, după ce m-a convins, mi-a înmânat un tichet cu ajutorul căruia am scos de la depozitul de bagaje de mână din Gara de Nord aparatul pe care l-aţi găsit la mine în dormitor. În paranteză fie spus, chiar în noaptea aceasta, când dumneavoastră vă străduiaţi în fel şi chip să găsiţi emiţătorul, eu tot mai credeam în asigurările lui Fischer că nu-l veţi putea găsi. Dar a venit domnul cel chel şi totul s-a sfârşit. Iată, în linii mari, aceasta este tot.

— Deci, întrebă Mătase după un moment de tăcere, dumneavoastră nu ştiţi cum îl cheamă în prezent pe Fischer şi nici nu aveţi idee unde locuieşte în Bucureşti?

— Aşa este. Bănuiesc însă că nu va fi prea complicat pentru dumneavoastră să procuraţi toate fotografiile reprezentanţilor de firme străine şi să mi le arătaţi. Îl voi recunoaşte imediat, fără îndoială.

— Toate la timpul lor, domnule Hödl, temperă Mătase zâmbind zelul spionului. Deocamdată aş mai avea să vă pun câteva întrebări. De pildă, ce s-ar întâmpla dacă în noaptea de 30 septembrie dumneavoastră nu aţi emite conform programului?

— Fischer va trece a doua zi prin faţa locuinţei mele pentru a vedea dacă nu există la fereastră semnul de pericol.

— În ce constă acest semn?

— În lăsarea storului de la fereastra dormitorului până la jumătatea geamului. De obicei storurile stau ridicate. Dacă nu va vedea semnul de pericol, Fischer se va duce a doua zi, deci la 2 octombrie, la ora 18, la Grota Urşilor din Parcul Libertăţii. Avem acolo un loc unde eu ar trebui să-i depun un bilet scris cu cerneală invizibilă, preparată prin dizolvarea pastilelor din cutia de antinevralgice pe care aţi găsit-o în noptiera mea. În bilet, i-aş explica ce s-a întâmplat şi i-aş cere ajutor în caz de nevoie, iar a doua zi, adică la 3 octombrie ora 18, Fischer ar trebui să-mi depună în acelaşi loc răspunsul său, pe care sunt obligat să-l ridic în treizeci de minute. Desigur, fiecare dintre noi trebuie

să-şi facă un control serios înainte de a depune şi a ridica aceste bilete. Sunt amănunte pe care mă gândeam să vi le relatez în detaliu în declaraţiile viitoare.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă, fiind de exemplu bolnav, n-aţi putea să vă deplasaţi la ascunzătoare pentru a depune mesajul?

— Fischer ar trebui să se prezinte în continuare la ascunzătoare în fiecare vineri la ora 18.

— N-ar fi posibil să încerce să vă caute acasă sau la serviciu?

— În niciun caz! Una din clauzele de bază ale înţelegerii mele cu Fischer îi interzice categoric acest lucru. Ştiţi, locul meu de muncă nu este vizitat de persoane străine, şi, în consecinţă, fiecare asemenea vizită atrage atenţia. Mai ales de când caii au fost victime ale unei epizotii a cărei origine a rămas necunoscută.

— Mi se pare suficient pentru primul interogatoriu, domnule Hödl. Vă vom lăsa să vă odihniţi câteva ore.

Pe Gustav Fischer l-am identificat chiar în aceeaşi zi, procedând exact cum ne sugerase Hödl, adică prezentându-i arestatului fotografiile puţinilor reprezentanţi permanenţi ai firmelor occidentale ce se aflaseră în Bucureşti în perioada ianuarie-septembrie 1959. Individul se ascundea sub numele de Peter Stielter şi reprezenta într-adevăr o firmă importantă dintr-o ţară cu care România avea relaţii excelente de cooperare. Numai experţii de la laboratorul antropometric au putut certifica identitatea dintre fotografia scoasă din arhive a lui Gustav

Fischer, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, zvelt, blond, cu o impecabilă cărare în frizură şi poza lui Peter Stielter, trecut bine de cincizeci de ani, grăsuliu, cărunt, cu o mustaţă stufoasă, lăsată să crească parcă anume pentru a compensa chelia aproape totală a personajului.

Ne-am asigurat mai întâi controlul mişcărilor lui Fischer-Stielter şi apoi ne-am apucat să reflectăm asupra celor ce ne rămâneau de făcut. De data aceasta discuţiile se purtau fără Sălceanu şi Abrudan, care, după arestarea lui Hödl, îl luaseră pe „AZOR“ şi se întorseseră la ale lor. Eu am propus să-i luăm lui Hödl o declaraţie completă privind activitatea trecută şi prezentă a lui Fischer, să o întărim prin raportul experţilor care stabiliseră identitatea de persoană între el şi onorabilul domn Stielter, să adăugăm acestor piese dosarul de rezident al fostului serviciu de spionaj hitlerist S.D. găsit în arhivele Siguranţei, să ne prezentăm cu aceste piese la Procuratură şi să obţinem împotriva lui Fischer-Stielter un mandat de arestare pe care să-l executăm imediat. Tătaru şi Ţenescu optară şi ei pentru această soluţie, dar nu şi Mătase, care, în contrast cu maniera expeditivă în care îl neutralizase pe Hödl, devenise mai prudent, mai circumspect.

— De fapt, noi putem proba cu certitudine doar faptul că Fischer s-a înapoiat în România sub nume fals, spuse el. În rest nu avem împotriva lui decât declaraţiile lui Hödl; dosarul din arhiva fostei Siguranţe nu reprezintă material probatoriu în justiţie. Dacă nu vom găsi nimic la percheziţie şi dacă Fischer va nega faptele ce i se pun în

sarcină, vom rămâne cu declaraţia lui Hödl contra declaraţiei sale şi cu nişte neplăceri în relaţiile cu firma pe care o reprezintă. Avem deci nevoie de probe solide care să întărească declaraţia lui Hodl.

— Toate bune, am ripostat eu, dar treaba asta se poate lungi zile şi săptămâni. Oricât de discret am proceda, nu putem fi siguri că Fischer nu va observa supravegherea. Iar aceasta se va adăuga la faptul că Hödl a încetat să mai emită. Ce ne facem dacă onorabilul domn Stielter se suie într-o dimineaţă în avion şi o şterge?

— Cele spuse de tine, Matei, sugerează două măsuri urgente, şi anume: suspendarea supravegherii continue a individului şi sesizarea tuturor punctelor de frontieră să-l reţină pe Peter Stielter în cazul că acesta va încerca să părăsească ţara. Şi acum ascultaţi!...

În ziua de 2 octombrie 1959, la ora 18, un individ pătrunse pe furiş în Grota Urşilor din Parcul Libertăţii. Omul care se uita temător în jur semăna atât de bine cu Hödl încât Tătaru, care supraveghea de departe întreaga scenă, nu-şi putu reţine o tresărire de surpriză. Este drept că asemănarea ţinea mai mult de îmbrăcămintea, mişcările şi gesturile individului. Seara ce se instalase bine la ora aceea împiedica desluşirea clară a trăsăturilor feţei celui ce intrase în grotă. Mai târziu s-a aflat că omul acela introdusese într-o ascunzătoare un bileţel cifrat scris cu cerneală invizibilă în care semnala faptul că aparatul său de radio se stricase, adică nu mai primea curent.

La 3 octombrie, de data aceasta la ora 18.30, individul ce semăna atât de bine cu Hödl veni din nou la Grota Urşilor. El găsi la ascunzătoarea ştiută un bilet al cărui conţinut era: „VINO CU APARATUL LA CINCI OCTOMBRIE ORA 21 PE STRADA CONSTANTINACHE CARACAŞ“.

— Strada Constantinache Caracaş începe din Dr. Felix, în spatele spitalului Filantropia. Este o fundătură liniştită, complet necirculată la ora aceea. Cei de la spital parchează de-a lungul întregii străzi maşinile pentru intervenţii urgente, spusei eu după ce ascultai conţinutul biletului aflat în mâna lui Mătase.

— Cunosc şi eu bine locul, răspunse gânditor şeful. Prezintă într-adevăr avantajul de a fi liniştit şi necirculat, dar cele peste douăzeci de maşini parcate acolo ne dau posibilitatea să-l luăm pe Fischer ca din oală.

În seara de 5 octombrie, la ora 21, omul care semăna cu Hödl pătrunse pe strada Constantinache Caracaş venind dinspre strada dr. Felix. El ducea în mâna dreaptă un pachet frumos ambalat pe care-l purta ca pe un geamantan, cu ajutorul unui mâner împletit din sfoară. Omul trecuse de mijlocul străzii când, dintr-un Ford Taunus camuflat printre maşinile cu cruce roşie, coborî precaut domnul Stielter. Burniţa mărunt, prima burniţă din toamna aceea, iar pe stradă în afara individului cu pachetul nu se zărea ţipenie de om. Stielter scoase de pe bancheta din spate a Taunus-ului un pachet asemănător cu cel purtat de individul de pe stradă, dar pachetul lui era atât de prost ambalat încât trebui să-l poarte în braţe.

Stielter dădu să pornească în grabă după omul ce ajunsese în capul străzii, dar nu avu timp s-o facă. Din maşinile sanitare alăturate coborâră oameni înarmaţi care îl deposedară cu repeziciune de pachet şi-i răsuciră mâinile la spate, prinzându-le în cătuşe. Împins într-o „Volgă" care tocmai intrase pe stradă. Fischer-Stielter nu avu nici măcar timpul să vadă ce s-a întâmplat cu omul pentru care venise acolo. Cariera lui de spion se terminase.

CUPRINSUL

Tabloul
Acţiunea „Iscoada*
Paşaportul....
Ultimul mesaj...
Flagrant delict...
Aventură în port..
Moartea sorei Agatha Lupii
Invenţia 02168/73..
De veghe cu,. AZOR“